

சொல் இன்பம்
தமிழிலக்கியத் தேன் கட்டுரைகள்

நீதிபதி
எஸ். மகராஜன்

நர்மதா பதிப்பகம்
நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்
16/7, ராஜாபாதர் தெரு, பாண்டிபஜார்
தியாகராய நகர், சென்னை -- 600 017.

திரு. எஸ். மகராஜன்
(1913--1982)

N 426

Pages : 224

Price Rs.42/-

Paper Used : 11.6 kg. SPB c.w.

■ Sol Inbam – A Collection of appreciative articles on the nuances of Tamil Literature – by Justice S. Maharajan © ■ First Edition : 1979 ■ Second Edition : February 1999 ■ Published by : T.S. Ramalingam, Narmada Pathipagam, Chennai – 600 017 ■ Printed at : M/s. Manian Achagam, Chennai – 600 004. ■

நூலாசிரியரைப் பற்றி . . .

திருநெல்வேலி-பாளையங்கோட்டையைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட திரு. எஸ். மகராஜன் திருச்சியில் 1913-இல் பிறந்தார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பி.எஸ்சி. பட்டம் பெற்றார். தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் முதல் வகுப்பில் தேறினார்.

ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் புலமைக்காகப் பல பரிசுகளைப் பெற்றார்.

1935-இல் வழக்கறிஞராகத் தம்மைப் பதிவு செய்துகொண்டு பாளையங்கோட்டையில் தொழிலைத் தொடங்கினார்.

1943-இல் மாவட்ட முன்சீப்பாக (District Munsif) அமர்த்தப்பட்ட இவர் சப்-ஜட்ஜாகவும் (Sub Judge), மாவட்ட நீதிபதியாகவும் (District Judge) பதவி உயர்வு பெற்றார்.

1965-இல் புதுச்சேரியின் தலைமை நீதிபதியாக (Chef Du Service Judiciaire) பதவி ஏற்றார்.

1969 முதல் 1975 வரை சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாகப் பணிபுரிந்தார்.

1976 முதல் 1981 வரை தமிழ் மாநில சட்டத்துறை ஆட்சிமொழி ஆணையத்தின் (State Official Language (Legislative) Commission) தலைவராக திரு. மகராஜன் அவர்கள் பணியாற்றிய காலத்தில் “குற்ற விசாரணை முறைச் சட்டம்” (Criminal Procedure Code), “இந்திய சாட்சியச் சட்டம்” (Indian Evidence Act), “இந்திய தண்டனைச் சட்டம்” (Indian Penal Code) மற்றும் “சட்டச் சொல் அகராதி” (Legal Glossary) ஆகிய நூல்களை ஆணையம் வெளியிட்டது.

1978 முதல் 1981 வரை தமிழ்நாடு சிறப்பிலக்கிய மொழிபெயர்ப்புத் திட்ட வல்லுநர் குழுவின் தலைவராகப் (Chairman, Expert Committee for translation of Classics, Tamil Nadu) பொறுப்பேற்றார்.

1978-ஆம் ஆண்டில் சென்னை தமிழ் இசைச் சங்கத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

“ஒலிச் செல்வம்”, “ஆடத் தெரியாத கடவுள்”, “தெய்வமாக்கவி”, “சொல் இன்பம்”, “கவிதையில் விடுமுறை”, “பாராட்டுத் தமிழ்” முதலிய நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

பொருளடக்கம்

■	சொல்லும் செயலும் ...	5
■	முன்னுரை ...	7
01.	தமிழில் சொல்லின்பம் ...	13
02.	சொல் வன்மை ...	21
03.	குறளமுதம் ...	31
04.	முத்தொள்ளாயிரம் ...	43
05.	அம்மையார் வாக்கு ...	70
06.	கம்பன் அறிமுகம் ...	78
07.	கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் ..	95
08.	கம்பராமாயணத்தில் ஒருமைப்பாடு ...	105
09.	கலிங்கத்துப் பரணி ...	113
10.	குற்றாலக் குறவஞ்சி ...	141
11.	பள்ளுப் பாட்டு ...	171
12.	தேசிய கவி பாரதி ...	184
13.	கவிதையில் இயற்கை--அந்திப்பொழுது ...	191
14.	ரளிகமணி டி.கே.சி. ...	196
15.	டி.கே.சி.யும், அழகுணர்ச்சியும் ...	206
16.	டி.கே.சி.யின் உள்ளுணர்வு ..	209
17.	ஆங்கிலத்தில் சொல்லின்பம் ...	212
18.	வ.வெ.சு. அய்யரின் மொழிபெயர்ப்புப் பணி ...	220

சொல்லும் செயலும்

கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி இனிமையாகச் சொல்ல வல்லவரைப் பெற்றால், உலகம் விரைந்து அவருடைய தொழிலைக் கேட்கும்.

விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.

--இது வள்ளுவர் வாக்கு. இதற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்பவர்கள் நீதிபதி மகராஜன். அவர்களுடைய நாநலமும் அறிவுப் பெருக்கமும் பன்மொழித் திறனும் நாடறிந்த ஒன்று.

தமிழ்-ஆங்கிலக் கவிதைகளின் சொல்லின்பத்தையும், நயத்தையும், அவற்றின் ஆழத்தையும், உட்பொருளையும் விளக்கிச் சொல்லத் தனித்திறமை வேண்டும். அந்தத் திறமையை மிக அதிகமாகப் பெற்றவர்கள் நீதிபதி மகராஜன். அவர்கள் ரசனை உணர்ச்சிமிக்கவர்கள். ஒரு காவியத்தை, கவிதையைத் தான் ரசித்தால் மட்டுமே பிறருக்கு நன்கு விளக்கிச் சொல்ல முடியும். தான் அநுபவித்து அநுபவித்து அந்த மனத்தோய்வில் மலர்ந்த கருத்துக்களை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும்போது, அது ரசனையாக, இன்பமாக-- அற்புதமாக இருக்கிறது. அவ்வளவு சிக்கலான பாடலையும் இவர்களுடைய விளக்கத்தால் எளிதில் பொருள் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அருளிய புலவனோடு நாம் கைகோத்து உறவாட முடிகிறது.

கவிஞனுடைய உள்ளக்கிடக்கையை எளிமையான சொல்லோவியங்களாக்கி ரசிகன் கையில் கொடுப்பதே நல்ல மதிப்பீட்டாளர் செய்யும் வேலை. அதனை இந்நூலில் மதிப்பிற்குரிய மகராஜன் அவர்கள் சிறப்பாகச் செய்துள்ளார்கள்.

இந்நூலில் தமிழில் சொல்லின்பம், சொல்வன்மை, குறளமுதம், முத்தொள்ளாயிரம், காரைக்காலம்மையார் வாக்கு, கம்பராமாயணம், கலிங்கத்துப்பரணி, குற்றாலக் குறவஞ்சி, பள்ளுப் பாட்டு, பாரதி பாட்டு, டி.கே.சி.யின் அழகுணர்ச்சி, உள்ளுணர்ச்சி, ஆங்கிலத்தில் சொல்லின்பம், வ.வெ.சு. அய்யரின் மொழிபெயர்ப்புப் பணி முதலிய பலவற்றையும் நன்கு எடுத்துக்காட்டி விளக்கம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வுத்துறைக்குக் கிடைத்த மாபெரும் பொக்கிஷம் இந்நூல். தமிழ்ச் சொல்லின்பத்தோடு, பிறமொழிச் சொல்லின்பத்தையும் தமிழ் மக்கள் அநுபவிக்கச் செய்கிற மகத்தான இலக்கியப் பணியும் இந்நூலில் உள்ளது.

ரசனை உணர்ச்சியோடு இந்நூலைத் தமிழ் மக்களுக்கு அளித்த மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி மகராஜன் அவர்களை நன்றியோடு எவ்வளவு போற்றிப் பாராட்டினாலும் தகும்.

சொல்லின்பமாகிய பேரின்பப் பொக்கிஷத்தை வானதி பதிப்பகத்தில் வெளியிட வேண்டும், அதுவும் இவ்வாண்டு புதுவைக் கம்பன் விழாவிலேயே இந்நூல் வெளிவர வேண்டும் எனச் சொன்னவர், புதுவைக் கம்பன் கழகச் செயலர் புலவர் உயர்திரு அருணகிரி அவர்கள்தாம். அவர் சொல்லை இறைவனின் பரம கருணையுடனும், ஆசாரியர்களுடைய துணையோடும், ஆசிரியரின் துணையோடும், மாருதி அச்சகத்தாரின் துணையோடும் விரைந்து செயலாக்கிவிட்டேன்.

இந்நூலை வானதி பதிப்பகத்தில் வெளியிட அநுமதியளித்த ரசிக மகராஜன் அவர்களுக்கும், இந்நூல் வெளிவரக் காரணமான புலவர் அருணகிரி அவர்களுக்கும், இந்நூலைச் சுவைத்துப் படிக்கப்போகும் வாசகர்களுக்கும் நன்றி.

முன்னுரை

சொல்லின்பத்திலே திளைக்கத் தெரிந்தவர்கள் யோகசாலிகள், யோகிகள். ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள், ஒரே தமிழ்ப் பாட்டை மணிக்கணக்காகப் பாடிக்கொண்டே ஓர் ஆனந்த சமாதியை அடைந்துவிடுவார்கள். உயர்ந்த கவிச் சொல்லுக்குள்ளே ஒரு “கள்ளவாசல்” அமைந்திருக்கிறது; சொல்லின் மர்மம் தெரிந்தவர்கள் அந்தக் கள்ளவாசல் வழியாக மௌனத்தையும், அதன் வாயிலாக ஆனந்தத்தையும் அடையலாம்.

பால் ரிஷார் (Paul Richard) என்ற ஃப்ரெஞ்சு ஞானி சொன்னார்-- “ஆதியிலிருந்தது சொல். ஆனால் சொல்லுக்கும் முன்னால் அனாதியாக இருந்தது மௌனம். மௌனம் இல்லையென்றால், சொல் இல்லை. மௌனம் கருத்தரித்ததை, சொல் வெளிக்கொணர்கின்றது.” (In the beginning was the Word, but before the Word was the Silence. There could be no Word without the Silence. The Word brought forth what the Silence conceived)

ஆகவே, மௌனத்தில் எவ்வளவுக்கவ்வளவு ஒருவன் ஊன்றி நிற்கிறானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவனுடைய சொல்லிலே உண்மையும், அழகும், தன்மையும் பொதிந்து கிடக்கும். மௌனத்தில் ஊன்றி நிற்க வேண்டுமென்றால், “நான்” என்ற உணர்வு அழிய வேண்டும். “நான்” அற்றுவிட்டால் மிச்சமிருப்பது ஆனந்தம். ஆனந்தமே கடவுள்.

நம்மாழ்வார் சிறு வயதிலேயே பாடத் தொடங்கிவிட்டார்; ஆழ்வார் திருநகரியிலுள்ள ஆற்றைப்பற்றிப் பாடுவார், அணிலைப்பற்றிப் பாடுவார். “அடேடேய் என்னைப் போல ஒரு கவிஞன் கிடையாது” என்று சொல்லித் தம் முதுகைத் தாமே தட்டிக் கொடுத்துக் கொள்ளுவார். வயது வந்தபிறகு யாப்பிலக்கணம் படிக்கத் தொடங்கினார்; விரும்பிக் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொண்டு நோன்பிருந்தார்; சொல்லினால் தவம் செய்தார்; அவருடைய கவிதைக்கு அதற்கு முன்னில்லாத பொலிவும், மெருகும் ஏற்பட்டது. “உண்மையிலேயே நான் பெரிய மேதைதான்” என்ற எண்ணம் அவர் உள்ளத்திலே வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. 50 வயது, 60 வயது, 70 வயது என்று அவருக்கு வயது ஏறிக்கொண்டே போயிற்று; அவருடைய கவிதை கர்வமும் ஏறிக்கொண்டே போயிற்று. திடீரென்று ஒரு நாள் அவருக்கு உண்மை புலப்பட்டு விட்டது-- “இவ்வளவு காலமும், ஏதோ நான் பாடுவதாக நினைத்தேன்; அந்த நினைப்பு தவறு என்று இன்று தெரிந்துவிட்டது. திருமால் இருஞ்சோலையிலுள்ள (அழகர் கோயிலிலுள்ள) விஷ்ணுமூர்த்தி-- வஞ்சக் கள்வன் அவன்--கவி உருவத்தில் என் இதயத்துக்குள்ளே புகுந்து, என் நெஞ்சோடும், உயிரோடும் கலந்து என் ஆணவத்தைக் கரைக்கத் தொடங்கினான். இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே என்று நான் சும்மா இருந்தேன். வெளியிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரியாமல் என் நெஞ்சையும், உயிரையுமே சேர்த்து உண்டுவிட்டான் அவன். இப்போது என் உடல், உள்ளம், உயிர் எல்லாவற்றையும் கரைத்துவிட்டு என்னுள்ளே நிறைந்திருப்பவன் அவன்தான். “ நான்” என்ற என் சொந்தச் சரக்கை இழந்துவிட்டேன்” என்று நகைச்சுவையோடு தமக்கேற்பட்ட ஆனந்தப்பெருக்கைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

“செஞ்சொற் கவிகாள், உயிர் காத்து ஆட்செய்மின், திருமால் இருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன், மாமாயன், மாயக்கவியாய் வந்து என்
நெஞ்சம் உயிரும் உட்கலந்து, நின்றார் அறியாவண் ணம், என்
நெஞ்சம் உயிரும் அவையுண்டு தானேயாகி நிறைந்தானே”

“ நான்” கரைந்த பிறகு இறைத் தத்துவமாகிய “நான்”தான் மிஞ்சியது.

“தானேயாகி நிறைந்தானே”

என்று அவர் சொல்லும்போது, அவர் தம்முடைய சொல்லிலே இரண்டும் ஒன்றுமறக் கலந்துவிடுகிறார். உணர்வு நிலையிலிருந்து அவருடைய இந்தப் பாடலைக் கேட்டு அதோடு இரண்டும் ஒன்றுமறக் கரைகிறவர்களுக்கும் அவருக்கு ஏற்பட்ட “நான்” அற்ற அனுபவம் கிட்டுகிறது.

இந்த உண்மையை அனுபவத்தில் உணர்ந்த நம்மாழ்வார், ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், காளிதாசர், வர்ஜில், கம்பன் முதலிய உலக மகாகவிகளைப் பார்த்து எச்சரிக்கை செய்கிறார்: “செஞ்சொற் கவிகாள் (செஞ்சொற்றமிழ்க் கவிகாள் என்று சொல்லவில்லை), நீங்கள் செம்மையான சொற்களைக்கொண்டு கவிதை இயற்றும்போது, நீங்கள் உங்களுடைய அந்தக் கவிதையில் கரைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அவ்வாறு கரைந்தபின்னர், மிச்சம் இருப்பது ஆனந்தம். ஆனந்தமே கடவுள். ஆகையால், ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், காளிதாசர், வர்ஜில், கம்பன் முதலிய மகாகவிகளே, நீங்கள் கவி இயற்றும்போது ஆனந்தமூர்த்தியாகிய எங்கள் திருமாலுக்கே சேவை

செய்கிறீர்கள். அவன் எப்பேர்ப்பட்டவன்? வஞ்சக்கள்வன் அவன். மாமாயன். உங்கள் நெஞ்சத்திலும், உயிரிலும் கொஞ்சம் இடங்கொடுத்தீர்களோ, அவன் “உங்களை” அப்படியே கபளீகரம் பண்ணிவிடுவான். ஆகையால், எச்சரிக்கையாக இருங்கள். செஞ்சொற்கவி எழுதும்போது, நீங்கள் இறைவனிடத்திலே நம்பிக்கையில்லாதவர்களாக இருந்தாலும், ஆணவத்தை இழந்து ஆனந்தத்தை அடைகிற காரணத்தால், உங்களை அறியாமலேயே எங்கள் பெருமானுக்கு நீங்கள் ஆட்செய்கிறீர்கள். ஆனால் அவ்வாறு ஆட்செய்யும்போது, உங்களை முழுமையாக அவனுக்குப் பறிகொடுத்து விடாதீர்கள். சர்க்கரை வேறு, நீங்கள் வேறு என்ற வேறுபட்ட நிலையில்தான் சர்க்கரையை வாயில் போட்டு அதன் தித்திப்பை நீங்கள் அனுபவிக்கலாம். நீங்களே சர்க்கரை ஆகிவிட்டால், தித்திப்பைத் துயக்கிறவன் யார்? தித்திக்கப்படும் பொருள் ஏது? தித்திப்பு என்ற அனுபவந்தான் ஏது? ஆகையால், காத்துக்கொள்ளுங்கள். முழுக்க முழுக்க, ஆனந்தமாகி விடாதீர்கள். கொஞ்சம் ஆணவத்தைப் பேணிக் காப்பாற்றினால்தானே, அந்த ஆனந்தத்தினின்றும் தனிப்பட்டு நின்று, அதைத் துயக்கலாம். “செஞ்சொற் கவிகள், உயிர் காத்து ஆட்செய்மின்.” உயிரைக் காக்கவில்லையென்றால், அவன் என்ன செய்வான்? நெஞ்சிலே கலப்பான், உயிரிலே கலப்பான், பிறகு இரண்டையும் சேர்த்து அப்படியே விழுங்கிவிடுவான், அந்தக் குறளி வித்தைக்காரன். கபர்தார்!”

“செஞ்சொற்கவிகள், உயிர் காத்து ஆட்செய்மின், திருமால் இருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன், மாமாயன், மாயக்கவியாய் வந்து என்
நெஞ்சம் உயிரும் உட்கலந்து, நின்றார் அறியாவண்ணம், என்
நெஞ்சம் உயிரும் அவையுண்டு தானேயாகி நிறைந்தானே”
என்று எக்களிப்போடு பாடினார் நம்மாழ்வார்.

சொல்லின்பத்திலே ஆழ்ந்து கரையத்தெரியாத சில இலக்கியத் திறனாய்வாளர், “சொல்லின்பத்துக்காகக் கவிதை எழுதுவது தவறு. கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருக்கிற பாட்டாளி மக்களுக்கு உகந்ததல்ல கவி இன்பம். ஆடம்பரக் கடலிலே மிதக்கும் திண்ணைத் தூங்கிகளுக்கும், ஏழைகளைச் சுரண்டி வாழும் பிரபுக்களுக்கும் அது பொழுதுபோக்காக இருக்கிறது” என்று கொஞ்சகாலமாகச் சொல்லத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். பாட்டாளி மக்களையும் உய்விக்கவல்லது செஞ்சொற் கவியின்பம். அல்லற்படுகிறவர்களுக்கு எல்லாம் அல்லலை நீக்கி அமைதியையும், ஆனந்தத்தையும் நல்கவல்லது செஞ்சொற்கவி இன்பம்.

சென்ற ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலமாக எனக்கு ஆர்வத்தையும், இன்பத்தையும், அமைதியையும் ஊட்டிவருவது கவிதை. ரத்த அழுக்கம் எனக்கு அதிகமாக இருக்கும்போதெல்லாம், ஒரு தமிழ்ப் பாடலைத் தன்னை மறந்து பாடுவேன்; உடனே ரத்த அழுக்கத்தின் கொடுங்கோன்மையினின்று விடுபடுவேன். உடல் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோதெல்லாம் ரசிகமணியின் உள்ளத்தை ஆனந்த நிலையில் வைத்திருந்த அருமருந்து எதுவென்றால், தமிழ்க் கவிதைதான். “சொல் இன்பம்” என்ற தலைப்பிலே வெளிவருகிற இக்கட்டுரைகள், தமிழர்களுக்கு அருமருந்தாக அமைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே இயற்றப்பட்டவை. அவற்றில் பல சென்னை வானொலி நிலையத்தால் ஒலிபரப்பப் பெற்றவை; மற்றவை “கலைமகள்”, “கல்கி”, “ஆனந்தவிகடன்” முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பெற்றவை.

எனது சோம்பல் காரணமாக, இக்கட்டுரைகள் புத்தக வடிவில் வெளியிடப்பெறாமல் உறங்கிக்கொண்டிருந்தன. மூன்று வாரங்களுக்கு முன், புதுவை கம்பன் கழகச் செயலாளரும், கம்பனுடைய ஆறாக் காதலரும், கம்பனைப்பற்றிப் பேசிக்காட்டுவதோடு நில்லாமல், கம்பன் பாத்திரங்களை நடித்துக்காட்டி நம்மையெல்லாம் மகிழ்வித்துவரும் எனது நெருங்கிய நண்பருமான அருணகிரி அவர்கள், புதுவையிலிருந்து சென்னையிலுள்ள என் வீட்டுக்கு வந்து, சிதறிக்கிடந்த இக்கட்டுரைகளையெல்லாம் தேடியெடுத்து ஒன்றுதிரட்டி, “வானதி” திருநாவுக்கரசு அவர்களை அழைத்து, “இந்தக் கட்டுரைகளை மூன்றே வாரங்களில் நீங்கள் நூல் வடிவாக வெளிக்கொணர வேண்டும்; புதுவைக் கம்பன் விழாவில் இந்த மே மாதம் 11-ம் தேதியில் அது வெளியிடப்பட வேண்டும்” என்று அவசரப் பிரகடனம் செய்து, இந்த நூல் விரைந்து வெளிவரத் தூண்டுகோலாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும், வானலோகத்துப் பாரிஜாத மலரையே கொண்டுவரச் சொன்னாலும், சற்றும் தயக்கமில்லாமல் குறித்த நேரத்தில் அதைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும் வல்லமை படைத்த “வானதி” திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

- எஸ். மகராஜன்

1. தமிழில் சொல் இன்பம்

பச்சை நிறமுள்ள பட்டு மெத்தையிலே ஒன்பது மாதக் குழந்தை தவழ்ந்து, தவழ்ந்து வருகிறது. ஏதோ, தொத்தித் தொத்தி வருவது போலிருக்கிறது. இந்தக் காட்சியைக் கண்ட யாருக்குமே மகிழ்ச்சி ஏற்படும்; பெற்ற தாய்க்குக் கழிபேருவகை உண்டாகிறது. “கிளி தொத்தி வருவது போலல்லவா இருக்கிறது!” என்று பூரிப்படைகிறாள். அந்த ஆனந்தப் பூரிப்பு சொல் வடிவம் பெறுகிறது.

“வெட்டிப் போட்ட மருதங்கொப்பிலே
றுதாத்தி வந்த கிளியோ”

என்று சொல்லி, குழந்தையை மார்போடணைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுகிறாள். உணர்வு வடிவத்திலிருந்த இன்பம் இப்பொழுது சொல் வடிவம் பெற்றுவிட்டது.

உலக அனுபவங்களைத் தாயன்போடும், பரிவோடும் அனுபவித்து, அவற்றைத் தமதாக்கிக்கொண்டு, பின் தம் அபாரமான சொல்லாற்றலால் கவிஞர்கள் நமக்கு எடுத்துச் சொல்லும்போது, சொல் இன்பம் நமக்குக் கிட்டுகிறது. கோழி முட்டையிடுகிறது. முட்டையை உடனே உடைத்துப் பார்த்தால் வெறும் தண்ணீர் போலத்தான் இருக்கும் உள்ளேயிருப்பது. 21 நாட்கள் முட்டையை எச்சரிக்கையோடு அடைகாத்தால் குஞ்சு பொரிக்கிறது. அந்த 21 நாட்களில் ஓர் அற்புத நாடகம் முட்டைக்குள் நடக்கிறது; ஒரு பக்கத்திலுள்ள நீர் அணுக்கள் மஞ்சள் நிற அலகாகவும், வேறொரு பக்கத்திலுள்ள அணுக்கள் சிவப்பு நிறக் கால்களாகவும், மற்றப் பக்கங்களிலுள்ள அணுக்கள் குஞ்சின் உடம்பாகவும், விதம் விதமான நிறங்களோடு கூடிய சிறகுகளாகவும் வாலாகவும், மெல்ல மெல்ல மாறிக்கொண்டே வந்து, கடைசியாகக் கோழிக் குஞ்சு முட்டையை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வருகிறது. தூணைப் பிளந்துகொண்டு நரசிம்மமூர்த்தி வந்ததுபோல. இதைப் போலவேதான், ஓர் உண்மைக் கவிஞனுடைய இதயத்திலே ஓர் உணர்ச்சிமிக்க கருத்து கருத்தரிக்கிறது. தூல் கொண்ட நேரத்திலே, அது அருவருவ நிலையிலிருக்கிறது. கவிஞன் அதை அடைகாத்துக்கொண்டே இருக்கிறான். தூடு ஏற ஏற, கவிக் கரு நுண்ணுருவம் பெறுகிறது. கவிஞனின் உள்மனத்திலே இருக்கும் மொழி ஞானத்தைப் புசித்துப் புசித்து அந்த நுண்ணுருவம் சொல்லுருவம் பெறுகிறது. இப்படியாக, முட்டைக்குள்ளே நடந்த அற்புத நாடகம் கவிஞனுடைய இதயத்திலும் நடக்கிறது.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஆறுகளின் பெயர்களை நாம் வரிசைப்படுத்தி எழுதினால், பலசரக்குக் கடைப்பட்டியலைப் போலிருக்கும். அந்த வரிசையழகு, பொருநை, வையை, காவிரி, பாலாறு, தென்பெண்ணை என்று எழுதுவோம். இதிலே சொல் இன்பம் இல்லை. பாரதியாரைப் போன்ற கவிஞர் இந்த ஆறுகளைவரிசைப்படுத்தும்போது நம்முடைய பட்டியலில் இல்லாத இன்பம் பிறந்துவிடுகிறது.

காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு--தமிழ் கண்டதோர்
வையை பொருநை நதி-- என
மேவிய ஆறு பலவோடித் திரு
மேனி செழித்த தமிழ்நாடு.

நாம் தமிழ் நாட்டை ஒரு நிலப்பரப்பாகவும், நம் ஆறுகளை நீர்ப்பரப்புகளாகவும் பார்க்கிறோம். பாரதியாருக்கு நம்மைக் காட்டிலும் மேலான பரிவும் பக்தியும் இருந்ததால், தமிழ் நாட்டின் திருமேனியைப் பார்த்து அனுபவித்துவிட்டார்; அந்த மேனி எப்படி ஆறுகளால் செழித்தது என்பதையும் பார்த்து மகிழ்ந்தார். உள்ளத்திலே இருந்த இன்பம் சொல்லிலே பாய்ந்து தமிழ் நாட்டு ஆறுகளை அழகாக வரிசைப்படுத்தி நிறுத்துகிறது.

ஒரு கவிஞர் சேர நாட்டுக்குச் சென்றார். பரராச சேகரன் மலைநாட்டுக்கு அரசனாக இருந்த காலம். தாராளமாக வாரி, வாரி வழங்கிக்கொண்டிருந்த வள்ளல் அவன். மஞ்சுகள், அதாவது, மேகங்கள் கூட அவனுடைய வள்ளன்மையைக் கண்டு வெட்கிப் போகாமாம். “மஞ்சுமஞ்சுங்கைப் பரராச சேகர மன்னன்” என்று அவனை வருணிக்கிறார் கவிஞர். அவனுடைய வெற்பிலே, அதாவது, மலைநாட்டிலே வாழ்ந்த பெண்கள் சிறந்த அழகிகள்; அவர்களுடைய பாதங்கள் பஞ்சுபோல மென்மையானவை. “பஞ்சுமஞ்சுப் பாதங்கள்.” அவர்களுடைய கண்களோ, மன்மத பாணங்களைப்போலக் கூர்மையானவை; கடலினும் பெரியவை, கயல்மீன்கள் போன்ற

வடிவமுடையவை, நஞ்சு தோய்ந்த வேல்களைப் போன்று உயிர்களுடைய பருகும் ஆற்றலுடையவை. அந்தப் பெண்களைப் பார்த்துப் பாடுகிறார். அந்தப் பாட்டிலுள்ள சொல் இன்பம் போதையுட்டுகிறது. கேளுங்கள் பாடலை:-

மஞ்சமஞ்சங்கைப் பரராசசேகர மன்னன் வெற்பில்
பஞ்சமஞ்சம் பதப்பாவை நல்லீர், படைவேள் பகழி
அஞ்சமஞ்சம், கடல் அஞ்சம், அஞ்சம், கயல் அஞ்சமஞ்சம்
நஞ்சமஞ்சம் கொலை வேலோ வுமது நயனங்களே.

மஞ்சு, பஞ்சு, அஞ்சு, நஞ்சு முதலிய மென்மையான ஒலிகளைப் பாடலில் பல இடங்களில் தூவிவிட்டுச் சொல் இன்பத்தை உண்டாக்குகிறார் கவிஞர்.

சொல்லிலே இருக்கும் பொருள் வேதனையைக் கொடுப்பதாக இருந்தாலும், கவிச்சொல்லின் ஒலி அந்த வேதனையையும் மாற்றி, கேட்பவர்களுடைய இதயத்திலே இன்பத்தையே கொடுக்கிறது. பெனெடிட்டோ க்ரோச்சே (Beneditto croce) என்ற இத்தாலிய அழகியல் புலவர், "There is nothing like aestghetic pain" என்று சொன்னார். அதாவது, வேதனையான பொருளைக்கூட, கலைஞன் தன் கலைத்திறனால், ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் முறையிலே சொல்லிவிடுகிறான். இன்பத்தைக் கொடுக்கும் நிகழ்ச்சியை, கலைத்திறமை இல்லையென்றால், துன்பத்தைக் கொடுக்கும் முறையில் சொல்லிவிடலாம்.

ஒளவையார் பாண்டியனுடைய திருமணத்துக்குச் சென்றிருந்தார். எங்கும் ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. வந்தவர்களைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. முண்டியடித்துக்கொண்டு சென்றவர்கள் சமையல் பிறைக்குள்ளேயே நுழைந்து வயிறு புடைக்க விருந்தருந்திவிட்டு வந்தார்கள். ஆனால், ஒளவையாருக்கு அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. கூட்டத்தில் நெருக்குண்டும், தள்ளுண்டும், பசியினால் சுறுக்குண்டும், ஆனால், விருந்துண்ணாமலே வீடு வந்து சேர்ந்தார். வழி, அதாவது, பாண்டியன் கல்யாணத்தில் தான் பட்ட தொல்லையைச் சொல்லிப்பத்தோடு நமக்குப் பரிமாறுகிறார். எப்படி?

வண்டமிழை ஆய்ந்த வழி கலியாணத்து
உண்ட பெருக்கம் உரைக்கக் கேள்--அண்டி
நெருக்குண்டேன், தள்ளுண்டேன், நீள்பசியினாலே
சுருக்குண்டேன், சோறுண்டிலேன்.

"உண்டேன், உண்டேன்" என்று பலமுறை சொல்லி உண்ணாமையை வலியுறுத்துகின்றன இந்தச் சொற்கள். இவை ஒளவையாரின் வேதனையைச் சொல்லிப்பத்திலே பொதிந்து நமக்குக் காட்டுகின்றன.

சொல்லொடு சொல்லைப் பக்குவமாக உரசி, உணர்ச்சிக்கேற்ற ஒலியைத் தட்டியெழுப்பும் வல்லமை ஒலிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனிடத்திலே வியக்கத்தக்க முறையில் அமைந்திருக்கிறது. உருக்கத்தைச் சொல் மூலம் கம்பன் எவ்வாறு உற்பத்தி செய்கிறான் என்பதைக் கவனிப்போம்-- அந்தப்புரத்திலே தசரதனோடு மல்லாடி, பொல்லாத அவ்விரு வரங்களையும் பெற்றுவிட்டாள் கைகேயி. சுமந்திரனை அனுப்பி இராமனை அழைத்துவரச் சொல்லுகிறாள். சுமந்திரனுக்கோ, ராமனுக்கோ அல்லது அயோத்தி மக்களுக்கோ அந்தப்புரத்தில் நடந்த நாடகமும், அதன் முடிவும் தெரியாது. ராமனைத் தேரில் அழைத்து வருகிறான் சுமந்திரன். தெருவிலுள்ள மக்கள் ராமனிடத்திலே அன்பு நிறைந்தவர்கள். அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகப்போகிறது என்ற ஆர்வத்தில் அவனைக் கண்ணாரக் கண்டு உருகி நிற்கிறார்கள். ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பப் போகிறாள் கைகேயி என்று கம்பனைப் படிக்கிற நமக்குத் தெரியும். நம்மைப் பார்த்தல்லவா பாடுகிறார் கம்பர், அயோத்தி மக்களைப் பார்த்தல்ல.

"மின் பொருவு." அதாவது, மின்னலையொத்த பொன் வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய, தேரிலே வீரன் வரும்போது மக்கள் அவனைக் கண்டு உருகினார்கள். எப்படி? தன்னுடைய ஒப்பற்ற கன்றானது தன்னை நோக்கித் தாவி வருவதைக் கண்ட பசு எப்படி உருகுமோ, அப்படி உருகினார்களாம் ராமனைக் கண்ட பொதுமக்கள். இந்த விவரத்தை இளைச்சுப்போன உரைநடையில் சொல்லும்போது, உருக்கம் ஏற்படவில்லை. ஆனால், கம்பர் கவிச்சொல் எப்படி உருக்குகிறது என்று பார்ப்போம்--

மின் பொருவு தேரின் மிசை
வீரன் வரு போழ்தில்
தன் பொருவில் கன்று தனி
தாவி வரல் கண்டு, ஆங்கு
அன்புருகு சிந்தை யொடும்
ஆவுருகுமா போல்
என்புருகி நெஞ்சுருகி
நஞ்சுருகி நிற்பார்.

பாட்டை மொத்தமாகப் படிக்கும்போது, “உருகு” என்ற சொல் மாத்திரமல்ல, பக்கத்திலே துணையாக நிற்கிற “மின் பொருவு”, “தன் பொருவில்” போன்ற சொற்கள்கூட தம்முடைய இயல்பான பொருளை இழந்துவிட்டு, உருகவும், நம்மை உருக்கவும் தொடங்கி விடுகின்றன.

கடைசியாக, அருணகிரிநாதரிலிருந்து ஓர் எடுத்துக்காட்டு. அவர் சொல்லின்பத்தை உண்டாக்கும் விதமே அலாதி. ஓர் இன்ப இசைவெள்ளத்தை உண்டாக்கி சொற்களை அந்த இசை வெள்ளத்தில் அவர் மிதக்கவிடுவார்; அல்லது சொற்களை இசையமுதத்திலே முக்கி, முக்கி, பிழியாமலே அவற்றைத் தன் பாடலில் பொதிந்து வைத்துவிடுவார். அந்தச் சொற்கள் இன்றும் இசையைச் சொட்டிக்கொண்டே நிற்கின்றன.

“டிண்டுமி” என்ற பழையமையான தாள வாத்தியத்தை வாசிக்கச் சொல்லி அவர் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாராம். டிண்டுமியின் தாளம் அவர் இதயத்தில் புகுந்து வேலை செய்யத் தொடங்கியதும், தாளத்திற்கேற்ப திருப்புகழ்ப் பாடல்களை இயற்றி அவரே பாடுவார். கவிக்கலை முடிந்து இசைக்கலை தொடங்கும் எல்லையிலே நிற்குகொண்டு அவர் பாடல்களை இயற்றினார். அப்படிப் பாடும்போது, சில சமயங்களிலே, சொற்கள் அவருடைய உணர்வுகளைச் சொல்ல முடியாமல் திக்கு முக்காடும். உடனே இசைக்கலை விரைந்து வந்து சொற்களுக்குக் கை கொடுக்கும். அறிவு, அறியாமை இவ்விரண்டையும் கடந்த அனுபவத்தை கந்தர் அனுபூதியிலுள்ள பாட்டு ஒன்று எடுத்துச் சொல்லுகிறது.

குறியைக் குறியா
துகுறித் தறியும்
நெறியைத் தனிவே
லைநிகழ்த் திடலும்
செறிவற் றுலகோ
டுரைசிந் தையுமற்
றறிவற் றறியா
மையுமற் றதுவே.

சாமானிய மக்கள் அனுபவித்திராத அனுபவத்தைச் சாமானிய மக்களும் ஒருவாறு உணரும்படிச் செய்கிறது எவ்வாறுபுதி. சொற்களாலான பாடல்தான் இது. சொற்களுக்குரிய பொருள் ஒருபுறமிருக்க, ஒவ்வொரு சொல்லின் ஒலியும் ஒரு தனி உணர்வை உண்டாக்குகிறது. அந்த ஒலி புற ஆகாசத்தில் அலைவடிவாக மிதந்து வந்து, நம் செவிக்குள் புகுந்து, நம் அறிவுக்குள் நுழைந்து, நம் அறிவாகாசத்துக்குள்ளே இருக்கும் ஒளி அணுக்களை ஆட்டிவைத்து, அருணகிரியின் அனுபூதி நிலை நம் ஆன்மாவிலும் நிழலாடும்படி செய்கிறது. பாடலை திரும்பச் சொல்லிப் பார்த்தால் இந்த உண்மை விளங்கும்.

குறியைக் குறியா
துகுறித் தறியும்
நெறியைத் தனிவே
லைநிகழ்த் திடலும்
செறிவற் றுலகோ
டுரைசிந் தையுமற்
றறிவற் றறியா
மையுமற் றதுவே.

2. சொல் வன்மை

நாநலம் என்னும் நலன்உடைமை, அந்நலம்
யாநலத்து) உள்ளதாஉம் அன்று

என்பது குறள்.

ஒரு மனிதனுக்குப் பலவிதமான செல்வங்கள் இருக்கலாம். பொருட்செல்வம், அறிவுச் செல்வம், மக்கட் செல்வம், பதவிச் செல்வம் என்று விதம்விதமான செல்வங்கள். அந்தச் செல்வங்களையெல்லாம் ஒரு தலைப்பின்கீழ் ஒரு பட்டியல் போட்டு எழுதலாம். ஆனால், சொல் வன்மை என்ற செல்வம் இருக்கிறதே, மேற்சொன்ன செல்வங்களோடு ஒத்துச் சொல்லக்கூடியதல்ல; மேற்படி செல்வப் பட்டியலுக்கெல்லாம் அடங்காத ஒரு தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அதற்கு ஈடு அதுவேதான் என்று 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே கண்டுகொண்டார் வள்ளுவர். பேச்சுத் திறனால், நாவினால் ஏற்படுகிற அந்தச் செல்வத்துக்கு நாநலம் என்ற பெயரைச் சூட்டி அதைப் பாராட்டும் வள்ளுவருடைய அருமைப்பாடு வியக்கத்தக்கது. வள்ளுவருக்குப் பின்வந்த கம்பரும் நாநலத்தால் விளையும் இன்பத்தைச் சொல்லின் செல்வம் என்று சிறப்பித்திருக்கிறார்.

சொல் வன்மையுடையவர்களை இக்காலத்து உலகமும் மதிக்கிறது. மகாகனம் வி.எஸ். சீனிவாச சாஸ்திரியார், ஸர் ஏ. ராமசாமி முதலியார், சத்தியமூர்த்தி, கட்டமஞ்சி ராமலிங்க ரெட்டி, ஸர் எலி.பி. ராமசாமி அய்யர் முதலியோருடைய பேச்சுக்களைக் கேட்டவர்களுக்குத் தெரியும், நாநலத்தின் பெருமை, குயவன் களிமண்ணைக் கொண்டு பானை வனைவதைப் போல ஆயிரக்கணக்கான மக்களுடைய எண்ணங்களைத் தங்கள் இச்சைக்கு ஏற்ப வனைந்துவிடுவார்கள் அப்பெரும் பேச்சாளர்கள்.

வெற்றிகரமான பேச்சாளர்களுடைய தந்திரங்களையெல்லாம் ஒருமிக்க ஓரிடத்தில் காண விரும்பினால், சிசெரோ (Cicero) பேசிய 57 (Orations) பேச்சுக்களைப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். பல பட்டங்கள் கொண்ட ஒரு பிரச்சினையின் ஒரு பட்டத்தை மாத்திரம் எடுப்பாகச் சொல்லி, உணர்ச்சியோடு பேசி மற்றப் பட்டங்களை நாம் மறக்கும்படி செய்தல்; நகைச்சுவையோடு பேசியும், சுவையான கதைகளைச் சொல்லியும் கேட்போருடைய இதயத்துக்குக் களிப்பூட்டுதல், மக்களுடைய உணர்ச்சிகளை, நாட்டுப்பற்றை, மொழிப்பற்றை, பக்தியை, ஆணவத்தைக் கிளறிவிட்டு அவர்களைத் தம் வசப்படுத்துதல்; அரசியலில் அல்லது நீதிமன்ற வழக்குகளில் தம்மை எதிர்த்து நிற்பவர்களுடைய ஒழுங்கீனத்தை அல்லது ரகசியக் குற்றங்களை தாசூண்யமில்லாது வன்கண்மையோடு வெளிப்படுத்துதல்; தமக்குப் பிரதிசூலமாக இருக்கும் அம்சங்களைக் கவனிக்காமல் பொது மக்களுடைய கவனத்தைத் திறமையாகத் திசை திருப்பிவிடுதல்; படாடோபமான கேள்விகளைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து பதில்சொல்ல முடியாமல் எதிரியைத் தத்தளிக்க வைத்தல்; எதிரியின் மீதுள்ளகுற்றச்சாட்டுகளை ஒன்றன்மீது ஒன்றாக அடுக்கிக்கொண்டே போய் எதிரியைத் திணற வைத்தல்; குற்றச்சாட்டின் கம்பீர வாக்கியங்களை அடைமழை போல எதிரிமேல் பொழிந்து எதிரியைத் திக்குமுக்காட வைத்தல்; ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் ஒவ்வொரு சொற்றொடரும் சவுக்கடி போலச் சுளீர் என்று பகைவனின் முதுகில் விழச்செய்தல்; ஒரு சொல்லைச் சொல்லி ஒருவனைப் பாதாளம் வரை தாழ்த்தி விடுதல். இத்தகைய பேச்சுத் தந்திரங்களையெல்லாம் சிசெரோவின் பேச்சுகளில் மாத்திரமல்ல, தற்கால அரசியல் பேச்சாளர்கள், சிறந்த வழக்கறிஞர்கள் முதலியோருடைய பேச்சுக்களிலும் கையாளப்படுவதைப் பார்க்கலாம்.

காலஞ்சென்ற பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவரும், ப. ஜீவானந்தமும் பேசும்பொழுது நீண்டு உயர்ந்த ஒரு எரிமலை வானளாவ எரியைக் கக்கிகொண்டும், புகையை ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டும், புகையினூடு மின்னல்களை மிளிர்ச் செய்துகொண்டும் இருப்பதுபோலத் தோன்றும். அவர்கள் இருவருமே அவரவர்களுடைய கொள்கையிலே வேருன்றி நின்றவர்கள். அவர்களுடைய பேச்சிலே உண்மை ஆவேசத்தையும், உணர்ச்சியின் சூறாவளியையும் காணலாம். தர்க்கம், நாடகம், கற்பனை, ஆர்வம், கவிதை, ஆரவாரம், வசவு, மறைமுக நிந்தனை ஆகிய பல கருவிகளை அவர்கள் பேச்சில் பயன்படுத்தி, கேட்போருடைய உள்ளத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

மகாகனம் சாஸ்திரியார் பேசும்போது, குரலை நிலவரத்துக்கேற்ப, ஏற்றியும் தாழ்த்தியும், ரகசியம் பேசும்போதுள்ள ஈனஸ்வரத்துக்குக் கீழே குரலைக் கொண்டுவந்தும், சீற்றமுள்ள சிங்கம் கர்ஜனைசெய்யும்போதுள்ள மேல் ஸ்தாயி வரைக்கும் குரலை ஏற்றியும் ஒரு குறளி வேலையே செய்வார். 1934-

ல் சென்னை சட்டக் கல்லூரியில் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இந்தியாவின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கப்போகிறதோ என்ற பயத்தை, கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் உண்டாக்கினார். பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, தான் கொண்டுவந்திருந்த ஊன்றுகோலை மேஜையிலே ஒரு உருட்டு உருட்டினார். அது அங்குமிங்கும் உருண்டு துடிக்கும்போது கேட்போருடைய இதயங்களும் சேர்ந்து துடித்தன. இப்படியெல்லாம், கேட்போர் உள்ளங்களை ஒரு வீணையாகவும், தம்மை வீணையில் மேவும் விரலாகவும் வைத்து கச்சேரி செய்யத் தெரிந்தவர் சீனிவாச சாஸ்திரியார். அதனால்தான், இங்கிலாந்தின் பெரிய மேதாவிகளில் ஒருவரான பர்க்கென்ஹெட் பிரபு (Lord Birkenhead). I will walk seven miles to go and listen to Sastri - “சாஸ்திரியின் பேச்சைக் கேட்பதற்கு ஏழு மைல்கூட நான் நடப்பேன்” என்று சொன்னார்.

பேச்சுத்திறத்தால் கிடைக்கும் புகழ் அலாதியானது, மதிக்க முடியாதது. ஆகவேதான் வள்ளுவர் சொன்னார்:

நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அந்நலம்
யாநலத் துள்ளதூஉம் அன்று

நல்ல பேச்சாளன் யார் என்று வள்ளுவரிடம் கேட்கிறோம். பேசவேண்டாத நேரத்திலே, பேசவேண்டாத இடத்திலே வாயைப் பொத்திக்கொண்டிருக்கத் தெரிந்தவன்தான் நல்ல பேச்சாளன் என்று சொல்லுகிறார் வள்ளுவர். சிலருக்குப் பொதுமேடையைக் கண்டுவிட்டால் போதும்; மேடைக் காமம் அவர்களைப் பற்றிக்கொண்டு பாடாகப் படுத்திவிடுமாம். மேடையிலேறி மணிக்கணக்காக ஓயாமல் கத்தினாலொழியத் தீராது அந்த வெறி. நாநலம் படைத்தவர்கள் அப்படிச் செய்வதில்லை. ஆனால், ஒரு சபை முன்னால் நின்று பிழை இல்லாமல் இரண்டு சொல்கூடப் பேசத் தெரியாதவர்கள்தாம் இப்படி நடப்பார்கள்.

பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்ற மாசற்ற
சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்

தொண தொண என்று சதா பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞனைப் பார்த்து, ஸீனோ (நுஜுண்ணி) என்ற தத்துவஞானி சொன்னார்: “நமக்கு இரண்டு காதுகளைக் கொடுத்த கடவுள் ஒரு வாய் மாத்திரம் கொடுத்திருப்பதற்குக் காரணம் தெரியுமா? கேள்வி ஞானத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இரு காதுகளையும், பேச்சைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒரே வாயையும் நமக்குக் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார்.”

ஸீனோ என்ன உபதேசம் செய்தாலும் குறை குடங்கள் கூத்தாடிக் கொண்டேதான் இருக்குமாம். “கற்றவர் நிறைந்த சபையாச்சே இது, இங்கே நம்முடைய ஊத்தை வாயைக் காட்டக்கூடாதே” என்று நினைக்க மாட்டார்கள். ஏதோ உயர்ந்த தத்துவங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள் அறிஞர்கள். அவர்களை இடைமறித்து, தன் மண்டைக்குள்ளே இருக்கும் குப்பையை தன் வாய் வழியாகக் கொட்டுவானாம் அந்த அசடு. தன் அசட்டுத்தனத்தை வெளிக்காட்டாது தன் மனசையும், வாயையும் பொத்திக்கொள்ளத் தெரிந்தவனை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பாராட்டலாம் என்கிறார் வள்ளுவர். வள்ளுவர் பார்வையிலே, உண்மையான கல்வியைக் கற்காதவர் எல்லோரும் கெட்டவர்கள். அந்தக் கெட்டவர்களையும் மிக்க நல்லவர்கள் என்று மெச்சிப் புகழலாம். எப்போது? கற்றவர்கள் முன்னால் மௌனமாக இருக்க அவர்கள் கற்றிருந்தார்களேயானால், கல்லாதவர் முன்னாலே எப்படி வேண்டுமானாலும் ஜெஞ்சாமிர்தம் பண்ணிக்கொள்ளட்டும்.

கல்லாதவரும் நனிநல்லர் கற்றார்முன்
சொல்லா திருக்கப் பெறின்

சொல்லாதிருக்க விடாது அந்த அசட்டுத்தனம். சொல்லாதிருக்கும்படி அவர்களை அந்த அசட்டுத்தனம் அனுமதித்து விட்டதென்றால், அந்தக் கல்லாதவரையும், “மிக்க நல்லவர்கள் நீங்கள், பலே, பேஷ்” என்று சொல்லி, அவர்கள் முதுகைத் தட்டிக்கொடுக்கலாம்.

பாவம்! 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே வள்ளுவர் அசடுகளால் இப்படிக்கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்.

ரதூல் கம்ஸ்தோவ் (Razul Gamzatov) என்ற ரஷ்ய அறிஞர் சொன்னார்: “நாவினால் பேசப் பழகுவதற்கு ஒரு குழந்தைக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆனால் நாவை அடக்கிப் பழகுவதற்கோ ஒரு மனிதனுக்கு 60 ஆண்டுகள் ஆகின்றன” என்று.

இந்த நாவடக்கத்தை எளிதில் பெற்றுவிட முடியாது. ஒரு கட்டுப்பாட்டிலிருந்துதான் இந்த அடக்கத்தைப் பெறலாம். மனசைக் கட்டுப்படுத்தி ஒரு தவம் செய்ய வேண்டும்; அந்தத் தவத்தின் பலனாகக் கிடைக்குமாம் ஒரு செறிவு; “முந்து கிளவாச் செறிவு” என்று ஒரு அழகிய சொற்றொடரைப் பயன்படுத்து கிறார் வள்ளுவர். அனுபவத்தால், அறிவால் முதிர்ந்தவர்கள், “முதுவர்” முன், முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி வாய்க்கு வந்ததைப் பேசாமல் தன்னை அடக்கிக்கொள்ளும் செறிவை, ஆண்மையை, “முதுவர் முன் முந்து கிளவாச் செறிவு” என்று போற்றுகிறார் வள்ளுவர். பல பழக்கங்களை நன்றென்று போற்றுகிறோம். அப்படிப் போற்றப்படுகிற நன்றெற்றவற்றுள் எல்லாம், நல்லதாம் இந்த “முந்து கிளவாச் செறிவு.”

நன்றென்ற வற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு

இந்தக் குறளுக்குள்ளே இருக்கும் கிண்டல், எரிச்சல், நகைச்சுவை, நாகரிகம் எல்லாவற்றையும் பார்த்துச் சுவைத்துக்கொண்டே இருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு குறளுக்குப் பின்னாலும் ஒரு ஆயுள்கால அனுபவம் கிடக்கிறது. ஒவ்வொரு குறளையும் தோண்டித் தோண்டிப் பார்த்தால்தான் அதற்குள்ளே இருக்கும் புதையல் நமக்குக் கிடைக்கும். வள்ளுவர் மாசற்ற காட்சியுடையவர். மாசற்ற காட்சி உடையவர்கள்தாம் அவருடைய குறளுக்குப் பொருள் சொல்லத் தகுதியுடையவர்கள்.

சொல்வன்மை என்ற அதிகாரத்திலே ஒரு அதிசயமான குறள் வருகிறது. அதற்குப் பல புலவர்கள் பலவிதமாக உரை கண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எனது அரிய ஆசானும் நண்பருமான ரஸிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் கண்ட உரைதான் உண்மையோடு ஒட்டிய உரை; உண்மை உணர்வுடையவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய உரை.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும்

வேட்ப மொழிவதாம் சொல் என்பது குறள். Oratory அல்லது நாநலம் எப்படியிருக்கும் என்ற கேள்விக்கு இந்தக் குறளிலே விடை கூறுகிறார் குறளாசிரியர்.

ஒரு உரையாசிரியர் இந்தக் குறளுக்குக் கூறிய உரை இது:

“கேட்டார்ப் பிணிக்குத் தகையவாய் இருக்க வேண்டும் சொல். அதாவது பேச்சாளனுடைய பேச்சானது அதைக் கேட்டவர்களுடைய உள்ளத்தையெல்லாம் பிடித்து ஈர்க்கவேண்டும்.” சரி, அடுத்தபடியாக.

“ கேளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்” என்று சொல்லித் தொலைத்திருக்கிறாரே வள்ளுவர். அதற்கென்ன பொருள் என்று கேட்டால், அந்த உரை ஆசிரியர் சொல்லுகிறார்: “பேச்சைக் கேட்காதவர்கள், பேச்சைக் கேட்டவர்களிடத்திலே அதைப்பற்றிக் கேட்டறிந்து, அட்டா! நாம் அந்தப் பேச்சைக் கேட்காமல் போனோமே” என்று அங்கலாய்ப்பார்களாம். பேச்சுக்கு இலக்கணம் கூறும்போது, பேச்சைக் கேளாதவனும் விரும்பும்படியாகப் பேசவேண்டும் என்று சொல்லுவதில் பொருத்தமில்லை.

இந்த இக்கட்டான நிலைமையில் இன்னொரு உரையாசிரியர் வேறொரு உரையைச் சொன்னார். என்ன சொன்னார்? “கேட்டார் என்றால், நண்பர்கள் என்று பொருள். “ கேளார்” என்றால் பகைவர்கள் என்று பொருள். பேச்சு - நண்பர்களையெல்லாம் பிணிக்கும் தகையதாகவும், பகைவர்களும் அதை விரும்பிக் கேட்கும் தன்மையதாகவும் இருக்க வேண்டும்” என்றார் இரண்டாவது உரையாசிரியர். முதல் உரையைக் காட்டிலும் இரண்டாவது உரை, கொஞ்சம் கெட்டிக்காரத்தனமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், இயல்பாக இல்லை. இனி, ரஸிகமணி டி.கே.சியின் உரையைக் கேட்போம். வாழ்க்கையோடு அவர்கள் குறளைப் பொருத்திக் காட்டும்போதுதான் நமக்கு அது விளங்குகிறது.

தற்காலத்தில் நன்றாகக் கற்றவர்களைப் படித்தவர்கள், படித்தவர்கள் என்று சொல்லுகிறோம். அச்சடித்த நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கானவை நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆகவே, அவற்றைப் படித்து நம் கல்வியைப் பெருக்குகிறோம். 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன், அதாவது வள்ளுவர் காலத்தில் அச்சுப் புத்தகங்கள் கிடையாது. எழுத்தாணியினால் பனையோலைகளில் எழுதிய சுவடிகள் இருந்த காலம். அபூர்வமாக ஊருக்கு ஒரு சுவடியிருக்கும். ஆகவே, செவி வழியாகக் கேட்டுக் கேட்டு கல்வியைப் பெருக்கிக்கொண்ட காலம் அது. கல்வியெல்லாம் கேள்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. புத்தகப் படிப்பு குறைவுதான். ஆகவே, அந்தக் காலத்திலே கற்றவர்களைக் “ கேட்டார்” என்றும், கல்லாதவர்களை “ கேளார்” என்றும் அழைத்தார்கள். 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு இருந்த பொருளை உணர்ந்தால்தான் இந்தக் குறளுக்குப் பொருள் தெரியும். அதோடு 19-வது நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்றை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். டிண்டால் (Tyndal) என்ற ஒரு பெரிய ஆங்கில விஞ்ஞானியை நியூ யார்க்குக்கு அழைத்து, விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிப் பேசச் சொன்னார்கள். 5 பேச்சுக்களைப் பேசினார் டிண்டால். நியூ யார்க் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள ஆடவர், பெண்டிர், குழந்தைகள் எல்லோரும் இந்தப் பேச்சுக்களைக் கேட்டார்கள். விஞ்ஞானத் துறையில் சிறந்த ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருந்த விற்பன்னர்கள் பலரும் அப்பேச்சுகளைக் கேட்டார்கள். விஞ்ஞான நியுணர்களுக்குக் கண்ணைத் திறந்துவிட்ட மாதிரி இருந்தன டிண்டாலுடைய பேச்சுக்கள். அப்படியே பரவசமாகிவிட்டார்கள். கற்றவர்களல்லவா அவர்கள்? அதாவது, “ கேட்டார்” என்று அவர்களைச் சொல்ல வேண்டும்.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் இருந்தது டிண்டால் உடைய சொல். விஞ்ஞானத் துறையில் பழக்கமேயில்லாத பாமர மக்களும், அதாவது, “ கேளாரும்” அவருடைய பேச்சுக்களைக் கேட்டு, “இன்னும் பேசமாட்டாரா!” என்று மூக்கிலே விரலை வைத்துக்கொண்டு நின்றார்களாம்.

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்.

முதல் இரண்டு உரைகளோடு டி.கே.சி. உரையை ஒத்துப்பார்த்தால் தெரியும், டி.கே.சி. மாசற்ற காட்சி உடையவர்கள் என்று.

3 குறளமுதம்

“கண்ணோட்டம்” என்ற அதிகாரத்தில் ஏழாவது குறள் பேசுகிறது--

கண்ணோட்டம் இல்லாதவர் கண்ணிலர்; கண்ணுடையார்
கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல்

கண்ணோட்டம் என்றால் இரக்கம். இரக்கமில்லாதவர் எல்லோருமே கண்ணில்லாதவர். உண்மையில் கண்ணுடையவர் இரக்கமில்லாமல் இருக்கவே முடியாது. இதுவே இந்தக் குறளின் கருத்து.

மனிதனுக்கு வாய்த்த உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு அற்புதம். ஒவ்வொன்றின் அமைப்பும், நுணுக்கமும் செயல் திறமும் அபூர்வமானவை. உடற்கூறு நூலை (Anatomy) ஊன்றிப் படித்தால், இந்த உறுப்புக்களையெல்லாம் படைத்த பேரறிவினிடத்தில் நமக்கு பக்தியே பிறந்துவிடும்.

மனிதனுக்கு வாய்த்த உறுப்புக்களிலெல்லாம் மிக நுட்பமானது, மென்மையானது கண்தான். மூளையின் மெல்லிய பாகத்திலிருந்து கிளைத்தெழுந்தவை கண்கள்.

ஒரு மனிதனுடைய உள்ளத்தில் இருப்பதையெல்லாம் கண்ணாடி போல எடுத்துக்காட்டுவது அவனுடைய கண். ஷேக்ஸ்பியரும் கண்களை (Windows of the soul) “ஆன்மா எட்டிப் பார்ப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட சாளரங்கள்” என்று வருணித்தார்.

ரஸ்பூஷன் முதலிய மந்திரவாதிகள் திருஷ்டி சக்தியினால் மன்னாதி மன்னர்களையெல்லாம் ஏவல் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆப்பிரிக்காவில் வாழும் ஒருவகைப் பாம்பு தன் கவர்ச்சியால் வெகு தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள பறவைகளை இழுத்துப் பிடித்துவிடுகிறது. கண் வழியாகப் பாய்கின்ற ஆற்றலை நாச வேலைக்கும் பயன்படுத்தலாம், ஆக்க வேலைக்கும் பயன்படுத்தலாம். அருள் நிறைந்தவர்கள் கண் மூலமாக அருளை மற்றவர்களுக்குப் பாய்ச்சுகிறார்கள். அவர்கள் கண்ணை இயக்குவது நன்மைக்காகவே. இந்த இயக்கத்தை அல்லது ஓட்டத்தைத்தான் “கண்ணோட்டம்” என்று அழைக்கிறார் வள்ளுவர்.

தன்னலம் கருதாது பிறர் நலம் பேணுகிறவர்களுடைய கண் எப்போதும் இரக்கத்தால் கசிந்துகொண்டே இருக்கும். வெறுப்பு, பொறாமை, சினம் முதலிய உணர்ச்சிகளை உடையவர்கள் தன்னலத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பவர்கள். அவர்களுடைய கண்கள் கசிவதில்லை. ஈரமில்லாத கண்கள் அவை. இளகாத இரும்பு மனம் அவர்களது மனம். “வன் கண்ணவர்” என்று அவர்களைப் பழிக்கிறார் வள்ளுவர்.

“இவ்வுலகம் உண்மையா பொய்யா?” என்று ஒருவர் வள்ளுவரிடம் போய்க் கேட்டார். ஆழ்ந்த சிந்தனை செய்துவிட்டுப் பதில் சொன்னார் வள்ளுவர். என்ன சொன்னார்? “பொய்யும் புலையும் உலகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் இரக்கம், பரிவு, கண்ணோட்டம் என்ற நிரந்தரத் தத்துவங்களும் உலக வாழ்க்கையோடு விரவிக் கிடக்கின்றன. ஆகையால், இவ்வுலகம் உண்மைதான், மாயையல்ல” என்று உறுதி சொன்னார் குறளாசிரியர். “இரக்கம்” என்ற உயர்ந்த தத்துவம் சிலரிடத்திலாவது இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால்தான் இந்த பூமி நெறி பிறழாது சுற்றிக்கொண்டு இருக்கிறது என்றுகூட எண்ணுகிறார் வள்ளுவர். இசைப் பாடலுக்குள் (சாகித்யத்துக்குள்) இருக்கும் இசையை எடுத்துவிட்டால், பாடலுக்கு உயிரில்லாமல் போய்விடும். அதைப் போலவே கண்ணுக்கு இயல்பாக இருக்கவேண்டிய இரக்கத்தை எடுத்துவிட்டால், கண்ணா அது? இல்லை; முகத்தில் கொப்புளித்தெழுந்த புண் அது. கருணையில்லாத பீங்கான் கண்ணை வைத்துக்கொண்டிருப்பவனை “மனிதன்” என்று சொல்லலாமா? “வற்றிப்போன மரம் அவன்” என்று சொல்லி, வள்ளுவர் தம் ஆங்காரத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறார். ஒருவனுக்குக் கண் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை அவன் முகத்தைப் பார்த்துத் தீர்மானிக்கக் கூடாதாம். அவன் செயலைப் பார்த்துத் தீர்மானிக்க வேண்டுமாம். அவனுடைய செயலிலே கொடுமையிருந்தால், கண் இருந்தாலும் அவனைக் குருடர்கள் பட்டியலிலே சேர்க்கவேண்டும்; அவனுடைய செயலிலே தயவும், தாட்சண்யமும் இருந்தால் கபோதியாக இருந்தாலும் அவனையே கண்ணுடையவன், கண்ணன் என்று கருதவேண்டும்.

தன் பகைவனுடைய தம்பி வீடணனுக்கு அபயம் கொடுக்கிறான் அருட்கடலாகிய இராமன். இராமனுடைய அருள் நிரம்பிய கண்களைக் கண்டுவிட்டு “கண்ணன் கொல்லாம்” என்று சொல்லி, விம்மிதழும்

வியப்பும் அடைகிறான் வீடணன். அருளுடையவனே கண்ணன் என்று சொல்லி வள்ளுவரை ஆமோதிக்கிறார் கம்பர்.

கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண்ணிலர்; கண்ணுடையார்

கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல்கண் என்று இருந்துவிட்டால், இரக்கமில்லாமல் இருக்க முடியாது என்று ஓங்கியடிக்கிறார் குறளாசிரியர்.

கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு

உரிமை யுடைத்து இவ்வுலகு

“கண்ணோட்டம்” என்ற அதிகாரத்தில் எட்டாவது குறளாக அமைந்தது இது. கடமையிலே தவறாமல் நடக்க வேண்டும்; அதே சமயத்தில் இரக்கத்தோடும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். இப்படி நடப்பவர்கள் உலகத்தையே தம் வசப்படுத்திக் கொள்வார்கள். இக்குறளுக்குள்ளே விரிவான ஒரு அனுபவம் படிந்துகிடக்கிறது.

உதாரணத்துக்காக நீதிபதிகளை எடுத்துக் கொள்வோம். நீதிபதிகள் பலவிதம். நீதி பரிபாலனம் செய்வதாக எண்ணிக்கொண்டு விறகுக்கட்டையாக நிற்பார்கள் சிலர்; கொஞ்சங்கூட வளைந்துகொடுக்க மாட்டார்கள். நீக்குப் போக்கு என்பதே அவர்களிடம் இருக்காது. கொலை செய்தவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே தூக்குத் தண்டனை விதிப்பார்கள். நயவஞ்சகமாகச் சிலர் கொலை செய்வார்கள்; திடீர் கோபத்தில் சிலர்; வறுமை தாங்கமாட்டாமல் பெற்ற குழந்தைகளைக் கொன்று, தாமும் தற்கொலை செய்ய முயன்ற தாய்மார்கள் சிலர். இவர்கள் எல்லோருமே சட்டப்படி கொலைகாரர்கள்தாம். ஆனாலும், அவர்கள் செய்த கொலைகளின் சூழ்நிலைகளும், நோக்கங்களும் வெவ்வேறானவை. அவர்கள் எல்லோருக்குமே ஒரேவிதமான தண்டனையைக் கொடுக்கும் நீதிபதி கடமையில் தவறவில்லையென்றாலும், கண்ணோட்டம் காட்டத் தவறிவிடுகிறார்.

வேறு சில நீதிபதிகள் இளக்கமான உள்ளம் படைத்தவர்கள். குற்றவாளியென்று சாட்சியத்தின் மூலம் நிலைநாட்டப்பட்டாலும், “ஐயோ பாவம், அவனும் நம்மைப்போல ஒரு மனிதன்தானே. அவனைத் தண்டிப்பானேன்?” என்று நினைத்து, ஏதாவது ஒரு நொண்டிச்சாக்கு கிடைத்தாலும், அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு குற்றவாளியை விடுதலை செய்துவிடுவார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் இரக்கம் காட்டுவதில் தவறில்லையென்றாலும், செய்யவேண்டிய கடமையில் தவறிவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய கண்ணோட்டத்தால் சமுதாயம் பெருங்கேட்டுக்கு உள்ளாகிறது.

கடமையிலும் தவறாது, இரக்கம் காட்டவும் வல்ல நீதிபதிகளையே பாராட்டுகிறார் குறளாசிரியர். 17 வயது மைனர் பெண்ணை 21 வயது வாலிபன் கடத்திக்கொண்டு போய்விட்டதாக ஒரு வழக்கு நடந்தது. தகப்பனாரின் பாதுகாவலிலிருந்து வயது வராது பெண்ணைக் கடத்துகிறவனுக்கு ஏழு ஆண்டு கடுங்காவல் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறது சட்டம். சூழ்நிலையைக் கவனிக்காமல், சட்டத்தின் புறப்பொருளை மாத்திரம் கவனித்த ஒரு நீதிபதி, குற்றவாளிக்கு 7 ஆண்டு கடுங்காவல் தண்டனை அளித்தார். இந்தத் தீர்ப்பின் பேரில் அப்பீல் போட்டார் குற்றவாளி. அப்பீல் நீதிபதி நீதி தவறாமல் இரக்கம் காட்டவும் வல்லவர். அவர் சூழ்நிலையைப் பரிவோடு ஆராய்ச்சி செய்தார். கடத்தப்பட்ட பெண் தாயை இழந்தவள். மாற்றாந்தாயிடம் படாத பாடெல்லாம் பட்டு வந்தவள். அவளுடைய தகப்பனோ இக்கொடுமையினின்றும் மகளைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பெண் அடுத்த வீட்டுப் பையனிடம் காதல் கொண்டாள். 20, 30 காதல் கடிதங்கள் அவனுக்கு எழுதினாள். கடைசிக் கடிதத்தில், “உங்களுக்காக என்னைக் கடத்திக்கொண்டு போகாவிட்டாலும், என் சிற்றன்னையின் கொடுமையினின்றும் என்னை விடுவிக்கக்கூடாதா?” என்று உருக்கமாகக் கேட்டிருந்தாள். இந்தக் கடிதத்தைக் கண்ட இளைஞனுடைய மனம் இளகியது. மிகுந்த துணிச்சலோடு அவளை அழைத்துக்கொண்டு வேற்றுாருக்குச் சென்று அவளை மணந்துகொண்டான். இந்த இளைஞனைத் தண்டிப்பது கேலிக்கூத்தல்லவா என்று நினைத்தார் அப்பீல் நீதிபதி. இரக்கம் காட்டிய காதலனுக்கா ஏழாண்டு கடுங்காவல்? ஆனால், பெண் மைனர் ஆச்சே. அவளைக் கடத்தியது சட்டப்படி குற்றமல்லவா? இரக்கத்தினால் ஏற்பட்ட இக்கேள்விகள் நீதிபதியின் உள்ளத்தைக் குழப்பின. கடுமையான சிந்தனை செய்தார். பிறந்தது தெளிவு. முதன்முதலாகக் குற்றம் செய்கிறவர்களை, அதிலும் இளைஞர்களாக இருப்பவர்களை, தண்டிக்காமல் எச்சரித்து விட்டுவிடலாம் என்று இன்னொரு சட்டம் அனுமதி கொடுக்கிறது. அந்தச் சட்டம் நினைவுக்கு வரவே, அப்பீல் நீதிபதி கடுங்காவல் தண்டனையை ரத்து செய்து, குற்றவாளியை

எச்சரித்து வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார். இந்தத் தீர்ப்பு மிகப் பொருத்தமானது என்று பொதுமக்கள் நீதிபதியை வாழ்த்தினார்கள். ஏன்? கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட்டமும் காட்டினார் நீதிபதி.

கருமம் சிதையாது கண்ணோட வல்லார்க்கு
உரிமை உடைத்து இவ்வுலகு

“கண்ணோட்டம்” என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள் இது:

ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணும் கண்ணோடிப்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை

அக்கிரமம் செய்கிறவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்களிடத்திலே கூட இரக்கம் காட்டி, அவர்கள் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து, அவர்களை ஆதரிக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆதரிக்கும் பண்பு சிறந்த பண்பாகும் என்று சொல்லுகிறார் வள்ளுவர்.

குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை கொடுப்பதன் நோக்கம் என்ன? சட்ட வல்லுநர்கள் தண்டனைக்கு மூன்று நோக்கங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஒன்று, அவன் செய்த குற்றத்துக்கு அவனைப் பழிக்குப்பழி வாங்க வேண்டும். இரண்டு, தண்டனையின் மூலம் அவன் மறுபடியும் குற்றம் செய்யாமல் தடுக்க வேண்டும். மூன்று, தண்டனையால் அவனுடைய கெட்ட குணம் திருந்த வேண்டும்.

பழி தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அவனை நாம் தண்டிப்போமானால், அவனுக்கு ஏதாவது ஒரு கேடு செய்துதான் ஆகவேண்டும். கேடு செய்து ஒரு மனிதனைத் திருத்துவது என்பது முடியாத காரியம். அவனுடைய உடலையும், உள்ளத்தையும் துன்புறுத்தினால், அவனுடைய தன்மாளம் குலைகிறது. ஆண்டுக்கணக்காகச் சிறைவாசம் செய்துவிட்டு அவன் வெளியே வரும்போது, சமுதாயம் அவனைச் சிறை சென்றவன் என்று ஏளனம் செய்து ஒதுக்குகிறது. உண்ண உணவு இல்லாமல், வசிக்க வீடில்லாமல் மானங்கெட்ட வாழ்வு வாழ்வதைக் காட்டிலும் மறுபடியும் குற்றம் செய்து பிழைப்பதே லாபகரமாகத் தோன்றுகிறது அவனுக்கு. ஆகவே, தண்டனை அவனைத் திருத்தும் கருவி என்பது போய், அவனை மேலும் குற்றம் செய்யத் தூண்டும் தூண்டுகோலாக அமைகிறது. குற்றவாளியின் துழ்நிலையைப் பரிவோடு ஆராய்ந்து, துழ்நிலையிலுள்ள தவறுகளை நீக்கி, அவனுக்கு மறுவாழ்வு கொடுத்து ஆதரித்தால், அநேகமாக அவன் திருந்திவிடுவான்.

இங்கிலாந்து நாட்டிலே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்றை பெர்னார்ட்ஷா குறிப்பிடுகிறார்: நாள் தவறாமல் மனைவியை அடித்து இம்சை செய்துகொண்டிருந்தான் ஒரு கணவன். காரணமில்லாமலே அடித்து வந்தான். இதைப் பரிவோடு கவனித்துவந்த உளநூற்புலவர் ஒருவர், கிராம இசைக் குழுவில் (Village Band) தண்டோரா அடிக்கும் உத்தியோகத்தை அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார். தண்டோரா அடிக்கத் தொடங்கிய அக்கணத்திலிருந்து மனைவியை அடிக்கும் பிரவர்த்தியை அவன் விட்டுவிட்டான். தினவு எடுக்கும் கைக்கு அடிப்பதற்கு ஏதாவது ஒருபொருள்தானே வேண்டும். தண்டோரா கிடைத்ததால் மனைவி தப்பினாள்; குற்றவாளியும் திருந்தினான்.

இப்படிச் செய்யாமல் அவன் மேல் வழக்குப் போட்டு அவனைத் தண்டித்திருந்தால், அவன் திருந்தவா போகிறான்?

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், ஒரு தாய் தன்னுடைய ஏழு குழந்தைகளையும் அவர்கள் மேலுள்ள அன்பினால் கொலை செய்தாள். தானும் குழந்தைகளும் ஒரு வாரமாக பட்டினி கிடந்தார்கள். வறுமையினால் ஏற்பட்ட பட்டினி அது. அதைத் தாங்கமுடியாமல் தாய், குழந்தைகள் ஒவ்வொன்றையும் தூக்கிக் கிணற்றுக்குள் எறிந்து கொன்றாள். கடைசியாகத் தற்கொலை செய்வதற்காக கிணற்றில் குதிக்கப் போகும்போது, ஒரு வழிப்போக்கன் அவளைத் தடுத்து போலீசாரிடம் ஒப்படைத்தான். ஏழு கொலை செய்த பாதகி என்று அவள்மேல் வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள்.

அறத்துக்கே அன்பு சார்பென்பர் அறியார்
மறத்துக்கும் அஃதே துணை

என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர் நீதிபதி, ஏழு கொலைக்கும் தூண்டுகோலாக இருந்தது தாயன்பு. சட்டப்படி தூக்குத் தண்டனையே அவளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், அவளுடைய மனநிலையை உள்ளவாறு உணர்ந்த நீதிபதி, அவளை விடுதலை செய்யவேண்டும் என்று அரசுக்குப் பரிந்துரைத்தார்; அவளும் விடுதலை செய்யப்பட்டாள்.

நீதி என்பது கண்ணற்றது; கடுமை நிறைந்தது. இரக்கத்தோடு நீதியைக் கலந்து பக்குவப்படுத்த வேண்டும். அதோடு குற்றவாளிக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதிலும் அக்கறை காட்டவேண்டும் என்ற உண்மையை இக்குறள் வலியுறுத்துகிறது.

ஒறுத்தாற்றும் பண்பினார் கண்ணும் கண்ணோடிப்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை

பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டுபவர்.

இந்தக் குறள் “கண்ணோட்டம்” என்ற அதிகாரத்தில் பத்தாவது குறள், கடைசிக் குறள்.

நகரத்தில் வாழும் மக்கள் வளர்ந்து வரும் நடையுடை பாவனைகளை நாகரிகம் என்று சொல்லுகிறோம். காட்டுத்தனத்துக்கு எதிர்மறையாயுள்ளது நாகரிகம்.

மக்கள் நெருக்கடி அதிகமாகவுள்ள நகரங்களிலே எத்தனையோ சிக்கல்கள் மனித உறவுகளிலே ஏற்படுவது இயல்பு. சிக்கல்களைச் சமாளிப்பதற்காக மக்கள் விதம் விதமான யுக்திகளைக் கையாளுகிறார்கள். இன்சொல் சொல்லுதல், இங்கிதமாக நடத்தல், மரியாதை செய்தல் முதலிய பழக்கங்கள் மனித உறவுகளில் ஏற்படும் கசப்பை எடுத்துவிட்டு, மனித வாழ்வுக்கு ஒரு இனிப்பை ஊட்டுகின்றன. பாரீஸ் நகரத்துக் கடைகளுக்குச் சென்றால், பண்டங்கள் விற்பவர்களும் வாங்குகிறவர்களும் (Merci Madame, Merci Monsieur) “நன்றி அம்மணி, நன்றி ஐயா” என்ற சொற்களை அடிக்கடி பரிமாறிக்கொள்வார்கள். இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும் நாம், “எவ்வளவு இங்கிதமாக இவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள், இவர்களுடைய நாகரிகம் எவ்வளவு மெருகேறியிருக்கிறது” என்று வியந்துகொண்டே இருப்போம். பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்து வந்த நாகரிகம் இது. இப்பேர்ப்பட்ட நாகரிகம் மன்னர் அவைகளிலும், தலைநகரங்களிலும் சிறப்பாக வளர்ந்து வருகிறது-

வாழ்க்கையின் கரடுமுரடுகளை இழைத்து இணைப்பது நாகரிகம். ஆனால், நாகரிகத்தை வளர்ப்பவர்கள் அதன் உட்பொருளை மறந்து, வெளிப்பகட்டையே பேணிப் போலித்தனத்தைப் பெருக்குகிறார்கள். காட்டில் வாழ்கிற மக்களுக்கு இந்தக் கதி ஏற்படவில்லை. அவர்களிடத்திலே நயமான பேச்சும், செயலும் இல்லை. ஆனால் உண்மையிருக்கிறது. இந்தக் கருத்தையே கம்பரும் குகன் வாயிலாக எடுத்துச் சொல்லுகிறார். மரவுரியுடுத்தி வந்த சக்கரவர்த்தி திருமகனைப் பார்த்து, கரடுமுரடான குகன்

பொய்ம்முறை இலரேம்,
புகலிடம் வனமே யால்

என்று சொல்லுகிறான். “நாங்கள் வனவாசிகள், நகரவாசிகள் அல்ல; ஆகையால் எங்களிடம் பொய் கிடையாது” என்று கூறுகிறான்.

ஆகவே, பொய்யும் புலையும், கள்ளமும் கபடும் “நாகரிகம்” என்ற பெயரில் வளருகின்றன. இந்த நாகரிகத்தின் வெளிப்பகட்டை விரும்பிக் கெட்டுப்போனவர்கள் பலர். நமக்கு எது அறம் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறதோ, எது உண்மையென்று துலங்குகிறதோ, அதிலே நாம் அசையாமல் நிலைத்து நிற்க வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், மற்றவர்கள் நம்மைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள், மற்றவர்கள் நம்மைப்பற்றி என்ன சொல்லுவார்கள் என்று அஞ்சி அஞ்சி வாழ்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். பிறருடைய நல்லெண்ணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காகவே அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கை முறையை மாற்றி அமைத்துக் கொள்வார்கள். இப்படிச் செய்வது “நியாயம்” என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அப்படிச் செய்வதற்குரிய துணிச்சல் அவர்களிடம் கிடையாது. மற்றவர்கள் நீதியை விரும்பமாட்டார்கள் என்றால், நீதியையே கை நெகிழ விட்டுவிடுவார்கள். இதையே தாட்சண்யம் என்று சொல்லலாம். தாட்சண்யத்துக்காகக் கற்பையே விட்டுக்கொடுக்கத் துணிவார்கள்.

கற்பைச் சொல்லுவானேன்? உயிரையே தியாகம் செய்வார்கள். இளக்கமான மனமுடையவர்கள் இவர்கள்; லட்சியத்தில் ஊன்றி நிற்க முடியாதவர்கள்.

இவர்கள் கண்ணெதிரே பாலிலே நஞ்சைக் கலந்து, “தயவுசெய்து தாங்கள் இதை அருந்துங்கள்” என்று நண்பர்கள் சொன்னால், அதை வாங்கி யோசனை செய்யாமல் அருந்தி மடிவார்கள். ஏன்? நண்பர்களாச்சே, அவர்கள் சொல்லைத் தட்டலாமா? அவர்கள் முகத்தை முறிக்கலாமா? என்று எண்ணி, அந்த அசட்டுத் தனத்தையும் செய்வார்கள் அவர்கள்.

பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டி பவர்

பாவம், புற நாகரிகத்தில் அவ்வளவு மையல் கொண்டவர்கள் அவர்கள். அதிலே அவர்களுக்குள்ள மோகம் அவர்களுடைய உயிருக்கே உலை வைக்கிறது.

“இரக்கம்” என்பது பாராட்டுக்குரியது. ஆனால், அது நிலைகெட்டு இயங்கும்போது ஏளனத்துக்கு உரியதாகிவிடுகிறது என்ற உண்மையை, இந்தக் குறள் வலியுறுத்துகிறது.

4 முத்தொள்ளாயிரம்

ஏறக்குறைய 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், ஊர் பேர் தெரியாத ஒரு தமிழர், “முத்தொள்ளாயிரம்” என்ற நூலை எழுதினார். சேர சோழ பாண்டியர்கள் ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் தொள்ளாயிரம், தொள்ளாயிரமாக மூன்று தொள்ளாயிரம், அதாவது 2700 கவிகளையும் தொகுத்து “முத்தொள்ளாயிரம்” என்ற தலைப்பை நூலுக்குக் கொடுத்தார். ஒவ்வொரு கவியிலும் அபூர்வமான நாடகப் பண்பும், கவிப்பண்பும் இருப்பதை உணர்ந்து சுவைக்கலாம்.

அவர் எழுதிய 2700 பாடல்களில் 2592 பாடல்கள் நமக்குக் கிடைக்காமல் போய்விட்டன. நமக்குக் கிடைத்திருப்பவையெல்லாம் 108 பாடல்களே. ஒவ்வொரு பாடலும் எதுகை மோனைகளின் உதவியால் ஒரு அபூர்வமான உணர்ச்சியை அபிநயம் பிடித்துக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது.

“காதல்” என்ற உணர்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டால், அதன் நுணுக்கங்களை விளங்குவதற்கு எத்தனை, எத்தனையோ உத்திகளைக் கையாண்டிருக்கிறார் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர். சாதாரணமாக உணர்ச்சிகளை மனித இதயத்துக்கு ஏற்றிச் சொல்லுவதுதான் வழக்கம். உயிரற்ற பொருள்களுக்கு மனித உணர்ச்சிகளை ஊட்டிவிடுவார் நமது கவிஞர். அந்தக் காலத்திலே வாசல் கதவு ஆடுவதற்காக அடியிலே ஒரு இரும்புக் குமிழ் வைத்திருப்பார்கள். அந்தக் குமிழுக்குக் “குடுமி” என்று பெயர். இந்தக் குடுமி தேய்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஏன்? தாய்மாரெல்லாம் வீதிக் கதவை அடைக்கிறார்கள். பவனி வருகிற சேர மன்னனுடைய அழகில் சொக்கி தம் மகளிர் காதல் நோயால் வருந்துவார்களே என்ற ஆத்திரத்தில், தாய்மாரெல்லாம் கதவை அடைக்கிறார்கள். அடைத்ததுதான் தாமதம். மகளிரெல்லாம் ஓடிவந்து கதவைத் திறப்பார்கள். பவனி காணவேண்டுமே என்ற ஆசையோடு சிறிது நேரம் கழித்து தாய் திரும்பிவந்து கதவை அடைக்கிறாள். இப்படியாகக் கதவு அடைக்கப்பட்டும் திறக்கப்பட்டும் ஆடிக்கொண்டே நிற்கிறது. கதவு ஆடுவதற்காக அடியில் வைத்திருக்கிற “குடுமி” தேய்ந்துகொண்டே போகிறது.

தாயர் அடைப்ப மகளிர் திறந்திட
தேயத் திரிந்த குடுமியவே-- ஆய்மலர்
வண்டலாஅம் கண்ணி வயமான் தேர்க்கோதையைக்
கண்டலா அம்வீதிக் கதவு

வண்டலாவுகின்ற தலை மாலையை அணிந்த கோதை. அதாவது, சேரன், குதிரை பூட்டிய தேரில் வருகிறான். அவனைக் கண்டலாவுகின்றது வீதிக் கதவு. கதவுக்கும் காணக் கண்ணிருக்கிறது, உலாவக் காலிருக்கிறது. தாயர் கையிலும், இளமகளிர் கையிலும் அகப்பட்டு கதவின் குடுமி ஏங்கி ஏங்கித் தேய்கிறது.

தாயர் அடைப்ப மகளிர் திறந்திட
தேயத் திரிந்த குடுமியவே-- ஆய்மலர்
வண்டலாஅம் கண்ணி வயமான் தேர்க்கோதையைக்
கண்டலா அம்வீதிக் கதவு. தாயின் ஆத்திரத்தை எதிர்த்து இயங்குகிறது மகளின் ஆத்திரம். இரண்டு மனித ஆத்திரங்களுக்கிடையே கிடக்கும் முரண்பாட்டையும், அதனால் விளையும் ஏக்கத்தையும், துடிப்பையும் ஒரு உயிரற்ற இரும்புக் குடுமி நமக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டிலே. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இவ்வளவு நாகரிகமான ஒரு உத்தியை ஓர் தமிழ்க் கவிஞன் கையாண்டிருக்கிறான் என்பதைப் பார்க்கும்போது வியப்பு ஏற்படுகிறது.

இதே உத்தியை சுமார் 700 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த கலிங்கத்துப்பரணி ஆசிரியர் கையாண்டிருக்கிறார். கணவன்மார் கலிங்கத்துப் போருக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் மனைவியர் நிலையைச் சொல்லுகிறார் கவிஞர்:

வருவார் கொழுநர் எனத் திறந்தும்
வாரார் கொழுநர் என அடைத்தும்
திருகும் குடுமி விடியளவும்
தேயும் கபாடம் திறமினோ.

குடுமியின் தேய்மானத்தில் பெண்டிரின் ஏக்கத்தையும், மெலிவையும் நம் ஊனக் கண்களால் காண முடியாது; நெற்றிக்கண் படைத்த கவிஞர்களே அதைக் கண்டு நமக்கு உணர்த்த முடியும்.

“வெளியே போகக் கூடாது, வீட்டுக்குள்ளேயே இரு” என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு தாய் அவசர அவசரமாக ஓடிப்போய், தாள் இறுகும்படி கதவை அடைத்துவிடுகிறாள். தாளைத் திறந்து பார்க்கிறாள் மகள். திறக்க முடியவில்லை. நல்ல வேளையாக, கதவிலே துளை ஒன்றிருக்கிறது. அதன் வழியாக உற்றுப் பார்க்கிறாள். பாண்டியன் மாக்கடுங்கோனுடைய அழகையெல்லாம் கதவின் துவாரத்தின் வழியாகப் பார்த்து அனுபவித்து விடுகிறாள் பெண். காதல் மயக்கத்திலே கதவில் துளைபோட்ட தச்சாசாரியை நினைந்து வாழ்த்துகிறாள். திறவுகோலைப் பதிப்பதற்காகப் போட்ட துளையென்பதை மறந்து, “அடாடா, நான் பார்க்க வேண்டுமே என்ற ஆத்திரத்தில் அல்லவா அந்தத் தச்சாசாரி கதவில் துளை போட்டிருக்கிறான். என்னால் அவனுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்!” என்று வியந்து வாழ்த்துகிறாள்.

காப்படங் கென்று அன்னை
கடிமனை இல் செறித்து
யாப்படங்க ஓடி
அடைந்தபின்-மாக்கடுங்கோன்
நன்னலம் காணக்
கதவம் துளை தொட்டார்க்கு
என்னை கொல் கைம்மாறு
இனி!

இந்தப் பெண்ணுக்குக் கிடைத்த மனநிறைவு அடுத்த வீட்டுப் பெண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லை. பாண்டியனைச் சுமந்துவந்த பெண் யானை அவள் வீட்டை வெகு வேகமாகத் தாண்டிச் சென்றுவிடுகிறது. பெண் யானையைப் பார்த்து அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. அதைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்-- “ஏண்டி, மடப்பிட்யே, நீயும் என்னைப் போன்ற பெண்தானே! பெண்மனம் தெரிய வேண்டாமா உனக்கு. பாண்டியனுடைய அழகை ஆர அமரப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறேனே. இதைக் கவனித்து பைய நடக்க வேண்டாமா நீ? பட பட என்று நடக்கிறாயே! என் மனநிலையைத் தெரிந்துகொள்ளாத உன் பெண்மை ஐயப்பட வேண்டிய பெண்மையாக இருக்கிறதே” என்று சொல்லுகிறாள் அவள்.

எலாஅ மடப்பிட்யே
எங்கூடல் கோமான்
புலாஅல் நெடுநல்வேல்
மாறன்-உலா அங்கால்
பைய நடக்கவும்
தேற்றாயால், நின்பெண்மை
ஐயப் படுவது
உடைத்து.

இந்த வெண்பாவிலே பல அளபெடைகள் வருவதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

“எலாஅ, புலாஅல், உலா அங்கால்” என்ற சொற்களிலேயுள்ள அளபெடைகள், பிடி சாவகாசமாகப் போகவேண்டும் என்று உள்ளத்திலுள்ள விருப்பத்தைத் தொனிக்கச் செய்கின்றன” என்று கவி மர்மத்தை உணர்ந்த ரசிகமணி டி.கே.சி. கூறுவார்கள்.

பாண்டியன்மீது காதல்கொண்ட பெண் நீலோற்பவ மாலை அவனது மார்பைத் தழுவிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறாள். நீலோற்பவ மாலைக்குக் கிடைத்த அந்தப் பேறு நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று மருகுகிறாள்.

ஒரு நாள் வாசனை பொருந்திய தடாகத்துக்கு நீராடச் செல்லுகிறாள். தடாகத்திலே ஒரு நீலோற்பவப் பூ நீருக்குள் அசையாது ஒரு தண்டில் நின்று தவம் செய்கிறது. இந்தத் தவத்தைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு

இதுவரையிலும் புரியாமலிருந்த புதிர் விளங்கிவிடுகிறது. இப்படித் தவம் செய்தல்லவா அந்த நீலோற்பவ மாலை பாண்டியனுடைய மார்பைத் தழுவிக்கொண்டு நிற்கும் பேற்றைப் பெற்றுவிட்டது. தவம் செய்யாத எனக்கெல்லாம் அந்த மார்பு கொடுத்துவைக்கவா போகிறது என்று பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

கார் நறு நீலம்
கடிக் கயத்து வைகலும்
நீர் நிலை நின்ற
தவங் கொலோ!-மார்பணைய,
வண்டிருக்கும் நக்க தார்
வாமான் வழதியைக்
கொண்டிருக்கப் பெற்ற
குணம்

இவ்வாறாகக் காதல் வெறியின் எண்ணற்ற வேறுபாடுகளை ஆய்ந்துணர்ந்தவர் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர்.

ஓர் ஆங்கில அறிஞர் சொன்னார்: Love is like a cross word puzzle. It interests you till it is solved. “காதல் என்பது எழுத்துப்போட்டியைப் போல; வெற்றிடத்தைப் பூர்த்தி பண்ணும் வரையில்தான் அது நம் கவனத்தை ஈர்க்கும்; காரியம் கைகூடிய பிறகு அது சுவையற்றதாகிவிடுகிறது” என்று சொன்னார். ஆனால் கைகூடும்வரை ஒரே ஏக்கமும், பரபரப்புமாக இருக்கும். குறி கேட்பதும், ஆரூடக்காரரைக் கேட்பதும் காதலர் இயல்பு. குறி கேட்பதற்கு ஆள் கிடைக்காவிட்டால், கூடல் இழைத்துப் பார்ப்பார்கள் பண்டைய தமிழ்ப் பெண்கள். மணலைப் பரப்பி முன்னால் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு கண்ணை மூடிக்கொண்டு விரலால் மணலில் ஒரு வட்டம் போடவேண்டும். கோட்டின் துவக்கத்தோடு கோட்டின் முடிவு பொருந்திவிட்டால் காதலில் வெற்றி கிடைக்கும் என்பது குறிப்பு. அப்படிப் பொருந்தாவிட்டால் காதலில் தோல்விதான் கிடைக்கும் என்பது ஐதீகம்.

பாண்டியனிடத்திலே தன் உள்ளத்தை இழந்த ஒரு பெண், பாண்டியன் தனக்குக் கிட்டுவானோ என்பதைக் கூடல் இழைத்துப் பார்ப்பதற்காக மண்ணைப் பரப்பிவிட்டாள். கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். விரலை மணலில் அழுத்திக்கொண்டு, “ஏ கோடே, நீ கட்டாயம் கூடிவிட வேண்டும்” என்று பிரார்த்தனை செய்கிறாள். அந்தச் சமயத்தில் அச்சம் வந்து அவளைப் பிடித்துக்கொள்கிறது. “ஒருக்கால் இந்த வட்டம் கூடாமல் போய்விட்டால் என்ன ஆவது? படுமோசமாகப் போய்விடுமே! காதலனை இழந்து விடுவோமே!” என்ற உணர்வு அவளுக்கு ஏற்படுகிறது. உடனே, கூடல் இழைக்கத் தொடங்கியவள் அதைத் தொடர்ந்து இழைக்காமல் திடீரென்று நிறுத்தி விடுகிறாள்.

“கூடல்” என்பது மதுரையின் மறுபெயர். கூடல் பெருமான் என்றால் மதுரைக்கு அரசன் என்று ஒரு பொருள். கூடல் என்ற சொல்லுக்கு “சேர்தல்” என்ற பொருளும் இருக்கிறது. ஆகையால், அந்தச் சொல்லைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவதிலே அவளுக்குச் சுகம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

கூடல் பெருமானைக்
கூடலார் கோமானை
கூடப் பெறுவேனேல்
கூடென்று--கூடல்
இழைப்பாள் போல் காட்டி
இழையாது இருக்கும்
பிழைப்பில் பிழைபாக்கு
அறிந்து!

“அணைதல்” என்ற பொருளையுடைய சொல் “கூடல்”. இந்தச் சொல் இந்தப் பாட்டிலே மடங்கி, மடங்கி, மாறி மாறி வந்து காதலியின் மயக்கத்தை ஒலியின் மூலமாகவே காட்டிவிடுகிறது.

கூடல் பெருமானைக்
கூடலார் கோமானை
கூடப் பெறுவேனேல்
கூடென்று--கூடல்
இழைப்பாள் போல் காட்டி
இழையாது இருக்கும்
பிழைப்பில் பிழைபாக்கு
அறிந்து!

கூடாமல் போச்சென்றால் எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து நேரிடும் என்பதை உணர்ந்து, கூடல் இழைக்காமல் சும்மா இருந்து விடுகிறாள். கூடல் இழைப்பதன் நோக்கம் மன அமைதி பெறுதற்காக. ஆனால், அதில் பிழை ஏற்பட்டு அமைதியைக் கெடுப்பதாக இருந்தால்... சும்மா இருப்பதே மேல். காதலிலே இப்படியொரு கையறு நிலை.

காதலோடு சோகம் கலந்த சாயலை இன்னொரு பாட்டில் காணலாம். உறந்தை என்பது உறையூர். சோழ மன்னனுடைய தலைநகரம். அந்தச் சோழனிடத்திலே காதல்கொண்ட ஒரு பெண், உறையூருக்குப் பத்து மைலுக்கப்பால் ஒரு சிறு கிராமத்தில் வாழ்கிறாள். உறையூர் திசையை நோக்கி ஒரு நாரை பறந்து செல்லுகிறது. “உன் கால்மேல் என் கையிரண்டையும் வைத்து வணங்குகிறேன். நீ உறையூருக்குச் சென்றால், என் காதல் நோயை அந்தச் சோழமன்னனுக்கு எடுத்துரைக்க மாட்டாயா?” என்று கெஞ்சுகிற பாவம்!

“செங்கால் மடநாராய்!
தென் உறந்தை சேறியேல்,
நின் கால்மேல் வைப்பன் என்
கையிரண்டும்--வன்பால்
நரை உரிஞ்சி மீன் பிறழும்
காவிரிநீர் நாடற்கு
உரையாயோ யான் உற்ற
நோய்.”

காவிரி நீர் நாடன் நல்ல செழிப்பாக வாழுகிறான். காவிரியில் நீந்துகிற மீன்கள் நன்றாகக் கொழுத்துப்போன மீன்கள். போகிற போக்கிலே அம்மீன்கள் கரையின்மேல் உராய்ந்து, அப்படியே துள்ளி நீரிலே அந்தர் அடித்து விழும். இப்படிக் கொழுத்துப்போயுள்ள காவிரி நாட்டு மன்னனுக்கு என் எலும்பையெல்லாம் உருக்குகிற காதல் நோய் தெரியவா போகிறது! என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சம் அவனிடம் சொல்லமாட்டாயா என்று கேட்க வைக்கிறது காதல்வெறி. இந்த வெறி, பாட்டுக்கு அபூர்வமான வேகத்தையும், வடிவத்தையும் கொடுத்துவிட்டது. மறுபடியும் பாட்டைச் சொல்லிப் பார்ப்போம்--

“செங்கால் மடநாராய்!
தென் உறந்தை சேறியேல்,
நின் கால்மேல் வைப்பன் என்
கையிரண்டும்--வன்பால்
கரை உரிஞ்சி மீன் பிறழும்
காவிரிநீர் நாடற்கு
உரையாயோ யான் உற்ற
நோய்.”

‘Psychology of Sex’ என்ற ஒரு பெரிய நூலை Havellock Ellis என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். காதலர்களின் உள்பாங்கு எவ்வளவு விசித்திரமானது என்பதைப் பல உதாரணங்களோடு விளக்கியிருக்கிறார்.

காதலி காலில் போட்டிருந்த செருப்பைக் கழற்றி வைத்துவிட்டுப் போய்விடுகிறாள். அந்தச் செருப்புக்கு அர்ச்சனை செய்கிறான் காதலன். இப்படியெல்லாம் பல உதாரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார் ஏசுதினூடுணிஞிடு உடுடுடிண். காதல் தத்துவத்தைப்பற்றி அதிகாரப்பூர்வமாக பேசியவர் அவர். ஆனால், முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் Havellock Ellis ஐயும் மிஞ்சிவிடுகிறார் ஒரு பாட்டிலே.

பாண்டியன் அவனுடைய செல்லக் குதிரைமேல் ஏறிப் பவனி போகிறான். அந்தக் குதிரையின் பெயர் கனவட்டம் என்பது. கனவட்டம்மீது உலாவரும் பாண்டியனைப் பார்த்த ஒரு பெண்ணுக்கு காதல் ஜூரம் ஏற்படுகிறது. அந்தக் குதிரையின் குளம்பு பட்ட தெருப்புழுதியை எடுத்துவந்து, தன் உடம்பெல்லாம் பூசிக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறாள். உடம்பிலே அந்தப் பழுதியைப் பூசினால் உடம்போடு இரண்டறக் கலக்காது. ஆகையால் அந்தப் பழுதியைச் சந்தனம், பன்னீர், குங்குமத்தோடு கலந்து ஒரு குழம்பை உண்டாக்க வேண்டும். அந்தக் குழம்பால் தன் மார்பில் அழகிய சித்திரங்கள் வரையவேண்டும். அப்படி வரைவதற்கு எழுதுகோல் வேண்டுமே! பூவிதழைச் சுருட்டி எழுதுகோலாக வைத்துக்கொண்டு, அந்தத் தூசிக் குழம்பிலே தொட்டுத் தொட்டுத் தன் மார்பில் எழுதவேண்டும் என்று விரும்புகிறாள்!

இந்த அபூர்வமான உணர்ச்சியைக் கவிதைக் குழம்பிலே கலந்து தருகிறார் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர். Havellock Ellis பாடம் கேட்கவேண்டிய பாடல் இது.

ஆடுகோ! தூடுகோ!
ஐதாக்கலந்துகொண்டு
ஏடு கோடாக
எழுதுகோ, நீடு
புனவட்டம் பூந்தெரியல்
பொற்றேர் வழுதி
கனவட்டம் கால்குடைந்த
நீறு!

காதலுக்கும் பக்திக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது ஒன்றுதான்! காதல் இயங்கும் பாதையை மாற்றி அமைத்துவிட்டால், காதலுக்கு இலக்காக இறைவனையே கொண்டுவிட்டால், காதல் உயர்ந்த பக்தியாக மாறிவிடுகிறது. பட்டினத்தார் சிறந்த ஞானி. திருவொற்றியூரில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர். சத்சங்கத்தின் பலனை நன்றாக அனுபவித்தவர். அடியார்களோடு குலாவி வாழ்ந்தால் இறைவனோடு குலாவும் பேறு கிடைக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர். மனித உடல் ஆறாத புண்ணாக இருக்கிறதாம். ஒன்பது வாய் புண்ணாம் அது. ஒவ்வொரு வாயிலும் இந்தப் புண்ணுக்குச் சீழ்விடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் புண்ணால் நம்முடைய ஆணவம் தடிப்பெய்துகிறது. கடவுளுடைய ஆனந்த தத்துவத்தோடு கலக்கவொட்டாமல் இந்த உடல் தத்துவம் நம்மைத் தடுக்கிறது. ஒன்பது வாய்ப்புண்ணை ஆற்றும் மருந்து ஒன்றுதான். தேவாதி தேவனைத் தொழுது திருவொற்றியூர்த் தெருவில் நடக்கும் பக்தர்களுடைய காலடி மண் இந்த உடற்புண்ணை ஆற்றும் மருந்து என்று சொன்னார் பட்டினத்தார்.

ஒடு விழுந்து சீப்பாயும்
ஒன்பது வாய்ப்புண்ணுக்கு
இடு மருந்து யானறிந்து
கொண்டேன்; கடு அருந்தும்
தேவாதி தேவன்
திருவொற்றியூர்த் தெருவில்
போவார் அடியில்
பொடி!

இப்படிச் சொல்வதெல்லாம் வெறும் படாடோபம் அல்ல. உண்மையும் உணர்ச்சியும் இருந்தால்தான், காதலனுடைய காலடி மண்ணும், அடியார்களுடைய அடிப்பொடியும் நமக்கு ஒரு வெறியையே ஊட்ட முடியும்.

பக்தர்களுக்கு இல்லாத கூச்சமும் நாணமும் காதலிகளுக்கு அமைந்துவிடும். நாணம் என்பது பெண்மைக்குக் கவர்ச்சி கொடுக்கின்ற ஒரு தத்துவம். அழகுள்ள பெண்ணுக்கு மேலும் அழகை ஊட்டுகிறது நாணம். ஆகவே, காதற்போரிலே நாணம் பெண்களுக்கு ஒரு சிறந்த படைக்கலமாக அமைகிறது. சில சமயங்களில் பெண்களுக்கு இடையூறாகவும் அமைகிறது நாணம்.

வள்ளுவர் கற்பனையிலெழுந்த காதலி தன் நெஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்-- “நெஞ்சே, நீ காமத்தை விடு அல்லது நாணத்தை விடு. இரண்டையும் சேர்த்து என்னால் தாங்க முடியாது.”

“காமம் விடு, ஒன்றோ நாண் விடு; நன்னெஞ்சே
யானோ பொறேன் இவ்விரண்டு.”

இந்த நிலையிலிருக்கிறாள் முத்தொள்ளாயிரப் பெண் ஒருத்தி. பாண்டியனோடு பழகிக்கொண்டிருக்கிறவள் அவள். அவன் இல்லாத சமயத்திலே, “என் காதலை அப்படிச் சொல்லுவேன், இப்படிச் சொல்லுவேன்” என்றெல்லாம் அளந்துவிடுவாள் தோழிப் பெண்களிடத்திலே. ஆனால், பாண்டியனை நேரில் கண்டுவிட்டால், தன் காதலை அவனிடத்திலே சொல்லமுடியாமல் நாணம் தடுத்துவிடுகிறது.

மாணார்க் கடந்த
மறவெம்போர் மாறனைக்
காணாக்கால் ஆயிரமும்
சொல்லுவேன்-- கண்டக்கால்
புணாகம் தா என்று
புல்லப் பெறுவேனோ?
நானோடு உடன் பிறந்த
நான்.

அந்த நாண் என்ற ஒன்று இருக்கிறதே! அது என் உடன்பிறந்தே என் காதலைக் கொல்லும் நோய் என்று அவள் பல்லை நெரிப்பது, பாடலின் கடைசி வரியில் அற்புதமாக வெளிவருகிறது.

நானோடு உடன் பிறந்த
நான்.

இந்தப் பாட்டில் முதல் மூன்று அடிகள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு சீர்களாலானவை. ஆனால் நான்காவது அடியில் மூன்றே சீர்கள். மூன்றாவது சீர் ஒரே எழுத்துத்தான். “நான்” என்ற சீரில் ஒற்றெழுத்தாகிய “ன்” கணக்கில் சேர்க்க வேண்டியதில்லை. இந்த ஒரே எழுத்துத்தான் மூன்றாவது நான்காவது சீர்களிலுள்ள தாளங்களை இசையோடு நிரப்புகிறது. ரஸிகமணி சொல்லுவார்கள்-- “கடைசிச் சீர் நீண்டு அப்படியே தாளத்தோடு இசை ஒலியாய்ப் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது” என்று. நான்காவது அடியில் ஒரு சீரைக் குறைத்திருப்பதால், அந்த ஒரு சீரை நிரவல் செய்வதற்காக மூன்றாவது சீரை நீட்டி ஒலிக்கிறோம். வெண்பாவென்றால் தாளத்துக்கும் இசைக்கும் கட்டுப்பட்ட அபூர்வமான பாவினம். தமிழுக்கே உரிய பாவினம் அது. சொல்லினால் தவம் செய்கிறவர்களுக்குத்தான் வெண்பா கைவரும். முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியருக்குக் கைவந்தவாறு தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலருக்கு வெண்பா கைவந்ததாகத் தெரியவில்லை. “வெண்பாவில் புகழேந்தி” என்று சொல்லுவதெல்லாம் உபசாரந்தான். ஓரளவு கவி தேசிக விநாயகம் பிள்ளைக்கு வெண்பா கைவந்திருக்கிறது.

The pure perfection of poerty` (கவிதையின் சுத்தமான முழுமை) என்று அரவிந்தர் சொல்லுவார். முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களிலே கவிதையின் சுத்தமும், கவிதையின் முழுமையும் மாத்திரமல்ல, நாடகப் பாங்கையும், உணர்ச்சிப் பூரிப்பையும் பார்க்கலாம். கவிதையின் பூரணத்துவத்தைச் சொல்லினால் நிலைநாட்டிய ஒரு கவிஞன் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தான் என்று நினைக்கும்போது, நமக்கு விம்மிதமும், வியப்பும் ஏற்படுகின்றன. இன்னொரு நாடகக் காட்சி. சேரனிடத்திலே காதல்கொண்ட பெண் ஒருத்தி, மூளையைக் கடன்கொடுத்தவள் போல நடந்துகொள்கிறாள். சாப்பாடு செல்லவில்லை. படுக்கை நொந்து போய்விட்டது. கண்ணில் இருந்த ஒளி மங்கிவிட்டது. மணிக்கணக்காகச் சுவரைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருப்பாள். யாரைப் பார்த்தாலும் ஒரு வெறித்த பார்வை. டாக்டர்களால் Diagnosis பண்ண முடியவில்லை. மெலிந்துகொண்டே போகிறாள். எல்லாம் காதல் வெறி காரணமாகத்தான். அவளுடைய

தாய் அடுத்த வீட்டுக் கிழவியைக் கூட்டிவந்து தன் பெண்ணைப் பார்க்கச் சொல்லுகிறாள். கிழவி நல்ல அனுபவசாலி. “பேய்க் கோளாறுதான் இது. அதை விரட்டுவதற்கு ஒரு தந்திரம் சொல்லுகிறேன். உன் வீட்டு முற்றத்தைப் பெருக்கி சுத்தம் பண்ணு. சதுரமாக நாலு கோடுகளை வரைந்து, அதில் வெள்ளாட்டின் இரத்தத்தைத் தெளி. அதன்மேல் ஒரு கும்பத்தை வைத்து, அதில் தண்ணீரை நிறைத்து, மாங்குழையை வைத்து ஜபம் செய். பிறகு உன் பெண்ணை அங்கே உட்கார்த்தி, கும்பத் தண்ணீரால் அவளை நீராட்டு. உடனே அவளுடைய நோய் நீங்கிவிடும்” என்று சொல்லுகிறாள். அவ்வளவையும் உட்கட்டிலிருந்து ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள் பெண். “அட அசடுகளா” என்று தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்கிறாள்.

அடுத்த நாள் காலையில், பெண்ணின் தாய் ஆசாரமாக ஈரச்சேலை உடுத்தி, முற்றத்தில் இடம்பண்ணி, வெள்ளாட்டு இரத்தத்தை அதில் தூவி, மாங்குழையோடு தண்ணீரையும் வைக்கிறாள் ஒரு குடத்தில். சுறுசுறுப்பாக தாய் செய்கிற வேலையையெல்லாம் ஏளனமாக பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் மகள். அந்தச் சமயத்தில் அவளுடைய தோழி வருகிறாள். அவளிடத்திலே அன்னையின் அசட்டுத்தனத்தைப்பற்றி பேசுகிறாள் காதல் நோயுற்ற பெண். என்ன சொல்லுகிறாள்? “போரிலே சேர மன்னன் தன் எதிரிகளை முறியடிக்கிறான். தோற்ற வீரர்கள் தங்களுடைய வில், வேல், மகுடம் எல்லாவற்றையும் போர்க்களத்திலே போட்டுவிட்டு ஓடுகிறார்கள். அவற்றைச் சேரன் பெருமித்தோடு கைப்பற்றுகிறான். அந்தச் சேரனோடு ஏற்பட்ட என் காதற் போரிலே, அவன் என்னை வென்று என் நெஞ்சையே களங் கொண்டுவிட்டான், கைப்பற்றி விட்டான். அதனால் எனக்கு உண்டான நோய் இது. சேரனுடைய அருள்தான் இந்த நோய்க்கு மருந்து. இதைத் தெரியாமல் என் தாய் செய்கிற கூத்தைப் பார்த்தாயா! வெள்ளாட்டு இரத்தத்தைத் தூவி, ஏதோ மந்திரம் ஜெபித்து, என்னை நீராட்டப் போகிறாளாம். இப்படி நீராட்டிவிட்டு, “ஏ நோயே, நீ நீங்கு” என்று சொன்னால் என் நோய் நீங்கவா போகிறது; வெறும் அபத்தம்!” என்கிறாள்.

“காராட்டு உதிரம் தூஉய்
அன்னை களன் இழைத்து
நீராட்டி நீங்கென்றால்
நீங்குமோ?-- போராட்டு
வென்று களங்கொண்ட
வெஞ்சின வேல் கோதைக்கு என்
நெஞ்சு களங் கொண்ட
நோய்.

கசப்பும், விரக்தியும், ஏளனமும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு, என்ன வரத்து வருகின்றன இந்தப் பாட்டிலே! நம் இதயத்தைப் பிடித்து ஆட்டுகிற உணர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ளாமல், நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் நம்மிடம் பரிவு காட்டும்போது, எரிச்சல் ஏற்படுவது இயல்புதானே. “கண்ணன்” என்னும் கருந்தெய்வத்தையே நினைந்து நினைந்து உருகிக்கொண்டிருக்கிறாள் ஆண்டாள். அவளுடைய தெய்வீகக் காதலைப் புரிந்துகொள்ளாத அவளுடைய சேடிகள், “உனக்கு உடம்புக்கென்ன? டாக்டரை அழைத்து வரட்டுமா?” என்று கேட்கிறார்கள். “எனக்குப் புறம்பாக நின்று அழகு பேசத் தெரியும் உங்களுக்கு. என் அகத்திலே நின்று என்னை வாட வைக்கிறானே, என் வருத்தம் தெரியாத அந்தப் பெருமான். அவன் அரையில் அணிந்திருக்கிற பட்டுப் பீதாம்பரத்தை அப்படியே பறித்து வந்து அதனால் எனக்கு வீசினீர்களேயானால், என் வாட்டம் எல்லாம் தெளிந்துவிடுமே. பெண்களே, என் மனக்குறிப்பைத் தெரியாமல் என்னென்னவோ சொல்லுகிறீர்களே! உங்கள் பேச்சு எனக்கு மேலும் வேதனை உண்டாக்குகிறதே. புண்ணுக்கு மருந்து போடுகிறோம் என்று சொல்லி, புண்ணுக்குள்ளே புளியை (acid) ஊற்றுகிறீர்களே என்று முறையிடுகிறாள் ஆண்டாள்.

கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம்
காட்சிப் பழகிக் கிடப்பேனைப்
புண்ணில் புளிப் பெய்தாற்போல
புறம் நின்றழகு பேசாதே
பெண்ணின் வருத்தம் தெரியாத
பெருமான் அரையில் பீதக
வண்ண ஆடை கொண் டென்னை

வாட்டந் தெளிய வீசினீரே

என்பது ஆண்டாள் பாட்டு.

முத்தொள்ளாயிரக் காதலியின் தாய் செய்கிற செயல், ஆண்டாளுடைய தோழிகளை நினைவுறுத்துகிறது. இருவருமே புண்ணிலே புளிப்பெய்கிற ஆசாமிகள்.

முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் காதலைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே Penology ஐப் பற்றியும் பேசுவார். Penology என்றால் தண்டனை இயல் என்று பொருள். குற்றம் செய்தவனையே தண்டிக்க வேண்டும். ஒருவன் செய்த குற்றத்துக்காக அவனோடு தொடர்புகொண்ட மற்றொருவனைத் தண்டிக்கக் கூடாது என்பது விதி. எஜமானுடைய காரை எஜமானுடைய காரியமாக வேலைக்காரன் ஓட்டிச் செல்லுகிறான். அப்போது கவனக் குறைவினால் இன்னொரு வண்டிமீது மோதி அவன் நஷ்டத்தை உண்டாக்கினால், அந்த நஷ்டத்தை ஈடுசெய்ய வேண்டிய பொறுப்பு வேலைக்காரனுக்கு மாத்திரமல்ல, எஜமானுக்கும் உண்டு. இந்தக் கொள்கை சட்டத்தில் விதிவிலக்காக அமைந்த கொள்கை. இந்தச் சட்டக் கருத்துக்களையெல்லாம் நினைவுறுத்துகிறது ஒரு முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்.

புங்காவனத்திலே சோழனைக் கண்டு காதலிக்கிறாள் ஒரு பெண். காதல் நிறைவேறாத காரணத்தால், பல தொல்லைகளுக்கு உள்ளாகிறாள் அவள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளுடைய தோள்கள் மெலிகின்றன. குற்றம் செய்த அவளுடைய கண்கள் மெலியவில்லை. சோழனோடு குலாவிப் பிழைசெய்த அவள் நெஞ்சமும் மெலியவில்லை. ஒரு குற்றமும் செய்யாத அவள் தோள்கள் மெலிகின்றன. என்ன நியாயம் இது! குற்றம் செய்யாத நிரபராதியைத் தண்டிப்பது இந்தச் சோழ நாட்டு நியாயம் போலிருக்கிறதே. அழகு, அழகு, சோழநீதி! என்று சோழன்மேல் குற்றம் சாட்டுகிறாள்.

கண்டன உண்கண்,
கலந்தன நல்நெஞ்சம்
தண்டப் படுவ
தடமென்தோள் கண்டாய்!
உலா அமறுகின்
உறையூர் வளவற்கு
எலாஅம் முறைகிடந்த
ஆறு!

இப்படி முறை பிறழ்ந்த முறையை நீதி என்றா சொல்லுவது! உணவு ஏற்காததால் உடல் மெலிந்து போய்விட்டது. உணவு ஏற்காததற்குக் காரணம் சோழனைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட காதல். கண்டது கண், குலாவது உள்ளம். ஆனால், ஒரு பாவமும் அறியாத தோள்கள் மெலிகின்றன. தோள்கள் மெலிந்ததற்குக் காரணம் சோழ அரசன் அவற்றைத் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கிவிட்டான் என்று காதலி எண்ணும்போது, பாவனை உலகத்திலே எப்படி அவள் இறக்கை கட்டிப் பறக்கிறாள் என்பதை உணர்கிறோம். ஷேக்ஸ்பியர் சொல்லுவதுபோல, காதலர்களும், கவிஞர்களும், கிறுக்குப் பிடித்தவர்களும் கற்பனையால் ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வெறும் காற்றுப் போலுள்ள சூனியத்துக்கு அவர்கள் ஒரு ரூபத்தையும், நாமத்தையும் கொடுத்து விடுவார்கள்.

காதலர்களை மாத்திரமல்ல, நாட்டு வளத்தையும் காதல் கண்கொண்டு பார்த்து ரசிக்கும் வல்லமை முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியருக்கிருக்கிறது. நச்சிலை வேலைக் கையில் தாங்கியிருக்கும் கோதை, அதாவது, சேர மன்னனுடைய நாடு வளம் நிறைந்த நாடு. அங்கே திருடர் பயமில்லை. கொலைகாரர்களுடைய பயம் இல்லை. குடிகளுக்கு ஒருவிதமான பயமும் இல்லாத நாடு அது. ஒரே ஒரு பயம் அங்கிருக்கிறதாம். தண்ணீர் நிறைந்த நஞ்சை வயல்களிலே செவ்வாம்பல் மொட்டுகள் இருக்கின்றன. மொட்டுகள் திடீரென்று விரிந்து பூக்கின்றன. செக்கச் செவேல் என்றிருக்கிறது வயல் எல்லாம். தண்ணீரில் தீப்பிடித்து விட்டதோ என்று அஞ்சி, பறவைகள் தம் குஞ்சுகளை கைச்சிறகால் ஒடுக்கிப் பாதுகாவல் செய்கின்றன. பறவைகளுக்கு அறியாமையால் ஏற்படுகிறது இந்த அச்சம். இந்த அச்சத்தைத் தவிர வேறுவிதமான கவலை அல்லது அச்சம் சேரநாட்டிலேயே இல்லையாம்.

அள்ளற் பழனத்து
அரக்காம்பல் வாயவிழ
வெள்ளந்தீப் பட்டது
எனவெரீ இப் புள்ளினம்தம்
கைச்சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும்
கவ்வை உடைத்தரோ
நச்சிலை வேல் கைக்கோதை
நாடு.

சட்டம், ஒழுங்கு, அமைதி எல்லாவற்றையும் அப்படி நிலைநாட்டி வந்தான் சேரன் என்ற உண்மையை எக்களிப்போடும், நகைச்சுவையோடும் பாராட்டுகிறார் கவிஞர்.

20-ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறது. சிறப்பாக கண்டனத் துறையிலும் பாராட்டுத் துறையிலும் தமிழ் வளர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய பாராட்டுத் தமிழ், கண்டனத்தமிழைப் போலவே, பச்சை பச்சையாக இருக்கிறது. ஆற்றலிருந்தாலும் வினயமோ நிதானமோ நம்முடைய தமிழில் அதிகமாக இல்லை.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் நம்முடைய முன்னோர்கள் எவ்வளவு நாசுக்காக நகாஸ் தமிழில் ஒருவரை ஒருவர் பாராட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை, முத்தொள்ளாயிரம் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கொற்கை என்ற துறைமுகம் அக்காலத்தில் பாண்டியனுடைய தலைநகரமாக இருந்தது. பெட்ரோல் வளத்தால் அரேபியா முதலிய நாடுகளுக்கு தற்சமயம் செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருப்பதுபோல், அக்காலத்தில் முத்து வளத்தால் உலகம் முழுவதும் பாண்டியனுக்கு செல்வாக்கிருந்தது. ரோமாபுரியிலிருந்து கப்பல்கள் கொற்கைக்கு வந்தவண்ணம் இருந்தன. மது முதலிய பொருள்களை இறக்குமதி செய்துவிட்டு, ஒளிவீசும் பாண்டி நாட்டு முத்துக்களை ஏற்றிக்கொண்டு ஐரோப்பாவுக்குச் சென்றன அக்கப்பல்கள். முத்து வளத்தால் பாண்டியனுக்குச் செல்வ வளமும், உலகப் புகழும் கிட்டியது.

அப்பேர்ப்பட்ட பாண்டியனுடைய அரசவையிலே முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் பாண்டியனைப் பாராட்டத் தொடங்குகிறார். அமைச்சர்கள் புடைசூழ அரியாசனத்தில் பாண்டியன் வீற்றிருக்கிறான். கவிஞர் எழுந்து நின்று, பாண்டியனை நோக்கிப் பேசுகிறார்: “அரசே, ஒளி தரும் முத்துக்கள் உன்னுடைய கொற்கையில் தான் விளையும் என்றா நினைக்கிறாய்? இல்லை” என்று சொல்லி நிறுத்துகிறார். இதைக் கேட்டவுடன் அரசவையிலே ஒரு சலசலப்பும், திகைப்பும், பாண்டியனுடைய கண்களிலே கொஞ்சம் கசப்பு கலந்த வியப்பும் தோன்றுகின்றன.

இப்பி யீன்றிட்ட எரிகதிர் நித்திலம்
கொற்கையே யல்ல படுவது

(இப்பி ஈன்றிட்ட -- சிப்பியிலிருந்து உண்டான, எரிகதிர் நித்திலம் -- ஒளிக்கதிர்களை வீசும் முத்து; கொற்கையேயல்ல படுவது -- கொற்கையில் மாத்திரம் விளையும் என்று நினைக்க வேண்டாம்.)

Dramatic Suspense என்று ஆங்கிலத்தில் இதைச் சொல்லுவோம். நாடக உத்தியைப் பயன்படுத்தி ஒரு திகைப்பை உண்டாக்குகிறார் கவிஞர். “பாண்டியனுக்கே உரியது என்று உலகமெலாம் ஒப்புக்கொள்ளும் சிறப்பை பாண்டியன் முன்னிலையிலே மறுக்கிறாரே இந்தக் கவிஞர். என்ன துணிச்சல் அவருக்கு!” என்று நாம் வியக்கிறோம். கொஞ்ச நேரம் மெளனமாக இருந்துவிட்டு, அடுத்த இரண்டு வரிகளைப் பாடுகிறார். கவிஞருடைய பார்வை இப்போது பாண்டியன் கையில் பிடித்திருக்கும் வேல்மேல் விழுகிறது. அந்த வேல் எப்படி இருக்கிறது! துருப்பிடித்த வேல் அல்ல, இரத்தம் தோய்ந்த வேல். எதிரிகளீது பாய்ந்து அவர்களுடைய உயிரைக் குடித்துவிட்டு வந்த வீரவேல். பாண்டியனது வீரத்தை வியாக்கியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறது அந்த வேல். வேலைப் பார்த்த பிறகு, கவிஞருடைய பார்வை மன்னன் மாற்பிலே விழுகிறது. நெஞ்சுக்கூடு தெரிந்துவிடக் கூடாதே என்று நாம் சட்டைக்கு மேல் சட்டை போட்டு நம் மார்பை மறைத்துக்கொள்கிறோம். ஆனால், பழங்காலத் தமிழன் உடல்வளம் பொருந்தியவனாக இருந்தான். சட்டையைக் கொண்டு மார்பை மூடவேண்டிய அவசியம் அவனுக்கில்லை. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டுக்கு வந்த மார்க்கோ போலோ என்ற

இத்தாலிய யாத்ரீகன், “இந்த நாட்டில் தையல்காரர்களுக்கே வேலையில்லை” என்று சொன்னான். சட்டை போட்டு மறைக்கவில்லையென்றாலும், பாண்டியன் மார்பிலே சந்தனச் சாந்தைப் பூசியிருக்கிறான்-- பொதிகை மலைச் சந்தனம். பரந்து விரிந்த அவன் மார்பிலிருந்து அழகு ஒழுகுகிறது. மார்பில் பூசியிருந்த சந்தனமோ அரசவை முழுவதும் இனிய மணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் காட்சியைக் கண்ணிப்பெண்ணாக இருந்து காத்தல் ஆர்வத்தோடு பார்க்கிறார் கவிஞர். “வீரமும், அழகும் நிறைந்த இந்த மன்னனை மணவாளனாகப் பெறும் பேறு எனக்குக் கிடைக்குமா?” என்று நினைத்து ஏங்குகிறார்களாம் பல பெண்கள். அந்த ஏக்கத்தில், அவர்கள் கண்களில் நீர் ததும்பிக் கன்னத்தின் வழியாக வடிகிறது. முத்து முத்தாக வடிகிறது. சொல்லுகிறார் கவிஞர்: “முத்து என்பது உனது கொற்கையில் மாத்திரம் விளையும் சரக்கு என்றா நினைக்கிறாய்? இல்லை மன்னனே, உனது அழகிய மார்பை நினைந்து உருகும் பெண்களின் கண்ணிலும் அது விளைகிறது.”

கொற்கைக்
குருதிவேல் மாறன் குளிர் சாந்தகலம்
கருதியார் கண்ணும் படும்.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் பாராட்டுத் தமிழ் எவ்வளவு நாகரிகத்தோடும், கலைப்பாங்கோடும், விறயமாகவும் பேசியது என்பதைப் பாட்டின் முழு உருவம் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

இப்பியின்(று) இட்ட
எரிகதிர் நித்திலம்
கொற்கையே யல்ல
படுவது-- கொற்கைக்
குருதிவேல் மாறன்
குளிர் சாந்தகலம்
கருதியார் கண்ணும்
படும்.

அருமையான பாடல்! பாட்டைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கலாம். மனசுக்குள்ளே நுழைந்துவிட்டால் பாடல் அங்கே சுற்றிக்கொண்டே நிற்கும். அப்படியொரு Haunting rhythm பாடலுக்கு இருக்கிறது.

முத்தொள்ளாயிரத்தில் நமக்குக் கிடைத்த பாடல்கள் பெரும்பாலும் காதலைப் பற்றியவை. வீரத்தைப் பற்றியுள்ள பாடல்கள் சில. அவற்றில் இரண்டொன்றைப் புதம் பார்க்கலாம்.

போர்த் தொழிலையே ஒழிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை தற்காலத்தில்தான் பிறந்திருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் போர் என்பது தடுக்கமுடியாத நிகழ்ச்சியென்று மக்கள் கருதினார்கள். தற்காப்புக்காகப் போரையும் போர் வீரத்தையும் புகழ்வதே மரபாக இருந்தது. சேர மன்னனுடைய வீரத்தை, பகைவர்களுடைய முன்னிலையில் புகழ்கிறான் ஒரு வீரன்: “ஏ, மன்னர்களே! பல யானைப் படைகளை நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், சேரன் படைக்கு முன்னால் உங்களால் நிற்க முடியாது. அவன் விதித்த கப்பத்தை மரியாதையாகக் கட்டிவிடுங்கள். நீங்கள் பிழைப்பதற்கு அதுதான் ஒரே வழி. சேரனுடைய வில் கொடிக்கு நீங்கள் உட்பட்டீர்கள் என்பதை, உங்கள் கோட்டைச் சுவர்களில் அவனுடைய வில்லைச் சித்திரமாக எழுதுங்கள். தேவர்கள் சேரனுக்கு அடங்கி வாழ்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? வானவில்லை அவர்கள் வானத்தில் போடுவதிலிருந்து அது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?” என்று கேட்கிறான்.

பல்யானை மன்னீர்
படுதிறை தந்து உய்மின்
மல்லல் நெடுமதில்
வாங்குவில் பூட்டுமின்
வள்ளிதழ் வாடாத
வானோரும்--வானவன்
வில் எழுதி வாழ்வார்
விசம்பு.

சோழ மன்னனுடைய போர் யானையின் நடையைக் கம்பீரமாக வருணிக்கிறார் ஆசிரியர். ஒரு காலைக் காஞ்சிபுரத்தில் வைக்கிறது. அடுத்த கால் தஞ்சை நகரத்தில். தஞ்சையிலிருந்து அப்படியே ஈழநாடு, அதாவது, இலங்கையில் வைக்கிறது பின் ஒரு காலை. யானையின் நடை வேகத்திலே எதிரிகள் கலங்குகிறார்கள்.

கச்சி ஒரு கால்
மிதியா, ஒரு காலால்
தத்துநீர்த் தண்தஞ்சை
தான் மிதியாப் பிற்றையும்
ஈழம் ஒரு கால்
மிதியா வருமே, நம்
கோழியர் கோக்கிள்ளி
களிறு.

அமைதியான காலத்தில் யானை நடக்கும் நடை இப்படி.

போர் நடக்கும்போது யானை செய்கிற அட்டகாசத்தை இன்னொரு பாடல் சொல்லுகிறது. சேரனது யானைக்குக் கள்ளையூட்டி போர்க்களத்தில் கொண்டுவர்போய் நிறுத்திவிடுவார்கள். அது எதிரிகளின் படையை மிதித்து நசுக்கிவிடும். பிறகு பகையரசன் இருக்கும் இடத்தை நோக்கிப் போகும். வெண்கொற்றக்குடை பகையரசன் இருக்கும் இடத்தைக்குறித்துக்கொண்டு நிற்கும். யானை அந்த வெள்ளைக் குடையைத் தும்பிக்கையால் பறித்து, தரையிலே சாடி அடித்து குடையைத் தவிடு பொடியாக்கிவிடும். இப்படிச் செய்வது அதற்கு ஒரு பழக்கமாகவே ஆகிவிட்டது. இந்தப் பழக்கத்தால், குடிபோதையிலுள்ள யானை வானத்திலுள்ள முழு நிலவை வெண்கொற்றக் குடையென்று தப்புக்கணக்குப் போட்டு அதைப் பறித்து நொறுக்கிவிடலாம் என்று தன் தும்பிக்கையை நீட்டுமாம்.

வீறுசால் மன்னர்
விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற எறிந்த
பரிசயத்தால்-- தேறாது,
செங்கண் மாக்கோதை
சின வெங்களி யானை
திங்கள் மேல் நீட்டும்தன்
கை.

எட்டாத திங்களையும் எட்டிப்பிடிக்கும் யானையின் கம்பீரமான துதிக்கை, செய்யுளின் கடைசி வரியில் உயர்ந்து வளைந்து காட்சி கொடுத்துக்கொண்டே நிற்கிறது.

கடைசியாக, ஒரு பக்திப் பாடல். பேரண்டத்தைப் பார்த்தார் ஆசிரியர். செவ்வாய், புதன் முதலிய கிரகங்கள் (நாட்கள்), எண்ணிறந்த நட்சத்திரங்கள், அதாவது, மீன்கள், சூரிய சந்திரர்கள் இவற்றையெல்லாம் படைத்தவன் கடவுள் என்பதை உணர்ந்தார். அந்தக் கடவுளை, சைவர்கள் திருவாதிரையான் என்று சொல்லுகிறார்களே, இது என்ன விநோதம்! ஆதிரையென்பது எத்தனையோ நட்சத்திரங்களில் ஒன்றுதானே. அதை மாத்திரமா அந்தக் கடவுள் படைத்தான். அப்படிப் பொருள்படும்படியாக அவனுக்கு ஒரு நாமத்தைச் சூட்டியிருக்கிறார்களே, இது என்ன மயக்கம்! என்று எண்ணுகிறார்.

மன்னிய நாள் மீன்
மதிகனலி என்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த
முதல்வனைப் பின்னர்தாம்
ஆதிரையான் ஆதிரையான்
என்றென்று அயருமால்

ஊர்திரை நீர் வேலி
உலகு.

இந்தப் பாட்டிலே பக்தியும், நகைச்சுவையும், வியப்பும், போலி ஏளனமும் அருமையான கவி வடிவம் பெறுகின்றன.

மன்னிய நாள் மீன்
மதிகனலி என்றிவற்றை
முன்னம் படைத்த
முதல்வனைப் பின்னர்தாம்
ஆதிரையான் ஆதிரையான்
என்றென்று அயருமால்
ஊர்திரை நீர் வேலி
உலகு.

இப்படியாக, முத்தொள்ளாயிரப் பாடல் ஒவ்வொன்றும், பல வர்ண ரேகைகள் இழைத்த ஒளிப்பிழம்பாக அமைந்திருக்கிறது. இப்பாடல்களை அனுபவிப்பதற்கு ஆள் கிடைக்கவில்லை. அனுபவிக்கத் தொடங்கிவிட்டால், அனுபவித்து முடிப்பதற்கு ஓர் ஆயுட்காலம் காணாது.

5 அம்மையார் வாக்கு

சான்றோர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த சான்றோர் காரைக்காலம்மையார். அவருடைய வாக்கை உள்ளுணர்வோடு நாம் கேட்போமானால், நமக்குக்கூட ஞானம் பிறந்துவிடும்.

படித்தவர்கள் எத்தனையோ பேரைப் பார்க்கிறோம். நிமிஷத்துக்கு நூறு மேற்கோள்களை ஒப்பிப்பார்கள். வேதங்கள் என்ன, சாஸ்திரங்கள் என்ன, உபநிடதங்கள் என்ன, அவர்கள் படிக்காதது ஒன்றுமே இல்லையோ என்ற பயமே நமக்கு ஏற்படும். அவர்கள் பேசும்போது, ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், காளிதாஸன், கம்பன் என்று சொல்லி மேற்கோள் அருவியை திம் திம்மென்று நம் தலைமீது விழச்செய்து நம்மைத் திணற அடிப்பார்கள். ஆனால், ஊன்றிப் பார்க்கப்போனால், மெய்யுணர்வு துளிகூட இல்லாதவர்களாக இருப்பார்கள் அவர்கள். படிப்பு, அறியாமையை ஒழிக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்களுடைய படிப்போ, அவர்களுடைய அறியாமையை மறைப்பதற்கு உதவுகிறது. அதோடு அந்த விருதாப் படிப்பானது அவர்களுடைய ஆணவத்துக்குத் தடிப்பைக் கொடுக்கிறது; அவர்களுடைய வித்யா கர்வத்தை வளர்க்கிறது. காரைக்கால் அம்மையாருக்கு அவர்களிடத்தில் ஒரு பக்கம் இரக்கம் உண்டாகிறது, இன்னொரு பக்கம் சீற்றமே உண்டாகிறது. அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் அம்மையார்:

“நூலறிவு பேசி நுழைவிலாதார் திரிக.”

அந்தப் புத்தகப் புழுக்கள் ஏடுகளையே உணவாகக் கொண்டு, டன் கணக்கான நூலறிவைச் சதா சுமந்துகொண்டு, ஆனால் கொஞ்சமும் உணர்வில்லாது திரிகின்றன. அப்படியே திரிந்துகொண்டிருக்கட்டும். ஆனால் நான்,

ஒன்றே நினைத்திருந்தேன்
ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்
ஒன்றே என் உள்ளத்தின்
உள்ளடைத்தேன்-- ஒன்றே காண்
கங்கையான் திங்கட்
கதிர் முடியான் பொங்கொளிசேர்
அங்கையாற் காளாம் அது.

பொங்குகின்ற தீயை, பொங்குகின்ற ஒளியை உள்ளங்கையிலே வைத்திருக்கிறானே, அந்தச் சிவபெருமான்-- கங்கையைத் தலையிலே கொண்டவன், திங்களை (சந்திரனை) கதிர் முடியிலே கொண்டவன்-- அவனுக்கு நான் ஆளாகவேண்டும். அவனுக்கு என் உடல், பொருள், ஆவியையெல்லாம் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன். அவனுக்கு நான் அடிமை என்ற அந்த ஒரே நினைப்புத்தான் எனக்கு. ஒரே துணிபுதான் எனக்கு. அது ஒன்றையே என் உள்ளத்தின் உள்ளடைத்து தாழ்ப்பாள் போட்டு இறுக்கி வைத்துக்கொண்டேன். அது ஒன்றையே நான் தியானம் செய்து வருகிறேன். எனக்கு அந்த நூலறிவெல்லாம் வேண்டியதில்லை. இறைவன் என் உணர்வினுள் நுழைந்துவிட்டால் போதும்.

அற்புதமான பாட்டு இது. அற்புதத் திருவந்தாதி என்ற தலைப்பில் காரைக்காலம்மையார் பாடிய 101 பாடல்களில் இதுவொன்று. 30 ஆண்டுகளுக்கு முன், எனது ஆசான் ரஸிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் இந்தப் பாட்டைப் பாடி எனக்கு விளக்கினார்கள். பாட்டைக் கேட்டதும் புளகாங்கிதம் அடைந்தேன். சில நாட்களுக்குப் பின் அற்புதத் திருவந்தாதியிலுள்ள மிச்சமிருக்கும் 100 பாடல்களையும் படித்துப் படித்து அனுபவித்தேன். என் அனுபவத்தை ரஸிகமணிக்குக் கடிதம் மூலம் தெரியப்படுத்தினேன். அவர்களுடைய பதில் வந்தது. அதில்,

“காரைக்கால் அம்மையாரின் தொனி தங்கள் காதுக்கு எட்டிவிட்டது. வெகுநாளாக எட்டாமலே இருந்தது தமிழருக்கு. வேண்டாத கதையை சைவ சபைகளில் அளந்துகொண்டே இருந்தார்கள். யாரும் அற்புதத் திருவந்தாதியைக் கவனிக்கவில்லை. அந்தாதிச் செய்யுள்களிலுள்ள சிருஷ்டி அற்புதம் விளங்கவில்லை. மாம்பழம் கைக்கு வந்த அற்புதந்தான் விளங்கிற்று. கறுப்புக்கட்டி வந்திருந்தாலும் போதும். அவர்களுக்குக் கடித்துத் தின்ன ஏதாவது வேண்டும். அவ்வளவுதான். தாங்கள் பாடல்களை நன்றாய் அனுபவித்துவிட்டீர்கள். காரைக்கால் அம்மையாருக்கு ஒரு “பிரைஸ்” கிடைத்துவிட்டது. மிக்க சந்தோஷம்”

என்று எழுதியிருந்தார்கள். அந்தச் சந்தோஷத்துக்குள்ளே ஓர் ஆற்றாமை; இப்பேர்ப்பட்ட அரிய அற்புதங்களையெல்லாம் தமிழன் அனுபவிக்காமல் இருக்கிறானே என்ற ஆற்றாமை. இன்று* டி.கே.சி.யின் 96வது பிறந்த நாள். இந்தப் பாடலை நாம் எல்லோரும் அனுபவித்து டி.கே.சி.யின் ஆன்மாவைச் சாந்தி அளிப்போமாக.

பிறந்து தமிழ் மொழியைப் பயின்ற பின்னெல்லாம், சிவபிரானுடைய திருவடிகளையே சிந்தித்துச் சிந்தித்து உருகி வந்தார் காரைக்காலம்மையார். “நீல ஒளி திகழும் கண்டத்தையுடைய அந்தப் பெருமான், என்னுடைய வேதனையையெல்லாம் எப்போது தீர்க்கப் போகிறானோ, தெரியவில்லையே” என்று மருகுகிறார் அம்மையார்.

“பிறந்து மொழி பயின்ற பின்னெல்லாம் காதல்
சிறந்து நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்... நிறந்திகழும்
மைஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே,
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்.”

இப்படியெல்லாம் முறையிட்டும், அம்மையாருக்கு இரங்குவதாக இல்லை இறைவன். இவ்வாறு இரங்காமலிருப்பதன் மூலமே அம்மையாருடைய காதலை வளர்க்கிறான் அவன்.

“இடர் களையாரேனும்” -- என்னுடைய இடர்களைக் களைய மாட்டேன் என்று அவர் சொன்னாலும்,

“எமக்கிரங்காரேனும்” -- நம்மீது அவர் பரிவு காட்டாதிருந்தாலும்,

“படரும் நெறி பணியாரேனும்” -- நான் மேற்கொள்ளவேண்டிய பாதை எது, எந்தப் பாதையில் நடந்தால்

அவரையடையலாம் என்று அவர் என்னைப் பணிக்கலாம். அதையும் அவர் செய்யமாட்டேன் என்கிறார். இப்படியெல்லாம் அவர் என்மீது அன்பற்றவராக இருந்தாலும், மண்டையோட்டை எப்போதும் கையில் வைத்துக்கொண்டு, தீயைக் கையிலேந்திச் சுடர் உருவத்தில் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாரே எம்பெருமான். அவரிடம் அன்பை அறாமல் பெய்துகொண்டே இருக்கிறதே என் நெஞ்சு.

சுடர் உருவில்
என்பறாக் கோலத்து எரியாடும் எம்மானார்க்கு
அன்பறா தென்னெஞ்சு அவர்க்கு.

இடர்களை யாரேனும் எமக்கிரங்கா ரேனும்
படரும் நெறி பணியாரேனும்-- சுடர் உருவில்
என்பறாக் கோலத்து எரியாடும் எம்மானார்க்கு
அன்பறாது என்நெஞ் சவர்க்கு.

இப்படியாக, Dark night of the soul என்று கூறுவார்களே மேல்நாட்டு ஞானிகள், அந்த ஆன்ம இருட்டிலே புதைந்து வேதனைப்பட்டார் அம்மையார். என்றும் விடியாதோ இந்த ஆன்ம இருட்டு என்று தவித்துக்கொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று ஒரு நாள் இறைவனைக் காணும் அறிவு அம்மையாருக்கு ஏற்பட்டது. ஒரே ஆனந்தமும் நன்றியும் கலந்த பாட்டிலே தம் அனுபவத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

இன்றுநமக் கெளிதே மாலுக்கும் நான் முகற்கும்
அன்றும் அளப்பரியன் ஆனானை-- என்றுமோர்
மூவாமதியானை மூவே முலகங்கள்
ஆவானைக் காணும் அறிவு.

நான் முகனும், திருமாலும் அன்று தேடியும் தேடொணாத, அளந்தும் அளக்கொணாத அந்த இறைவனை இன்று நான் காணும் அறிவு பெற்றுவிட்டேன். அவனைக் காண்பது எவ்வளவு எளிதாக இருக்கிறது எனக்கு.

இன்று நமக்கெளிதே மாலுக்கும் நான்முகற்கும்
அன்றும் அளப்பரியன் ஆனானை-- என்றுமோர்
மூவா மதியானை மூவே முலகங்கள்
ஆவானைக் காணும் அறிவு.

பாட்டைப் படிக்கும்போது நமக்கு அவனைக் காணும் அறிவு எளிதாகக் கிட்டிவிட்டதுபோலத்
தோன்றுகிறது.

காரைக்காலம்மையார் சிவபெருமானைத் தன்னருமைக் குழந்தையாகப் பாவித்து அவரோடு
ஊடாடுகிறார். சிவபெருமானுடைய உள்ளங்கை செக்கச்செவேல் என்றிருக்கிறது. அந்த உள்ளங்கையிலே
செந்தீயொன்று ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறது. அம்மையார் உள்ளங்கையையும், செந்தீயையும் மாறி மாறிப்
பார்த்து அனுபவிக்கிறார். ஓர் ஐயம் ஏற்படுகிறது அவருக்கு.

“தீயின் சிவந்த நிறந்தான் உள்ளங்கைக்குச் சிவப்பை ஏற்றியதா? அல்லது உன் உள்ளங்கையின்
சிவப்புதான் அந்தத் தீக்குச் செந்நிறத்தையேற்றியதா?” என்று கேட்கிறார் சிவபெருமானை.

அழலாட அங்கை சிவந்ததோ அங்கை
அழகால் அழல்சிவந்த வாரோ-- கழலாடப்
பேயோடு கானிற் பிறங்க அனல்ஏந்தித்
தீயாடு வாய் இதனைச் செப்பு.

ஏதோ, நேருக்கு நேர் நின்று “இதனைச் சொல்” என்று சொல்லுவது, கடவுள் தத்துவத்தில்
அம்மையாருக்கு எவ்வளவு திளைப்பு இருக்கிறது என்பதையல்லவா நமக்குக் காட்டுகிறது.

செந்நிறத்தைத் தீக்கு ஏற்றுவதில் ஒரு காதல் சுவையே கிடக்கிறது என்று ரஸிகமணி சொல்லுவார்கள்.

பார்வதி என்ற தெய்வமகளைப் பெற்றவர் காரைக்காலம்மையார். மருமகளிடத்திலேயே மாமியாருக்கு
அபாரமான அன்பு. “மாட்டுப்பெண் மிரண்ட சுபாவம் உடையவளாச்சே. நீயோ நடுநிசியில் பயங்கரமான
மயானத்திலே பேயோடு கூத்தாடுகிறவன். அழகாக அவளையும் உன் பக்கத்தில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு அந்த
மயானத்துக்குச் செல்லாதே, அப்பா” என்று எச்சரிக்கை செய்கிறார்--

குழல்ஆர் சிறுபுறத்துக் கோல்வளையைப் பாகத்து
எழிலாக வைத்தேக வேண்டா-- கழலார்ப்பப்
பேரிரவில், ஈமப் பெருங்காட்டில், பேயோடும்
ஆரழல்வாய் நீயாடும் அங்கு.

மருமகளிடத்தில் காட்டிய கருணையைப் பேரண்டத்திடத்திலும் காட்டுகிறார் அம்மையார்.

சாதாரணமாக, ஒரு பெண் பரத நாட்டியம் ஆடும்போது, அவள் இடசாரி, வலசாரி போகிறாள்; முன்னே
ஆடிக்கொண்டே வந்து ஆடிக்கொண்டே பின்வாங்குவாள். இப்படியெல்லாம் செய்வதற்கு இடவசதி அவசியம்.

ஆனால், தானும் ஆடிக்கொண்டு அண்டங்களையெல்லாம் ஆட்டியும் வைக்கும் இறைவனுக்கு, இந்த
வசதி கிடையாது. அவன் வேறு, அவன் ஆடும் இடம் வேறு என்று சொல்ல முடியாது. எங்கும் நிரம்பித்
ததும்பிக்கொண்டிருக்கிறான் இறைவன். இந்த நெருக்கடியான நிலைமையில், நடராஜன் கொஞ்சம்
அஜாக்கிரதையாக ஆடிவிட்டால், என்ன ஆபத்தெல்லாமோ ஏற்பட்டுவிடும். தன் அடியைக் கொஞ்சம்
முரட்டுத்தனமாகப் பேர்த்து வைத்தானேயானால், பாதாள லோகம் முழுவதும் பேர்ந்து போகும்.

அடி பேரின் பாதாளம் பேரும்

அபிநயத்துக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக, அவன் தன் முடியைக் கொஞ்சம் அலட்சியமாக
ஆட்டிவிட்டால், பேரண்டத்தின் முகடே பேர்ந்து போகும். கடகங்கள் புனைந்த அவனுடைய செல்லக் கைகள்
கொஞ்சம் தாறுமாறாகச் சுழன்றாடிவிட்டால், கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு என்று பெயர்

வைத்துக்கொண்டிருக்கிற திசைகள் எல்லாம் சின்னாபின்னமாகிவிடுமே என்று அஞ்சுகிறார் அம்மையார். ஆகவே மகனைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் நிதானமாக ஆடு” என்று எச்சரிக்கை செய்கிறார்.

அடிபேரில் பாதாளம் பேரும், அடிகள்
முடிபேரில், வான்முகடு பேரும்-- கடகம்
மறிந்தாடு கைபேரில், வான்திசைகள் பேரும்
அறிந்தாடும் ஆற்றாது அரங்கு.

பேரண்டத்தை ஆளும் பொறுப்பை நிர்வகிக்கத் தெரிந்த குழந்தைதான். ஆனாலும், தாய்க்குக் குழந்தைதானே!

*5-9-1977

6 கம்பன் அறிமுகம்

எனக்குத் தமிழையும், கம்பனையும் அறிமுகப்படுத்தியவர் இருவர்; சொல்லின் செல்வர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையும், ரசிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியாரும். முன்னவர் எனக்கு உறவினர்; பின்னவர் உறவினரைக் காட்டிலும் எனக்கு நெருங்கியவர்; என் இலக்கியத் தந்தை. இருவருடைய பேரன்புக்கும் பாத்திரமாகும் பேறு எனக்கு இந்த மண்ணுலக வாழ்வில் கிடைத்தது.

1921--எனக்கு அப்போது வயது எட்டு--முதன் முதலாவதாகச் சேதுப்பிள்ளை அவர்களைச் சாத்தூரில் சைவ சபை மகாநாட்டுக் கூட்டத்தில் கேட்டேன். ஓயா மொழிப் புலவர்கள் மணிக்கணக்காக சுவையற்ற தமிழிலே பேசிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. அன்றும் மேற்படி, மேற்படிதான். அந்தப் பேச்சுக்களையும் பொறுமையோடு காலையிலும் மாலையிலும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். இரவு எட்டுமணிக்கெல்லாம் ஓர் இளைஞர் மேடைமீது ஏறினார்; நல்ல கவர்ச்சியான தோற்றம்; புன்சிரிப்பும், அறிவுக்களையும் அவர் முகத்தில் தாண்டவமாடின. அவர் பேசத் தொடங்கியதும், மட்கிப்போயிருந்த கூட்டம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தது. ஒரே கலகலப்பும் உற்சாகமுமாக இருந்தது பேச்சு. பேச்சைக் கேட்ட ஒவ்வொருவருக்கும் தமிழைப் பற்றிய கர்வம் ஓங்கி வளர்ந்தது. "இவர்தாம் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை" என்று ஒருவரோடொருவர் தாழ்ந்த குரலில் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இந்தக் கன்னிப்பேச்சைக் கேட்ட என் இளம் இதயத்தில் தமிழ் காதல் மூண்டது.

"என்றுமுள தென்தமிழ்" என்று தமிழின் வாசியறிந்து ஆசி கூறினார் கம்பர். இத்தகைய இனிமை வாய்ந்த மொழியை--மூவாச்சாவா மொழியைப் பிறப்புரிமையாகப் பெற்ற பெருமை என்றும் தமிழருக்கு உண்டு. ஆயினும் தம் பெருமை தாமுணராத் தன்மையராய்த் தமிழர் இன்று தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்" என்று இனிய அடுக்குமொழியிலே பேசி, என்னைத் தட்டி எழுப்பித் தமிழ் அமுதை ஊட்டியவர்கள் சொல்லின் செல்வர்.

1931-ம் ஆண்டு முதல் 1933-ம் ஆண்டு வரை நான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பி.எஸ்ஸி. மாணவனாக இருந்த காலத்தில், ரா.பி.சே. அவர்கள் தமிழாசிரியராக அங்கு பணியாற்றினார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களுடைய பேச்சுக்களை அடிக்கடி பொதுக்கூட்டங்களில் கேட்கும் வாய்ப்பும், அவர்களுடைய இனிய உரையாடல்களை மணிக்கணக்காக அவர்கள் இல்லத்தில் போயிருந்து கேட்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிட்டியது. "கம்பன் பாடல்களிலே மூவாயிரம் பாடல்கள் எனக்கு மனப்பாடம்" என்று அடிக்கடி சொல்லின் செல்வர் சொல்லுவார்கள். அவர்களுடைய உள் மனது கம்பன் கவிதையிலே ஊறி ஊறி, விம்மிப் பூரித்து நின்றது. ஆகவேதான் அவர்களுடைய பேச்சிலும், எழுத்திலும் கம்பனுடைய கவிச்சொல் அடிக்கடி தெறித்து விழுந்துகொண்டிருக்கும்.

ஆங்கில மோகம் எங்களைப் பிடித்தாட்டிய காலம் அது; தமிழில் பேசுவது கண்ணியக்குறைவு என்று நாங்கள் நினைத்துவந்த காலம். அக்காலத்தில் தமிழில் பேசிவந்த பேச்சாளர்களில் பலர் உப்புச்சப்பில்லாமல் பேசுவார்கள்; அவர்கள் பேச்சில் புதுமையோ, சுவையோ, கலகலப்போ இருக்காது. ஆனால் அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் பேசி ஜமாய்க்கிற பல ஜாம்பவான்கள் இருந்தார்கள். ஸர் சி. ஆர். ரெட்டி, ரைட் ஆனரபிள் சீனிவாச சாஸ்திரியார், எஸ். சத்தியமூர்த்தி, ஏ. ராமசாமி முதலியார் ஆகியோர் ஆங்கிலத்தில் பெருமுழுக்கம் செய்துவந்த காலம். அப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையவர்கள் தமிழ் விரிவுரையாளராக அண்ணாமலை நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்த சில மாதங்களில், ஆங்கிலத்தின் கை தாழ்ந்து, தமிழின் கை ஓங்கிவிட்டது. காரணம், பிள்ளையவர்களுடைய அபாரமான பேச்சுத் திறமைதான். "நெல்லையில் பிறந்து தில்லையில் வாழ்கின்றேன்" என்று பேச்சைத் தொடங்குவார்கள்--ஒரே கை தட்டும் கும்மாளமுமாக இருக்கும். தமிழ் மாணவர்கள், கன்னடியர்கள்-- எல்லோரும் கனம் சாஸ்திரியாரின் ஆங்கிலப் பேச்சைக் கேட்கக் கூடிவிடுவார்கள். அவர்கள் பேச்சிலே அவ்வளவு குறுகுறுப்பும், மினுமினுப்பும், கண்ணியமும், ஆற்றலும், இனிமையும் ஒன்றுகூடிக் கொஞ்சி விளையாடும். மாணவர் சங்கத்தின் தலைவனாக நான் இருந்தபோது, 'Mr. R.P.Sethu Pillai is the A.G.Gardiner of Tamil Literature' (திரு. ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஓர் ஏ.ஜி. கார்டினர்) என்று சொல்லி, அவர்களை வரவேற்றிருக்கிறேன். தமிழ், ஆங்கிலத்தைக் காட்டிலும் ஒருவகையிலும் குறைந்ததல்ல. தமிழைக் கற்பதால் பெருமை அடையலாம் என்ற உணர்ச்சியை, என் காலத்து இளைஞர்களுக்கு ஊட்டியவர் சொல்லின் செல்வர். அதோடு, தமிழ் நாட்டில் மூலை முடுக்குகளுக்குச் சென்று கம்பனுடைய பெருமையெல்லாம் செவியையும், உள்ளத்தையும் ஈர்க்கும் போதைத் தமிழில் பறைசாற்றியவர் ரா.பி. சே..

ஆகவேதான், சொல்லின் செல்வரை எனது இலக்கியத் தலைவராக ஏற்றுக்கொண்டேன். இலக்கியத்தின்பாலுள்ள பற்று காரணமாக எங்களிருவருக்கும் இடையேயிருந்த உறவு வளர்ந்தது. பிள்ளையவர்களுக்குக் குழந்தை கிடையாது. அவர்களுடைய சொத்து முழுவதையும், இனிமேல் வரப்போகும் ராய்லியையும், திருநெல்வேலியிலுள்ள ஒரு பிரசவ ஆஸ்பத்திரியை விரிவுபடுத்துவதற்காக 24-6-60-இல் எழுதிய உயில் மூலம் ஓர் அறக்கட்டளையை நிறுவினார்கள். இந்தப் புனிதமான அறக்கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக என்னை ஒரே நிறைவேற்றுநராக (Sole Executor) நியமித்தார்கள். அவர்களுடைய பவித்திரமான நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானே என்று நினைக்கும்போதெல்லாம், ரசிகமணி டி.கே.சி. என்மீது வைத்திருந்த பேரன்பும் நினைவுக்கு வருகிறது.

இருவருமே உயர்ந்த குடும்பங்களில் தோன்றியவர்கள். பதினேழாவது நூற்றாண்டில் திருநெல்வேலிச் சீமையை ஆண்டுவந்த வடமலையப்ப பிள்ளையனுடைய வழித்தோன்றல் சொல்லின் செல்வர். பிள்ளையனுக்கு முன்னால் திருநெல்வேலிச் சீமையை ஆண்டுவந்த தளவாய் அரியநாயக முதலியாருடைய வழித்தோன்றல் டி.கே.சி..

ரா.பி. சே. ராஜவல்லியபுரத்தில் பிறந்து, திருநெல்வேலியில் வழக்கறிஞராக இருந்து, பின்னர் அரசியலில் இறங்கி, அதன்பின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அண்ணாமலை நகரிலும், அதன்பின் சென்னையிலும் சேவை செய்தவர்கள். டி.கே.சி. தென்காசிக்குப் பக்கமிருக்கும் களங்காட்டில் பிறந்து, திருநெல்வேலியில் வழக்கறிஞராக இருந்து, பின்னர் அரசியலில் இறங்கி, சட்டசபை அங்கத்தினராகி அதன்பின் இந்துமத பரிபாலன சங்கத்தின் ஆணையராகச் சென்னையில் பணி செய்தார்கள். சொல்லின் செல்வரைக் காட்டிலும் ரசிகமணி பத்துப் பதினைந்து வயது மூத்தவர்.

கம்பனை ஒரு வைணவக் கவி என்று நினைத்து, அவனுடைய பெருமைகளையெல்லாம் ஒரே அமுக்காக அமுக்கிவிட்டார்கள் சைவப் புலவர்கள். சிறப்பாக, திருநெல்வேலிச் சீமையிலுள்ள சைவர்கள் கம்பனை ஒதுக்கிப் புறக்கணிப்பதில் முனைந்து நின்றார்கள். அதன் விளைவாக, கம்பனது ஈடற்ற புலமை சில நூற்றாண்டுகளாக மறைந்து கிடந்தது. 1924-இல் கம்பனுக்கு யோகம் பிறந்தது. ரசிகமணி டி.கே.சி.யும், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களும், பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை அவர்களும், இன்னும் சில சைவப்பெரியார்களும் சைவக்கோட்டையாகிய திருநெல்வேலியிலேயே கம்பன் கழகம் ஒன்றை நிறுவி, கம்பன் புகழையெடுத்து விளம்பத் தொடங்கினார்கள். சமயங்கடந்து நிற்கும் கம்பனுடைய காவியப் பெருமையைத் தமிழ் நாட்டு மக்கள், ஏன், பிறநாட்டு மக்களுங்கூட, உணரத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் என்றால், 1924-இல் திருநெல்வேலியில் நிறுவப்பட்ட கம்பன் கழகமும், டி.கே.சி., ரா.பி.சே. ஆகிய இருவருடைய தூண்டுதலால் பின்னால் காரைக்குடி முதலிய பல இடங்களில் நடந்துவரும் கம்பன் விழாக்களுந்தான் அதற்குக் காரணம்.

டி.கே.சி.யின் பேச்சை முதன்முதலாக 1924-இல் நான் கேட்டேன்; பாலையங்கோட்டை அர்ச்சுவேரியார் கல்லூரியிலே, அவர்கள் கம்பனைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இல்லை, கம்பனைப்பற்றிப் பேசவில்லை, கம்பனையே பேச வைத்தார்கள்; கம்பனுடைய இதயத்தைத் திறந்து காட்டினார்கள். உண்மையும், உண்மையோடொட்டிய உணர்வும் நிறைந்த பேச்சு அது. அதுவரையிலும் என் உள்ளமது எந்த லட்சியப் பேச்சைக் கேட்கவேண்டுமென்று பலகாலமாக ஏங்கிக்கொண்டிருந்ததோ, அந்தப் பேச்சை டி.கே.சி.யிடமிருந்து அன்று கேட்டுவிட்ட திருப்தி அதற்கு ஏற்பட்டது. அது வெறும் சொற்களாலான பேச்சல்ல; சொல் மூலம் ஒரு புதிய, மறக்கமுடியாத அனுபவத்தையே டி.கே.சி. எனக்கு ஊட்டிவிட்டார்கள். கேவலம் சொல்லினால் வெளியிட முடியாததை வெளியிடும் அரிய சித்து டி.கே.சி.யிடம் இருந்ததை என் இதயம் கண்டுகொண்டது.

அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே கிடைத்தது. சட்டக்கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, நான் பாலையங்கோட்டை திரும்பியதும், டி.கே.சி. இந்து அறநிலையக் கமிஷனராகச் சென்னையிலிருந்துவிட்டு வண்ணாரப்பேட்டை திரும்பியதும் 1935-இல்தான். 1935 முதல் 1938 வரை ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் டி.கே.சி. வீட்டில் நடந்த வட்டத்தொட்டி கூட்டத்திற்குச் சென்று டி.கே.சி.யின் அபூர்வ மேதையை அனுபவிக்கத் தொடங்கினேன். அவர்களுடைய கலையுணர்வு என் உணர்ச்சி தத்துவத்தில் போய்க்கலந்து, என்னை வேறு வஸ்துவாக்கி, எனக்கு வேறு பிறப்பு ஒன்று கிட்டியது போன்ற உணர்வைக் கொடுத்தது. 1935 முதல் அவர்கள் மறைந்த தேதியான 16-2-1954 வரை அன்பும் ஆனந்தமும் கலந்த டி.கே.சி.யென்ற பேரருவியிலே குளித்துக் குளித்து என் உள்ளமும் ஆன்மாவும் நிர்மலமாயின. தாம்

விழித்திருக்கும் நேரமெல்லாம் சமயத்தைப் பற்றியும், கலையைப் பற்றியும், கவிதையைப் பற்றியும் சிந்தனை செய்தும் பேசியும் வந்த டி.கே.சி.யைப் போன்று வேறொருவரையும் நான் கண்டதில்லை. கம்பனைப் போன்ற மகாகவி ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் பிறப்பான் என்று ரசிகமணி சொல்லுவார்கள். அந்தக் கூற்று முற்றிலும் உண்மை. ஆனால், டி.கே.சி.யைப் போன்ற உள்ளுணர்வும், மாசற்ற காட்சியும் பெற்ற ரசிகர் 2000 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் பிறக்கமுடியும். ரசிகமணி மறைந்து 23 ஆண்டுகளாகிவிட்டன; அதாவது, ஒரு தலைமுறை கழிந்துவிட்டது (இரு தலைமுறைகள் கழிந்துவிட்டன). சமகாலத்திலிருந்து விருப்புவெறுப்புக்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டு உணர்ச்சிவசப்படாமல் டி.கே.சி.யைத் தொலைநோக்கி மூலம் நோக்கி, நிதானத்தோடு தீர்ப்புச் சொல்வதற்கு நமக்குத் தகுதி ஏற்பட்டுவிட்டது. தூரத்திலிருந்து அவர்களைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் மானிடச்சட்டை தாங்கிவந்த ஓர் அவதார புருஷர் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. நம்மையெல்லாம் காட்டிலும் அகண்டமான அறிவும் நுண்ணிய உணர்வும் படைத்த ராஜாஜி, டி.கே.சி. மறைந்து பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால், 10-9-67-இல் “கல்கி”யில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார்கள்; கிருஷ்ணன் அவதாரத்தை டி.கே.சி. அவதாரத்தோடு மிகுந்த துணிச்சலோடு ஒப்புநோக்கி, இருவரையும் பாராட்டி எழுதிய கட்டுரை அது. கட்டுரை தொடங்குகிற தோரணையைப் பாருங்கள்-- “சென்ற திங்கட்கிழமை கண்ணன் பிறந்த நாள். அந்தத் திங்கட்கிழமையே தமிழ்க்கவிதை தரும் மகிழ்ச்சியின் ரகசியம், தமிழ் வசன நடையின் முன்னேற்றத்தின் ரகசியம், தாளமும் ராகமும் சேர்ந்த நல்லிசையின் ரகசியம், அன்பின் பரம மகிழ்ச்சி. வேஷங்களின் பொய்யம்மை அனைத்தும் நன்றாகக் கண்ட பூரண ரசிகமணி டி.கே.சி. பிறந்த நாளும். ஹரியின் பூரணாவதாரக் கண்ணனின் ஜன்ம நட்சத்திரமும், டி.கே.சியின் ஜன்ம நட்சத்திரமும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்த திருவிழாவை மகிழ்ச்சியுடன் சென்ற திங்கட்கிழமை கொண்டாடினோம். இந்தத் திருவிழாக்கள் ஞானமும், அன்பும் நாட்டில் வளரச்செய்யும்.” இந்தக் கட்டுரையில், ராமன், மகாவிஷ்ணுவின் நான்கில் ஓர் அம்சம். ஆனால் கிருஷ்ண பகவான் மகாவிஷ்ணுவின் பூரண அவதாரம் என்னும் உண்மையைப் பல காரணங்கள் தந்து ராஜாஜி விளக்குகிறார்கள். சீதையை இழந்ததும் ராமன் துயரமடைந்து பிரலாபித்ததைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, கண்ணனுக்குத் துயரம் என்பதே கிடையாது. தான் சர்வேஸ்வரன் என்று உணர்ந்தவன் கண்ணன் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு, “மூடர்கள் கிளப்பிய அபவாதத்துக்குப் பயந்து ராமச்சந்திரன் சீதா தேவியைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டான். கண்ணன் இப்படிச் செய்வானா? ஒருநாளும் செய்யமாட்டான்... இது ராமச்சந்திரனுடைய பெருமையைக் குறைக்கிறது” என்று ராஜாஜி சொல்லுகிறார்கள். இவ்வாறாக, கண்ணனே குறைவற்ற தெய்வம், உலகத்துக்கு வழிகாட்டியவன் அவனே என்று நிலைநாட்டிவிட்டு, அதே மூச்சிலே ராஜாஜி டி.கே.சி.யைப் பற்றிச் சொல்லுவதாவது: “கண்ணபகவான் ரோகிணி நட்சத்திரத்தில் அவதரித்தான். அதே நட்சத்திரத்தில் மற்றொருவர் அவதரித்தார், தமிழ்க் கவிக் காதலர் என்று பெயரைப் பெற்ற மகான் சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள். “ஸ்ரீஜயந்தி” என்றால் கண்ணன் பிறந்த நாள். டி.கே.சி. பிறந்த நாள் என்றும், தமிழர் கொண்டாடும் நாள்” என்று கட்டுரையை ராஜாஜி முடிக்கிறார்கள். எளிதில் யாரையும் புகழாத வாய் ராஜாஜியின் வாய்; நிதானத்தை ஒருக்காலும் இழக்காத இதயம் ராஜாஜி யின் இதயம்; இந்தியத் தலைவர்கள் எல்லோரும் பீஷ்மருக்குப் பின்னர் அறிவிலும், விவேகத்திலும், உறுதியிலும் சிறந்து நிற்கும் இந்தியர் ராஜாஜியே என்று பாராட்டுகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் மேலாக, வைணவ பக்தி நிறைந்தவர் ராஜாஜி. அப்பேர்ப்பட்டவர், “பூரண டி.கே.சி.யும் பூரண ஹரியும்” என்ற தலைப்பின் மூலம் இரு அவதாரங்களுக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுத்து, இருவரையும் ஒரு மூச்சிலே பாராட்டியிருக்கிறார் என்றால், டி.கே.சி.யைக் குறை கூறிக்கொண்டிருந்த தமிழறிஞர்கள், இனிமேலாவது டி.கே.சியின் பூரணத்துவத்தையறிந்து டி.கே.சி. காட்டிய இலக்கியப் பாதையில் நடந்து பார்ப்பார்களாக!

“கம்பனை எப்படி டி.கே.சி. அனுபவித்தார்கள், என்னைப் போன்ற மற்றவர்களையும் எப்படி அனுபவிக்கச் செய்தார்கள் என்பதை, ரத்தின வியாபாரிகள் ரத்தினத்தை எப்படி அனுபவிப்பார்கள்” என்று டி.கே.சி. வருணித்த தமிழிலேயே சொல்லலாம். “இருபது முப்பது வருஷத்துக்கு முன் காயல் பட்டணத்து காக்காய்கள் (சாய்புகள்) ரத்ன வியாபாரம் செய்தார்கள். முக்கியமாக சிவப்பு வியாபாரந்தான்; வைரம் அந்தக் காலத்தில் அவ்வளவாக மதிப்புக்கு வரவில்லை. மேலே சொன்ன காக்காய்கள் மாணிக்கங்களைப் பரிசோதிப்பார்கள், விலையிடுவார்கள். எங்கள் வீட்டில் அவர்களை அடிக்கடி பார்க்கலாம். ஒரு நல்ல சிவப்பை அவர்கள் கண்டுவிட்டார்களானால், அவர்களுக்கு உண்டாகிற ஆவேசம் அப்படி இப்படியல்ல. இடது கண்ணிட்டுப் பார்ப்பார்கள். பிறகு வலது கண்ணிட்டுப் பார்ப்பார்கள். திண்ணைக்கு ஓடிப்போய்ப் பார்ப்பார்கள். முற்றத்துக்குக் கொண்டுபோய் பார்ப்பார்கள். எப்படியெல்லாமோ குனிந்தும், நிமிர்ந்தும், சாய்ந்தும் பார்ப்பார்கள். என்ன பூரிப்பு! என்ன பழுப்பு! இதல்லவா மாணிக்கம்! நின்றுவிடுவோமா அல்லது கண்ணுக்குள்ளேயே திணித்துவிடுவோமா என்றெல்லாம் சொல்லுவார்கள்.” டி.கே.சி.யும் கம்பன் பாடல் ஒவ்வொன்றையும் ஏன் நல்ல தமிழ்ப் பாடல் ஒவ்வொன்றையுமே

இப்படியெல்லாம் அனுபவிப்பார்கள். குனிந்தும், நிமிர்ந்தும், சாய்ந்தும், பற்பல கோணங்களிலிருந்து பார்த்தும் அனுபவிப்பார்கள். நம்மையும் அனுபவிக்கச் செய்வார்கள். “தமிழ்க்கவி மக்களைக் கஷ்டப்படுத்த வந்த கருவி அல்ல. ஆனால், மக்களை ஆனந்தமயத்தில் ஊறவைக்கவந்த தேவாமிர்தம்” என்று டி.கே.சி. அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். ஆணவத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, டி.கே.சி.யோடு கவிதையில் கரையத்தெரிந்த ஒரு சிலருக்கு, அவர்களுடைய கூற்று முழுக்க முழுக்க உண்மை என்று தெரியும்.

மற்றப் புலவர்கள் தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் வேகத்தில் கவிதையையும் படித்துத் தீர்த்துவிடுவார்கள். ஆனால், டி.கே.சி.யோ பாடல்களில் தம் உள்ளத்தை மணிக்கணக்கில் நிலைநிறுத்தி, அவற்றை மிக்க பொறுப்போடும், நுணுக்கத்தோடும் ரத்தினப் பரீட்சை செய்து, எது கவிதை, எது கவிதையில்லை, எதில் கம்பனுடைய முத்திரை இருக்கிறது, எதில் அந்த முத்திரை இல்லை என்பதைத் தெளியும் உள்ளுணர்வு பெற்றிருந்தார்கள். அந்த உள்ளுணர்வை நாள்தோறும் பெருக்கி வந்தார்கள். ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகளாகப் பெருக்கி வந்தார்கள். ஆகவேதான், கம்பராமாயணத்திலுள்ள போலிப்பாட்டுகளை எடுத்த எடுப்பிலேயே இனங்கண்டுகொள்ள அவர்களால் முடிந்தது. இந்த அரிய உள்ளுணர்வை முயன்று பெறாதவர்கள், கவிதையைப் பொறுத்தமட்டில், விழி கண் குருடர்கள்தாம்; அவர்கள் கவிதையைப் பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களெல் லாம் மயிலைக் கையினால் தடவிப் பார்த்துவிட்டு, “அடடா! எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது” என்று குருடன் சொல்லும் கணக்குத்தான். கூர்மையோடு பார்க்கும் கண்களும், மாசற்ற உள்ளுணர்வும், நீண்டகாலக் கவிப்பயிற்சியும் கொண்ட டி.கே.சி.க்கல்லவா கவிமயிலைக் கண்டு அனுபவித்து, அதன் வர்ணஜாலங்களைப் பற்றித் தீர்ப்பு சொல்லும் தகுதியிருக்க முடியும்!

ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகப்போகிறதை எதிர்நோக்கி ஒரே ஆனந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார்கள் மக்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் பட்டாபிஷேகத்தை எண்ணி அனுபவிக்கிறார்கள். வயது முதிர்ந்த மாதர்கள் கோலையின் மனநிலையிலிருந்து அனுபவித்தார்கள். வேதியர்கள் வசிட்டன் மனநிலையிலிருந்து பட்டாபிஷேகத்தை எண்ணி அனுபவித்தார்கள். வேறு மகளிர் எல்லாம், அதாவது, சீதையையொத்த வயதுள்ள பெண்களெல்லாம், சீதையின் மனத்தையொட்டி அவளுடைய ஆனந்தத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள். சீதையோ லக்ஷ்மி தேவியையே ஒத்திருந்தாள். பரலோக சாதனத்தில் மனதை ஈடுபடுத்திய முதியவர்கள் தசரதனை ஒத்திருந்தார்கள். இம்மன நிலைகளையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லுகிறது ஓரரிய கம்பன் பாடல். ஆனால், அந்தப் பாட்டிலே ஒரு பிழை விழுந்துவிட்டது. மற்றவர்கள் கண்ணுக்குப் படாத அப்பிழை டி.கே.சி. கண்ணுக்குப் பட்டுவிட்டது. “மாதர்கள் வயதின் மிக்கார், கோசலை மனத்தை ஒத்தார்” என்பதற்குப் பதில், மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார் கோசலை மனத்தை ஒத்தார்” என்று இருந்தது பாடல். கற்பினால் மிக்க பெண்கள் எல்லாம் கோசலையை ஒத்தார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, மற்றுள் மாதரெல்லாம் சீதையையொத்தார் என்று சொன்னால், கற்பில்லாத மாதரெல்லாம் சீதையை ஒத்தார் என்று அபத்தமான பொருளல்லவா ஏற்பட்டுவிடும். கம்பன் இதயத்தை உணர்ந்த டி.கே.சி. அவர் இப்படிப் பாடியிருக்க முடியாது என்று கண்டு, “கற்பின் மிக்கார்” என்ற சொற்றொடரை “வயதின் மிக்கார்” என்று திருத்தினார்கள். கம்பனைக் கொடுத்த வேண்டும் என்று சொன்னவர்கள்கூட, டி.கே.சி. கம்பனைத் திருத்தியது தவறு என்று கண்டித்தார்கள்.

இவ்வாறு டி.கே.சி. திருத்திய சில ஆண்டுகளுக்குப் பின், பாலசரஸ்வதி கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்ற புலவர் வைத்திருந்த பழைய கம்பராமாயண ஒலைச்சுவடியில், “மாதர்கள் ஆண்டின் மிக்கார்” என்ற பாடபேதம் இருப்பது தெரியவந்தது. இதைப் பார்த்த பிறகு, பல தமிழ்ப் புலவர்கள் டி.கே.சி. செய்த திருத்தம் எவ்வளவு பொருத்தமானது என்று கண்டு பாராட்டினார்கள். டி.கே.சி.யும் “வயதில் மிக்கார்” என்பதை மாற்றி, “ஆண்டின் மிக்கார்” என்று ஒலைச்சுவடிக்கிணங்கத் தம் பாடலைத் திருத்திக் கொண்டார்கள். திருத்திய பாடல் கீழ்வருமாறு:

மாதர்கள் ஆண்டின் மிக்கார்
கோசலை மனத்தை ஒத்தார்;
வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார்;
வேறுள் மகளிர் எல்லாம்
சீதையை ஒத்தார்; அன்னாள்
திருவினை ஒத்தாள்; அவ்வூர்
சாதன மாந்தர் எல்லாம்
தயரதன் தன்னை ஒத்தார்.

இப்படியாகப் பல பாடல்களைத் திருத்தினார்கள். டி.கே.சி. இவ்வாறு திருத்தியதற்குக் காரணம் அகம்பாவம் அல்ல, ஈடுபாடுதான். தாம் அடைந்த இன்பத்தை மற்றவர்களும் அடையட்டுமே என்ற பரிவு காரணமாக இப்படியெல்லாம் செய்தார்கள். ஆனால் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் உட்பட எல்லாப் புலவர்களும் டி.கே.சி.யைக் கண்டனம் செய்தார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால், கம்பராமாயணத்தைப் பொசுக்கவேண்டும் என்று பிரசாரம் செய்தவர்களும், “டி.கே.சி. எப்படி கம்பனைத் திருத்தலாம்” என்று சீறி எழுந்தார்கள். “கம்பரை எரித்துப் பெரிய தீ வளர்க்கவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு, எரிதுரும்பு குறைந்துவிட்டதே என்று வருந்துவதில் பொருள் இருக்கத்தானே செய்கிறது” என்று சொல்லி, டி.கே.சி. கம்பன் எதிரிகளுடைய கோபத்துக்கு மேலும் எரியூட்டினார்கள். கம்பன் பக்தர்களுடைய கோபத்துக்கு டி.கே.சி. சொன்ன சமாதானம் இன்னும் சுவையானது: “மலையாளத்து அப்பளம் வாயிலே போட வேண்டியது-பல்லைத் தொடவேண்டியது, அப்படியே பொருபொரு என்று தூளாய் போய்விடும். 50 அப்பளத்தையும் தீர்த்துவிடலாம் என்று படும். நம்மிடம் வஞ்சம் இல்லை, போடுவார் இல்லை என்பதுதான். போட்டால் மாயமாய் போய்விடும். அப்பேர்ப்பட்ட அப்பளத்தில் இரண்டொரு மணலைத் தூவிவிட வேண்டும். அப்பளத்தைக் கடிக்கும்போது, “இதோ இருக்கிறேன் நான்” என்று கல் சொல்லிவிடும். பல்லின் பாட்டைச் சொல்ல வேண்டுமா; வேண்டாம். அப்பளக் கூடையில் வறுத்துவைத்த அப்பளம் அப்படியே இருந்துவிடும். மிச்சந்தான். கம்பன் பாடல்களும் அப்பளம் போலத்தான். பிழைபட்ட பாடல் இருந்தால் பாடல் மிச்சம்தானே! “கல்லை எப்படி எடுக்கலாம் நீ” என்று கோபிக்கிறார்கள்.” கவிச் சக்கரவர்த்திக்கு நேர்ந்த விபத்துக்களை நினைத்து ரஸிக சக்கரவர்த்தி இப்படியெல்லாம் ஏங்கினார்கள். அவ்வாறு ஏங்கி ஏங்கித் தன்னந்தனியாக இருந்த காலத்திலே, டி.கே.சி.யோடு உளங்கலந்து அவர்களுக்கு இலக்கிய நட்பை நல்கியவர்கள் வெகு சிலரே. ராஜாஜி, கல்கி, பாஸ்கரத் தொண்டைமான், எனது தமக்கையார் வேலம்மாள், நான், சோமு, ல. சண்முகசுந்தரம் முதலியோர். டி.கே.சி.யின் இறுதிக்காலத்தில் என்னுடைய துணை தமக்கு இருக்கவேண்டுமென்றே உயர் நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி ராஜமன்னாரிடம் சென்று என்னைத் தென்காசியில் முன்சீப்பாகப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். சொந்த ஊரில் நான் நீதிபதியாக இருக்கக் கூடாது என்பது விதி. இந்த விதியைத் தளர்த்தி என்னைத் தென்காசியில் முன்சீப்பாகப் போட்டார்கள். 1949 ஆம் ஆண்டு முதல் 1952 ஆம் ஆண்டு வரை அநேகமாக நாள்தோறும் தென்காசியிலிருந்து நான் குற்றாலம் சென்று, டி.கே.சி.யோடு மணிக்கணக்காக உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் பேறு பெற்றேன். மூன்று ஆண்டுகள் மூன்று கணமாக விரைந்தோடின; “காலம்” என்ற தத்துவம் தங்கச்சக்கரம் பூண்டு வெள்ளித் தண்டவாளத்தில் விரைந்தோடியது.

1950-ஆம் ஆண்டில் ஒருநாள் திவான் பகதூர் ஆவுடையப்ப பிள்ளை அவர்களோடும், டி.கே.சி.யோடும் ஐந்தருவிச் சாலையிலே நான் உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று டி.கே.சி. நின்றார்கள். ஒரு சாலை மாணாக்கராகிய திவான் பகதூரைப் பார்த்து, “ஆவுடையப்ப பிள்ளையவாள்! நான் மகராஜனுக்கு ஓர் உயில் எழுதி வைத்துவிட்டேன்” என்று சொன்னார்கள். “அப்படியா, அப்படியா, என்ன அது?” என்று அதிசயத்தோடு கேட்டார்கள் ஆவுடையப்ப பிள்ளை. “நமது தமிழ்க் கவிதை, பண்பாடு, சமயம் எல்லாவற்றையும் மகராஜனுக்கு உயில் எழுதி வைத்துவிட்டேன். இனிக் கவலையில்லை” என்றார்கள் ரசிகமணி. இதே அன்பையும், அருமைப்பாட்டையும் 6-6-48-ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலிருந்து எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கீழ்க்கண்ட சொற்களில் டி.கே.சி. வெளியிட்டார்கள்- “ஒருவனுக்குக் கை நிறைய வைரங்கள் கிடைத்தன. அவற்றை வைக்கும் பெட்டகம் இல்லை, வீடில்லை. கடைசியாக, அவை கிடைத்தன. அப்படியானால் அவனுக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாய் இருக்கும். அதேபோல நானும் தமிழில் அற்புதமான பாடல்களைக் கண்டேன். கை நிறையவே இருக்கின்றன. வைக்க இடமில்லாமல் திண்டாடினேன். தாங்களும், வேலம்மாளும் ஒப்படைப்பதற்கு இருக்கிறீர்கள். எனக்கு எவ்வளவு ஆறுதல் என்று சொல்வானேன்.”

ரசிகமணியின் வாய்மொழி உயிலையும், சொல்லின் செல்வரின் எழுத்துவழி உயிலையும் பெற்ற நான், அவர்களிருவருக்கும் இடையேயுள்ள மனக்கசப்பை நீக்குவதற்குப் பல ஆண்டுகள் முயன்றேன். “பி.ஸ்ரீ. ஆச்சார்யா என்னோடு ஒட்டியிருந்தவர்கள். சில காரணங்களால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டார்கள். அவரைத் திருக்குற்றாலத்துக்கு அழைத்து என்னோடு மறுபடியும் ஒட்டும்படி செய்துவிட்டீர்கள். அதனால் எனக்கு ஏற்பட்ட சந்தோஷம் இப்படி, அப்படி என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால், ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை என்னோடு ஒரு காலத்திலும் ஒட்டியிருந்ததில்லை. நான் ஒரு கோமாளி என்று நினைக்கிறவர்கள் அவர்கள். நீங்கள் ஒட்டிவைத்தாலும் அவர்கள் ஒட்டமாட்டார்கள்” என்று டி.கே.சி. என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். “இல்லை. தமிழின் நலத்துக்காக நீங்கள் இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒத்துழைக்க வேண்டும்” என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்.

1951-இல் “தளவாய் ஹவுஸ்” என்ற விடுதியிலே, குற்றாலத்தில் தங்கியிருந்தார்கள் சொல்லின் செல்வர். இரட்டை மாட்டு வண்டியிலே தென்காசியை நோக்கி அவசரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த ரசிகமணியைப் பார்த்து, “அண்ணாத்தை, எங்கே இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறீர்கள்” என்று கேட்டார்கள் ரா.பி.சே.. “இல்லை, மூன்று நாட்களாக மகராஜனுக்குக் காய்ச்சல்; படுக்கையில் இருக்கிறார்கள்; அவர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, டி.கே.சி. தென்காசிக்கு விரைந்து வந்துவிட்டார்கள். என்னோடு இரண்டு மூன்று மணி நேரம் அளவளாவிவிட்டு டி.கே.சி. குற்றாலம் போனார்கள். அவர்கள் போன சில நிமிஷங்களில் ரா.பி.சே. என் இல்லத்துக்கு வந்து, “டி.கே.சி.க்கு உம்மிடத்திலே இருக்கிற பிரியத்தைப் பார்த்தேன். உடனே எனக்கு அவர்களிடத்திலிருந்த கசப்பெல்லாம் மாறிவிட்டது. அவர்கள்மீது அன்பு பெருகத் தொடங்கிவிட்டது. காரணம், நம்முடைய மகராஜனிடத்திலே டி.கே.சி.க்கு இவ்வளவு அன்பிருக்கிறதே என்பதுதான்” என்று சொல்லி, அன்பு வளரும் மர்மத்தை ரா.பி.சே. எனக்கு விளக்கினார்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், கம்பனுக்காகவும், தமிழுக்காகவும் அரும்பாடுபட்ட இரண்டு பெரும் மேதைகள், என்னிடத்திலிருந்த அன்பின் காரணமாக, கருத்து வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்றுபட்டார்கள் என்ற நிகழ்ச்சி, என்றென்றும் எனக்கு விம்மிதத்தையும் பூரிப்பையும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்.

சொல்லின் செல்வர் மறைந்தது 1961-இல்; ஆனால் ரசிகமணி 1954-ஆம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் பதினாறாம் தேதியிலேயே மறைந்துவிட்டார்கள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே, சென்னை அனைத்திந்திய வானொலி நிலையத்தின் மூலம் சொல்லின் செல்வர் ரசிகமணியைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சு கீழ்க்கண்டவாறு முடிகிறது: “குற்றாலத்தின் பெருமையெல்லாம் தன் பெருமையாக்கிக்கொண்ட ரசிகமணி இன்று நம்மைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகிய இலக்கிய நண்பர்களுக்கு இப்போது குற்றாலம் ஆவியகன்ற கூடு போலவே தோன்றும். மலையிருந்தென்ன! மந்த மாருதமிருந்தென்ன! அருவிதான் இருந்தென்ன! அறிவுக் களஞ்சியத்தை இழந்துவிட்டோம்! அருமையாகத் தமிழின் பெருமையை உணர்த்தும் அறிஞரை இழந்துவிட்டோம்! பண்பாட்டின் நிலையமாகிய பெரியாரை இழந்துவிட்டோம். டி.கே.சி. அவர்கள் நம் கண்ணுக்கு மறைந்தாலும் கருத்துக்கு ஒருநாளும் மறைவாரல்லர் என்பது ஒன்றே நமக்கு ஆறுதல் அளிக்கின்றது.” இவ்வாறு பேசிய குரலும் மறைந்துவிட்டது. மறைந்து போனாலும் தமிழையும் கம்பனையும் எனக்கும் இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கும் இனங்காட்டிய இருவருடைய உயிர்த் தத்துவங்களும் கம்பன் கவியைப் போலவும், என்றும் உள செந்தமிழைப் போலவும் ஊழழிக் காலம் நிலைத்து நிற்குமாக!

7 கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்

மனித வாழ்க்கையை நடத்திவரும் மர்மசக்திகள் எவை என்பதைக் கண்டுபிடித்த ஞானிக்கு எவ்வளவு தெளிவும் உறுதியும் கடவுள் பக்தியும் இருக்குமோ, அவ்வளவும் கம்பனிடத்திலிருப்பதை அவனுடைய ராமாயணத்தின் மூலம் நாம் உணருகிறோம். உதாரணமாக, இரண்ய வதைப்படலத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதிலே நாடகச் சுவைமிக்க காட்சியைக் கம்பன் தனக்கே உரிய தோரணையில் படைத்துக் காட்டுகிறான்.

படைத்தல் தொழிலைச் செய்கிற பிரம்மா இந்தக் காட்சியில் பரம்பொருளான விஷ்ணுமூர்த்தியைச் சந்தித்து அவரோடு ஒரு தத்துவப் பேருரையாடலை நடத்துகிறான். இரண்யனுடைய மகன் பிரகலாதனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி, பரம்பொருள், பேரண்டத்தின் முகட்டைக் கீறிக்கொண்டு, சிம்மத் தலை கொண்ட மனித உருவத்தில் மண்ணுலகத்துக்கு இறங்கி வந்து, நாத்திகனான இரண்யனை உகிரால் வயிற்றைக் கீறி அழிக்கிறது.

சம்ஹாரம் செய்த பிறகு, நரசிம்மமூர்த்தி எல்லையற்ற சீற்றத்தோடு கர்ஜனை செய்துகொண்டு நிற்கிறார். வான நாட்டின் கோளரியை சமாதானப்படுத்தவேண்டுமே, அதற்காக இந்தக் காட்சியில் பிரம்மாவைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறான் கம்பன். அவ்வாறு பிரம்மாவை ஒரு நாடகப் பாத்திரமாகக் கொண்டுவந்து பரப்பிரம்மத்தின் முன்னால் நிறுத்துவதிலேயே ஒரு தனிக் கலைப்பாங்கும், துணிகரமான கற்பனையுமிருப்பதை நாம் கவனிக்கிறோம்; மிக்க பக்தியோடு, ஆனால் கொஞ்சம் கிண்டல்தனமாக, பிரம்மா பேசுகிறான்: “நரசிம்மம் என்ற உருவம் ஒன்றைப் படைத்துக்கொண்டல்லவா நீ இங்கு வந்திருக்கிறாய். ஆகவே, ஆதியில் நீதான் உன்னைப் படைத்திருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இதுவே சான்றாக இருக்கிறது. ஆனால், எம்பெருமானே! நீயே உன்னை ஓர் உயிருள்ள பொருளாகப் படைத்துக்கொண்டாயானால், உயிர் வர்க்கங்களையெல்லாம் படைப்பதற்கென்று என்னை எதற்காக நீ படைத்தாய்? உயிரைப் படைக்கும் வேலையை எனக்கு நீ கொடுத்துவிட்டு, நீயே உனக்கு உருவத்தைப் படைத்துக்கொள்வது என்றால், என்னுடைய அதிகார எல்லையில் நீ குறுக்கிடுகிறாய் என்றுதானே பொருள்!

“தன்னைப் படைத்ததுவும்
தானே எனும் தன்மை
பின்னைப் படைத்ததுவே
காட்டும்: பெரும் பெரும!
உன்னைப் படைத்தாய் நீ
என்றால்-- உயிர் படைப்பான்
என்னைப் படைத்தாய் நீ
என்னும் அது எற்றாமோ?”

பிரம்மாவுக்கும் படைக்கும் அதிகாரம் கொடுத்த இறைவனுக்கு அந்த அதிகாரத்தை ரத்துப்பண்ணவும், வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளவும் உரிமையுண்டு. ஆகவே, பிரம்மா செய்கிற வாதத்தில், கிண்டலும் பக்தியுமிருந்தாலும் நியாயம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் பிரம்மா சாட்டுகின்ற கீழ்க்கண்ட குற்றச்சாட்டில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. சொல்லுகிறான் பிரம்மா:

“பல்லாயிரம் கோடி அண்டங்கள், பனிக்கடலுள் தோன்றி மறைகின்ற நீர்க்குமிழிகளைப் போல, உன்னுடைய எல்லையற்ற மேனியில் தோன்றியும் மறைந்துகொண்டும் இருக்கின்றன. எல்லா உருவமும் உன் உருவமாக இருக்கிறது. நீ இல்லாத உருவமே இல்லை. அப்படியிருக்கும்போது உனக்கு இழுக்கு வரும்படியான அசட்டுக்காரியத்தை இச்சிறு பையன் பிரகலாதனுக்காகச் செய்துவிட்டாயே! “நரசிம்மம்” என்ற ஒரு உருவத்தை யோசனையில்லாமல், நீ படைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டபடியால், வரம்பற்ற உனக்கு வரம்பு என்று ஒன்று உண்டாகிவிட்டதே! உனது எல்லையற்ற பெருமைக்கு ஓர் இழுக்கல்லவா இது?” என்று பக்தி கலந்த ஏளனத்தோடு கேட்கிறான் பிரம்மா.

“பல்ஆ யிரங்கோடி
அண்டம்-- பனிக்கடலுள்
நில்லாத மொக்குள் எனத்
தோன்றுமால் நின்உழையே;
எல்லா உருவமுமாய்
நின்றாய்க்கு... இவ்வுருவம்
வல்லே படைத்தால்
வரம்புண்மை ஆகாதோ?”

இந்தப் பாடலிலே ஏனான வேஷம் பூண்டு வெளிவருவது கம்பனுடைய பக்தியல்லவா! கடவுளின் எல்லையற்ற தன்மையிலுள்ள பெருமைக்கும், நரசிம்மம் என்ற உருவ எல்லைக்கு உட்பட்டுப்போன சிறுமைக்கும் இடையிலே இருக்கும் முரண்பாட்டைக் காட்டிவிட்டு, இன்னொரு முரண்பாட்டையும் சுட்டிக்காட்டுகிறான் பிரம்மா. அதாவது, ஒவ்வொரு பொருளுக்கு உள்ளும் அப்பொருளின் புறத்தும் இறைவன் ஒருங்கே இருக்கும் அதிசய முரண்பாட்டை,

பிரம்மா பேசுகிறான்: “உன்னுடைய பூரண தத்துவத்துக்குள்ளே சிருஷ்டி தத்துவமாகிய என்னை நிருமித்தாய். எனக்கென்று ஒரு தனி ஆற்றலும் இல்லை. நீ கொடுத்த அதிகாரத்தாலும், சக்தியாலும் உன்னுடைய பொருளுக்குள்ளேயே இருந்துகொண்டு, உயிர்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி உண்டாக்கப்பட்ட உயிர்களும் உனக்குள்ளேயே இயங்குகின்றன. நீ இல்லையென்றால், நான் இல்லை. நீ பொன்மயமாய் இருக்கிறாய். நானோ அந்தப் பொன்னால் செய்யப்பட்டு அந்தப் பொன்னுக்குள்ளேயே இயங்குகின்ற ஒரு பொற்கொல்லன் போன்றவன்தானே.”

“நின்னுள்ளே என்னை
நிருமித்தாய், நீயல்லாது
என்னுள்ளே எப்பொருளை
யாவரையே யானீன்றேன்;
பின்இலேன் முன்இலேன்
எந்தை பெருமானே--
பொன்னுளே தோன்றியதோர்
பொற்கொல்லன் போல்கின்றேன்”

இவ்வாறாக, கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் தன்னைப் படைத்த கடவுளோடு தத்துவ வாதப் பிரதிவாதம் நடத்துகிறான். இந்த உரையாடலில் நாம் காணும் வீச்சம் துணிச்சலும், பக்தி கலந்த ஹாஸ்யமும் உருக்கமும், கவித்துவ கம்பீரமும், நாடக ஆற்றலும் உலக இலக்கியத்தில் உன்னதமாக இருக்கும் எந்தப் பகுதியோடும் போட்டிபோடும் தகுதி உடையவை. அத்வைதக் கொள்கையின் விளைவுகள் துவைத உலகத்தில் வாழும் மக்களுடைய அறிவை கதிகலங்க வைக்கின்றன. ஆனால், கம்பன் தன்னுடைய மேதையால் இந்தக் கலக்கத்துக்கே ஒரு நாடக உருவத்தைக் கொடுத்து, அத்வைதத்தை நிலைநாட்டும் சான்றாக, இந்தக் கலக்கத்தையே பயன்படுத்துகிறான்.

கம்பனுடைய காவிய வெற்றிக்குக் காரணமாக இருப்பது அவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்பதுகூட அல்ல, அவன் அதை எப்படிச் சொல்லுகிறான் என்பதே. அவன் பயன்படுத்தும் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிந்தனைக் குவியலின் முனையாக உருவெடுத்து, நம் உள்ளத்தில் பாய்ந்து, உணர்ச்சியைப் பக்குவப்படுத்துகிறது. சுடர்விட்டு எரியும் அவனுடைய ஒளிபொருந்திய காட்சிகளை அவனுடைய சொற்கள் பதிவு செய்கின்றன. பின்னர் பதிவு செய்ததை மனிதக்குரலின் ஒலி அலைகளாக மாற்றி நம் இதயத்துக்கு உகந்தவாறு ஒலிபரப்புகின்றன.

வாழ்க்கையென்பது பொருளற்ற, ஆனால், கோப தாபங்கள் நிறைந்த ஒரு கதையாக-- ஓர் அடிமுட்டாள் சொல்லும் கதையாக-- கம்பனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஷேக்ஸ்பியருடைய ஹாம்லெட்டுக்குத் தோன்றியதுபோல, வாழ்க்கையென்பது பொருள் பொதிந்ததாய், ஒழுங்கை அடிப்படையாகக் கொண்டதாய், நியதிக்குக் கட்டுப்பட்டதாய் உள்ள ஓர் உயர்ந்த தத்துவமன்றே கம்பன் கருதுகிறான். கம்பனுடைய கலைவெற்றிக்கு மூல ஊற்றாக இருப்பது எதுவென்றால், அவனுடைய எல்லையற்ற பரிவுதான்.

பேரண்டத்திலிருக்கும் பொருள்கள், உயிருள்ளவையானாலும் சரி, உயிரற்றவையானாலும் சரி, எல்லாவற்றிலும் அவனுக்கு இருக்கும் அந்தரங்கப் பரிவும் ஈடுபாடும். மண்ணுலக வாழ்க்கையென்பது எல்லையற்ற ஓர் இதிகாசத்திலே இடைச்செருகலாக வந்த ஒரு துக்கடாப் படலம் என்று கம்பன் உணருகிறான். மண்ணுலக வாழ்வில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு மூல காரணத்தை நம் பிறவிக்கு முன்னுள்ள வாழ்வில் போய்த் தேடவேண்டும்; நாம் மண்ணுலக வாழ்வில் செய்யும் செயல்களின் விளைவுகள் நம்முடைய மரணத்துக்குப் பின்னுள்ள மறுமை வாழ்விலே தெரியக்கூடியவை என்பதை உணர்ந்தவன் கம்பன். ஆகவேதான், கம்பன் வாழ்க்கையை, மேலும் மேலும் ஆழமாகத் தோண்டிக்கொண்டே செல்லுகிறான். இறந்த காலம், எதிர்காலத்தைப் போலவே எல்லையற்று நிற்பது. மனித ஆன்மா, காலத்தை எதிர்த்தும் கடந்தும் நிற்கும் நிரந்தரத் தத்துவம் என்பதையுணர்ந்தே கம்பன் வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து அகழ்கிறான். இப்படிச் செய்வதன் மூலம் குழப்பம் நிறைந்தது போன்ற வாழ்க்கையிலுள்ள பலதிறப்பட்ட காட்சிகளைக் கண்கொட்டாமல் கூர்ந்து கவனித்து, இசையாமல் நிற்பது போன்ற வாழ்க்கையின் பல பாகங்களை இசைத்து, எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் காணும் காட்சி கம்பனுக்குக் கிட்டியிருக்கிறது. இந்த ஞானக் காட்சியினால் கம்பனுக்கு எல்லையற்ற நம்பிக்கையும், ஆர்வமும் பிறக்கின்றன. இதன் விளைவாகக் கம்பனுக்கு ஏற்படும் உறுதிப்பாடு அசைக்க முடியாதது. எமெர்ஸன் (Emerson) ப்ளேட்டோவைப் (Plato) பற்றிச் சொன்னதுபோல, சூரியமண்டலத்திலிருந்துகொண்டு கம்பன் சத்தியத்தைப் பார்ப்பதால், ஐயப்பாடு என்ற மேகத்தால் சற்றும் களங்கப்படாத காட்சியாக இருக்கிறது அவனுடைய காட்சி.

இப்படியெல்லாம் சொல்லுவதால் கம்பன் ஏதோ தத்துவக் குப்பையைக் கிளறிக்கொண்டிருக்கும் அறிவியல் கவிஞன் என்றோ, அல்லது சமயச்சரக்கை சில்லறைக்கு விற்பனை செய்யும் தெருவணிகன் என்றோ கருதிவிடக் கூடாது. மனித வாழ்விலே ஊன்றி நிற்கிறது கம்பனுடைய உணர்வின் ஆணிவேர். மனிதப் பாதிரிங்களும் அவற்றின் சூழ்நிலையுமே அவனுடைய காவியத்தின் தலையாய பொருள். வாழ்க்கையும் இயற்கையுமே அவனுடைய காவியத்துக்கு ஊடும் பாவுமாக அமைந்தவை. ஈரமற்ற பாலவனத்தை வருணிக்கிறான் கம்பன். அப்படி வருணிக்கும்போது, அப்பாவி, யோகிகளைப் பார்த்து அவன் கண்ணடிப்பது நமக்குத் தெரிகிறது. பாலவனத்தில் ஈரப்பசையே இல்லையாம். அது எப்படி இருக்கிறது? இரண்டுவிதமான ஆசாமிகளை ஒத்திருக்கிறதாம் அது. காமம், வெகுளி, மயக்கம் முதலியவற்றைத் தாண்டி முத்திக்கு வேகமாகப் போகின்ற யோகியர்கள் மனசு எப்படிப் பசையற்று இருக்குமோ, அப்படியிருந்ததாம் பாலவனம். இதோடு விட்டுவிட்டுப் போயிருக்கலாம் யோகிகளை. ஆனால், விடவில்லை. பொன் எங்கெங்கேயெல்லாம் இருக்கின்றதோ அங்கங்கெல்லாம் தம் நேசத்தை நீட்டும் விலைமாதரின் மனத்தைப் போலும் பசையற்றிருந்ததாம் பாலவனம். இந்த இரட்டை உவமை கம்பனுக்கு யோகியர்பால் இருந்த நகைச்சுவை கலந்த எரிச்சலைக் காட்டுவதோடு, வேறொரு கவிஞனுடைய கற்பனைக்கும் எட்டாத, முற்றும் வேறுபட்டது போல் தோன்றும் யோகியர்-வேசியர் உள்ளங்களுக்கிடையே இருக்கும் அந்தரங்க ஒற்றுமையை நாம் திடுக்கிடும்படியாக நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கடலில் அணை போடுவதை வருணிக்கும்போது, ஒரு குரங்கு மூன்று மலைகளை ஒரே காலத்தில் இட்டுவரும் அழகை மிக்க ஆர்வத்தோடும், வெள்ளித் திரையில் பார்க்கும்போது நாம் காணும் முழு விவரங்களோடும் கம்பன் வருணிப்பான்; காலிடை ஒரு மலையை உருட்டிக்கொண்டும், கைகளின்மேல் ஒரு மலையைத் தாங்கிக்கொண்டும், மழை முகில் சூழ்ந்து சுற்றிய வாலிடை ஒரு மலையை ஈர்த்துக்கொண்டும் வருகிறதாம் ஒரு குரங்கு.

நூறு போர்களை வருணிப்பான் கம்பன்; ஒவ்வொன்றை வருணிக்கும்போதும், யுத்தகாலத்தில் அம்புகள் அங்குமிங்கும் பாயும் ஒரு இடத்தில் நின்றுகொண்டு, இப்போது நடந்துகொண்டிருக்கும் போரை வருணிப்பது போலிருக்கும். நூறு போரையும் நூறு தனி முறைகளில் நடத்திக்காட்டுவான். ஒவ்வொன்றும் மயிர்க்கூச்செறியும் பாணியில், நம் கவனத்தை முதலிலிருந்து கடைசிவரையில் ஈர்த்துக்கொண்டு செல்லும் முறையில் இருக்கும். போரின் முடிவு எப்படியாகுமோ என்ற பயம் ஏற்பட்டு, நம்முடைய மூச்சோட்டமே சில சமயங்களில் நின்றுவிடும். மனித இதயத்தின் மூலை முடுக்குகளை நெருங்கியுணர்ந்தவனாகையால், மனிதச் செயல்கள் எந்த இதய ஊற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டு வருகின்றன என்ற ரகசியத்தை, மத்தாப்பூப் போட்டுக் காட்டுவான் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

இதிகாசம் பருநடை போட்டு நெடுவழி போகவேண்டியிருப்பதால், அதற்கு இடையிடையே நடைத்தளர்ச்சி ஏற்படுவது இயல்பு. ஆனால், கம்பன் இதிகாசத்துக்கு நாடகப் பாங்கை ஏற்றி, நடைத்தளர்ச்சியை மாற்றுவான்; கவிதையின் உணர்ச்சி வேகத்தால் இதிகாசத்துக்கும், நாடகத்துக்கும் உள்ளொளி ஊட்டுவான்.

கம்பன் எதைச் சொன்னாலும் சரி, அதை வாசகர்கள் பக்தியோடும், மதிப்போடும், மிக முக்கியமான செய்தியைக் கேட்கின்றோம் என்ற உணர்வோடும் கேட்கும்படி செய்துவிடுவான். வாசகர்களைக் கம்பராமாயணம் என்ற புனிதச் சூனையிலே மீண்டும் மீண்டும் நீராடச் செய்கிறான். அவ்வாறு நீராடிவிட்டு அவர்கள் வெளிவரும் ஒவ்வொரு தடவையும், முன்னிருந்த லட்சிய ஆர்வத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஆர்வத்தோடும், அறத்தைப் பாதுகாப்பதிலே முன்னிருந்த ஆத்திரத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஆத்திரத்தோடும், சத்தியம், செளந்தர்யம், உத்தமம் ஆகிய மூன்றிலும் முன்னிருந்த பக்தியைக் காட்டிலும் அதிக பக்தியோடும், அடிப்படைக் கேள்விகளைக் கேட்பதிலே முன்னிருந்த துணிச்சலைக் காட்டிலும் அதிகத் துணிச்சலோடும், அடிப்படைக் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்வதிலே முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகத் தன்னம்பிக்கையோடும் வாசகர்கள் வெளிவருகிறார்கள்.

இவ்வளவையும் அவன் செய்து முடிப்பது கவிதை என்ற வரப்பிரசாதத்தால். அவனுடைய தாளம் அல்லது ரிதம் விதம் விதமானது, உணர்ச்சிக்குரியது, நிறைவை நல்கவல்லது. உயிரெழுத்துக்களையும், மெய்யெழுத்துக்களையும் அவன் சதுரப்பாட்டோடும் மந்திரக்கோல் கொண்டும் தொட்ட மாத்திரத்திலே, அவற்றின் ஒலிகள் மனித உணர்ச்சிகளின் நுண்ணுருவத்தையே எடுத்துக் காட்டிவிடுகின்றன. சொல்லொலிகளைத் தெளித்தும், தூவியும், பொழிந்தும் வாசகர்களுடைய அமைதியற்ற மனசை அமைதியுறச் செய்து, தியான நிலையில் நிறுத்தி, கவிஞன் சொல்லும் செய்தியை அப்படி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்கிறான் கம்பன். இவ்வாறு, கம்பன் விளையாடுகிற விளையாட்டு, சொல்லைப் பிரசவம் செய்வதற்கு முன்னால் கவிஞன் பட்ட வேதனையைக் கொஞ்சமும் காட்டாமல், அநாயாசமாகவும், இயல்பாகவும் அமைந்திருக்கிறது. பிரபஞ்சப் படைப்பின் ரகசியங்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும் சரி, வாழ்வின் அந்தரங்கக் காட்சிகளை ஒரு மின்னல் வெட்டின் ஒளியிலே காட்டும்போதும் சரி, கம்பனுடைய கவிநாதம் தியான நிலையிலே நம்மை நீடித்து நிறுத்திவிடுகிறது. கம்பன் கவிதையென்ற அந்தர் நம் இதயத்துக்குள் புகுந்து மணம் வீசி, நம் அந்தராத்மாவுக்குக் களிப்பூட்டுகிறது. இவற்றையெல்லாம் கவனிக்கும்போது, கவிதா மண்டலத்தின் சக்கரவர்த்தியென்று கம்பனுக்கு முடி சூட்டுவது முற்றிலும் பொருந்தும்.

8 கம்பராமாயணத்தில் ஒருமைப்பாடு

இராமாயணம் ஒரு எளிய, இனிய கதை. இந்திய வீட்டிலே பிறந்த இதிகாசமாக இருந்தாலும், அது பிற நாட்டவரையும் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது. மலேஷியாவிலும் தாய்லாந்திலும், தேசிய இதிகாசமாக அதைக் கருதுகிறார்கள். ஆண்டுதோறும் இராம நாடகத்தைப் பெரிய விழாவாக அவர்கள் நடத்துகிறார்கள். சோவியத் ரஷ்யாவிலும் இராமாயணத்துக்குப் பெரிய வரவேற்பு கிடைத்திருக்கிறது. ரஷ்யாவில் இராமாயண நாடகத்தைப் பார்த்த ரஷ்யப் பெண் ஒருத்தி, “கற்பிலே சீதையைப் போல் நானிருக்க விரும்புகிறேன்” என்று சமீபத்தில் மிகுந்த பெருமையோடு சொல்லிக்கொண்டாள், கற்பின் அந்தஸ்து குறைந்துகொண்டிருக்கிற இக்காலத்திலே.

அந்நிய நாடுகளைக் கவர்ந்தது போலவே, தன் ஜன்ம பூமியாகிய இந்தியாவின் பல பாகங்களிலுள்ள மக்களையும் இராமாயணம் கவர்ந்திருக்கிறது. இலக்கியத் தகுதி வாய்ந்த இந்திய மொழி ஒவ்வொன்றிலுமே அந்தந்த மொழியின் மரபுக்குத்தக்க மாறுபாடுகளோடும், அந்தந்த மொழிக் கவிஞரின் கற்பனை வளத்துக்கேற்ற திருத்தங்களோடும் இராமாயணம் கவிதையாக உருவெடுத்திருக்கிறது. கவிதைப் பெருமிதத்தாலும், நாடகப் பாங்காலும், பாத்திரப் படைப்பின் திறத்தாலும் கம்பராமாயணம் சிறந்தோங்கி நிற்கிறதென்று பன்மொழிப் புலவர்கள் பலர் கருதுகிறார்கள்.

கம்பராமாயணத்தைப் படித்தால் அது தேசிய ஒருமைப்பாட்டை மாத்திரமல்ல, மனித குலத்தின் ஒருமைப்பாட்டை, உயிரினங்களின் ஒருமைப்பாட்டை, இல்லை, பேரண்டத்தின் ஒருமைப்பாட்டையே வளர்க்கும் ஆற்றலுடையது என்று தெரியும்.

இராமன் காட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டான் என்று கேட்ட பரதன் ஆறாத்துயரம் அடைகிறான். அவனை அழைத்து வருவதற்காகத் தன் படையோடு காலால் நடந்து செல்லுகிறான். கங்கைப் பிரதேசத்துக்கு வந்ததும் எங்கும் ஒரே பசுமையாக இருக்கிறது. எங்கு பார்த்தாலும் பச்சைப்பச்சை என்றிருக்கும் நன்செய் வயல்கள் கண்ணுக்கெட்டும் தூரம்வரை தெரிகின்றன. இதையெல்லாம் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டே பரதனோடு கம்பரும் கங்கைக் கரைக்கு வந்து சேருகிறார். கங்கையைக் கண்டவுடன் அவருக்குக் காவிரியின் நினைவு வருகிறது. இரண்டு ஆறுகளுக்கும்ிடையே ஒரு கவிதைப் பாலம் போடுகிறார்:

பூவிரி பொலன்கழல்
பொருவில் தா னையான்
காவிரி நாடு அன
கழனி நாடு ஓர் இத்
தாவர சங்கமம்
என்னுந் தன்மைய
யாவையும் இரங்கிடக்
கங்கை எய்தினான்.

கங்கை நாட்டின் நீர்வளமும், நிலவளமும் காவிரி நாட்டின் நீர்வளத்தையும் நிலவளத்தையும் நினைவுறுத்துகின்றன என்று சொல்லி, ஒருமைப்பாட்டுக்கு வேண்டிய ஒரு நெருக்கத்தை நம் உள்ளத்தில் உண்டாக்குகிறார் கம்பர்.

பொன்மால்வரையாகிய இமயமலையில் தவம் செய்துகொண்டிருந்த விஸ்வாமித்திரர், மலையைவிட்டு இறங்கி வருகிறார். எதற்காக? அயோத்திக்கும் மிதிலைக்கும் இடையே ஓர் உறவை உண்டாக்குவதற்காக. அயோத்தி வீரர்களான இராம லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்கொண்டு தாடகை வதையை முடித்தபின்னர் அவர்கள் இருவரையும் மிதிலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார் முனிவர். அங்கே ஜனக மகாராஜன், “இந்த இளைஞர்கள் யார்?” என்று விஸ்வாமித்திரரைக் கேட்கிறார். விஸ்வாமித்திரர் இராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பரம்பரையைப்பற்றி விவரிக்கிறார். குலமுறை கிளத்துப் படலத்தில், “இவர்கள் சூரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய முன்னோர்களில் ஒருவனே இக்ஷ்வாகு மன்னன். அவன் என்ன செய்தான், தெரியுமா? படைப்புக் கடவுளாகிய பிரம்மா, தான் இறைவனுடைய கருவி என்பதை மறந்து, தன்னுடைய கெட்டிக்காரத்தனத்தால்தான் படைப்பு நடக்கிறது என்று நினைக்கத் தொடங்கினான். ஆணவம் வந்து பிரம்மாவுடைய கண்ணைக்கூட மூடிக்கொண்டது. படைப்புத் தொழிலாகிய கர்மத்தால் வந்த பலன் இது. இந்த கர்மத்தினின்றும் விடுபடுவதற்காக, பிணி அரங்கவினை நீங்குவதற்காக, பிரம்மதேவன் பாம்புப்

படுக்கையிலேயுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியை, பணி அரங்கப் பெரும்பாயல் பரஞ்சுடரை, பல யுகங்களாக வழிபட்டு வந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட பரஞ்சுடரைப் பிரம்மாவால் படைக்கப்பட்ட மக்களாகிய நாமும் கண்டு, அகந்தையை இழக்க வேண்டுமல்லவா! அதற்காக இச்சுவாகு மன்னன் விஷ்ணுமூர்த்தியை ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருள் செய்தான்” என்று விஸ்வாமித்திரரைச் சொல்லவைத்து, அயோத்தியை மிதிவையோடும், மிதிவையைத் திருவரங்கத்தோடும் நெருக்கிச் சேர்த்து ஒரு கற்பனை நெசவு செய்கிறார் கம்பர்.

பிணி அரங்கவினை அகலப்
பெருங்காலம் தவம் பேணி
மணி அரங்கு நெடுமுடியோய்,
மலர் அயனே வழிபட்ட
பணி அரங்கப் பெரும்பாயல்
பரஞ்சுடரை--யாம் காண
அணி அரங்கம் தந்தானை
அறியாதார் அறியாதார்.

கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே கம்பர் ஒரு அரிய ஒருமைப்பாட்டை நம்மையறியாமலேயே நம் உள் மனத்தில் உண்டாக்கிக்கொண்டே இருப்பார்.

உயிர்களின் ஒருமைப்பாட்டை எப்படிச் சம்பந்திப்பார் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம்: கைகேயி இராமனை அழைத்து வரும்படி சுமந்திரனிடம் சொல்லுகிறாள். சுமந்திரன் போய்ச் சொன்னதும், இராமன் ஒரு தேரில் கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் செல்லுகிறான். இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற வரத்தைக் கைகேயி வாங்கிவிட்டாள் என்று சுமந்திரனுக்குத் தெரியாது, இராமனுக்கும் தெரியாது, அயோத்தி மக்களுக்கும் தெரியாது. முடிசூடத்தான் தேரில் போகிறான் என்று நினைக்கிறார்கள் பெண்கள். தெரு வீதியிலே முண்டியடித்துக்கொண்டு தேரைச் சுற்றி மொய்க்கிறார்கள் அவர்கள். தேரில் இராமனைப் பார்த்ததும் அவர்களுக்கு ஒரு புதிய ஆன்மானுபவம் ஏற்பட்டது. இதுவரையிலும் அவர்களுடைய உயிர்த் தத்துவமானது கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் உடலுக்குள்ளே ஒளிந்துகொண்டிருந்தது. தேரில் இராமனைப் பார்த்த பின்போ அவர்களுடைய உயிர் எல்லாம் உடல்களைவிட்டு வெளியே வந்து, எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான் என்று சொல்லும்படி உருண்டு திரண்டு, இராமன் என்ற அழகிய ஸ்தூல வடிவம் பெற்று, கட்புலனுக்குக் காட்சி கொடுத்தது. இரத வீதிகளின் இரண்டு பக்கமும் (இரு கையும்) ஆரவாரம் செய்துகொண்டு, இரைத்துக்கொண்டு பெண்கள் இராமனிருக்கும் தேரை மொய்த்தார்கள். எப்படி?

இருகையும் இரைத்து மொய்த்தார்,
இன்னுயிர் யார்க்கும் ஒன்றாய்ப்
பொருவரும் தேரில் செல்லப்
புறத்திடை கண்டார் போல்வார்.

எல்லோருடைய உள்ளங்களும் ஆர்வத்தோடும், பக்தியோடும் இராமனுடைய அழகிய வடிவத்தில் ஏககாலத்தில் ஒருசேரப் படிந்தபோது, மின்னல் வெட்டும் ஒரு கணத்தில், எல்லா உயிர்களையும் ஒன்றாகக் காணும் காட்சி அவர்களுக்குக் கிட்டிவிட்டது. இதுதான் உண்மையான ஒருமைப்பாடு. இந்த ஒருமைப்பாட்டை நாம் காணவொட்டாமல் தடுப்பது நமது ஆணவம். அது எப்போது கரைகிறதோ, அப்போதே ஆன்மிக ஒருமைப்பாட்டால் ஏற்படும் ஆனந்தம் நமக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது.

கல்லுக்கும், காற்றுக்கும் எத்தனை எத்தனையோ வேறுபாடுகள்! ஆனால், கல்லின் பரமானுவையும், காற்றின் பரமானுவையும் விஞ்ஞான முறையிலே பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்தால், கடைசியிலே ஒரே தன்மைத்தான பேதமற்ற சக்திதான் மிஞ்சுகிறது. அந்த சக்திதான் கல்லாக வேஷம் போடுகிறது. காற்றாக வேஷம் போடுகிறது. தீயாகவும், நீராகவும், ஆகாசமாகவும் வேஷம் போடுகிறது; வெளிவேஷந்தான். இப்படி உள்ளுக்குள்ளே பார்த்தால், பார்ப்பவர்கள் விஞ்ஞானிகளாக இருந்தால், வேஷம் கலைந்து ஒரே படித்தான சக்தியாகத் தோன்றுகிறது இந்தப் பேரண்டம்! உள்ளுக்குள்ளே பார்ப்பவர்கள் ஞானிகளாக இருந்தால், இந்தப் பேரண்டம் ஒரேபடித்தான அறிவாய்த் தெரிகிறது. அஞ்ஞானிகளுக்குத்தான் கல் கல்லாகவும், மண் மண்ணாகவும் அவை ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவோ எட்டி விலகியிருக்கின்ற பொருள்கள் போலும் தோன்றும்.

ஒவ்வொரு பூத்திலும் எத்தனையோ விதமான வேறுபாடுகள் இருப்பது போலும், அந்த வேறுபாடுற்ற வீக்கம் (மிகுதி) ஒருக்காலும் மறையாது போலும் தெரிகிறது நமக்கு. ஒன்றை மற்றொன்றாகவும், ஒன்றைப் பலவாகவும் காணும் காட்சி நம்முடைய அறிவிலுள்ள மயக்கத்தால்தான். இந்த மயக்கம் எப்போது தீரப்போகிறது? எப்போது கலங்கப் போகிறது? இறைத் தத்துவத்தைக் கண்டுவிட்டால் இந்தக் கோணல் பார்வையெல்லாம் நிமிர்ந்துவிடும். இறையொளி வீசிவிட்டால், இந்த இருண்ட மருட்சியெல்லாம் இருந்த இடந்தெரியாமல் போய்விடும்.

இரவு 7 மணிக்கு ஒளியில்லாத இருண்ட பாதையில் அஞ்சி அஞ்சி நடந்து செல்லுகிறோம். நடுப்பாதையில் நீண்டுவளைந்த ஒரு பாம்பு கிடப்பதைப் பார்த்து மருளுகிறோம், அதிர்ச்சியினால் நிற்கிறோம். உடம்பெல்லாம் வேர்க்கிறது. அந்தப் பாம்பு படத்தைத் தூக்குகிறது. பிறகு வாலை ஆட்டுகிறது. திகில் அதிகமாகிறது. அந்தச் சமயத்தில் நமக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு சின்னப்பையன் மின்சார விளக்கைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு வருகிறான். அவன் பாம்பின்மேல் “டார்ச் லைட்டை” அடிக்கிறான். அந்த வெளிச்சத்திலே உண்மை நமக்குத் தெரிகிறது. அது பாம்பல்ல, சருகாய் வாடிப்போன பூமாலைதான் என்று. காற்றடிக்கும்போது அது இப்படியும், அப்படியும் அசைகிறது. அதையே படம் எடுத்தாடுகிற பாம்பென்றும், வாலையாட்டுகிற பாம்பென்றும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் நினைத்தோம். அந்தப் பையன் போட்ட “டார்ச்” ஒளியிலே, பாம்பென்று நாம் அஞ்சியது அஞ்ச வேண்டாத பூமாலையென்று உணர்கிறோம். இதைப் போலவே, ஆயிரங்கோடிப் பொருள்கள்போலக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சம், ஒரே பொருள்தான் என்று நம் உணர்வுக்குத் தெரிகிறது. இறைவன் நமக்கு ஞான ஒளியை வீசிக் காட்டும்போது. இதைச் சொன்னார் கம்பர்:

அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை
 அரவெனப் பூதம் ஐந்தும்
 விலங்கிய விகாரப்பாட்டின்
 வேறுபா டுற்ற வீக்கம்
 கலங்குவது(து) எவரைக் கண்டால்,
 அவரன்றே கைவில் ஏந்தி
 இலங்கையில் பொருதார் என்பர்
 மறைகளுக்கு இறுதியா வார்.

வேதங்களின் இறுதி என்ன? ஞானம். வேதங்களுக்கு இறுதியாவார் ஞானிகள். அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவார்களாம். எந்தப் பரம்பொருளைக் கண்டால், பேத அறிவினால் நமக்குண்டான கலக்கமும், குழப்பமும் தீருமோ அந்தப் பரம்பொருள், கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்தப் பரம்பொருள், மானிட உருவம் தாங்கிக் கையிலே வில் ஒன்றை ஏந்தி, கால் தரைதோய நின்று இலங்கையில் தீயசக்திகளைப் போரிட்டு வென்றது என்று ஞானிகள் சொல்லுவார்களாம். ஒருமைப்பாட்டுக்கெல்லாம் மேலான ஒருமைப்பாடு எப்போது ஏற்படும் என்றால், பேரண்டத்தையே ஒன்றாகக் காணும் காட்சி நமக்குக் கிட்டும்போதுதான். அந்த அரிய காட்சியைக் காணவும், அந்த ஒருமைப்பாட்டை அடையவும் நம்மைப் பக்குவப்படுத்துகிறது கம்பராமாயணம். இப்போது சொன்ன பாட்டை உணர்வோடு மறுபடியும் சொல்லிப் பார்த்தால் இந்த உண்மை புரியும்.

அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை
 அரவெனப் பூதம் ஐந்தும்
 விலங்கிய விகாரப் பாட்டின்
 வேறுபா டுற்ற வீக்கம்
 கலங்குவது(து) எவரைக் கண்டால்,
 அவரன்றே கைவில் ஏந்தி
 இலங்கையில் பொருதார் என்பர்
 மறைகளுக்கு இறுதியா வார்.

9 கலிங்கத்துப் பரணி

கலிங்கத்துப் பரணி என்பது தமிழ்க் கவிதையின் உன்னத நிலைகளையெல்லாம் தொட்டுத் தொட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிற அரிய நூல்.

இதை எழுதியவர் ஜெயங்கொண்டார். 12-ஆவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். கம்பனுக்கு 300 ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்தவர் என்றாலும், 12-ஆவது நூற்றாண்டு “தமிழர்”களாலே, கம்பனைப் போலவே, கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று போற்றப்பட்டவர். ஒட்டக்கூத்தரே ஜெயங்கொண்டாரை “தேடற்கருங்கவி” என்றும், “கவிச் சக்கரவர்த்தி” என்றும் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

திருவாரூருக்கு அருகேயுள்ள தீபங்குடியில் பிறந்தவர் இவர்.

கி.பி. 1070 முதல் 1120 வரை அரசாண்ட முதல் குலோத்துங்க சோழனது ஆஸ்தான கவிஞனாக இருந்தார்.

இவர் கலிங்கத்துப் பரணி என்ற நூலைத் தவிர வேறு ஒரு நூலும் பாடியதாகத் தெரியவில்லை. 589 பாடல்களையே கொண்ட இந்நூல், ஜெயங்கொண்டருக்குக் “கவிச் சக்கரவர்த்தி” என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்தது.

“நூல் இயற்றியவரே நூலின் அருமையை உணர்ந்து, அது என்றும் நிலைத்து நிற்குமென்று பாடியிருக்கிறார். அவ்வளவு தன்னம்பிக்கை அவருக்கு; அவ்வளவு தீர்க்க தரிசனம். பாடினார்:

காவலர் ஈகை கருதுங்கால், காவலர்க்குப்
பாவலர் நல்கும் பரிசொவ்வா--பூவில்நிலை
ஆகாப் பொருளை அபயன் அளித்தான், புகழாம்
ஏகாப் பொருள் அளித்தேம் யாம்.

(கீணிதூசுடு ஞ்டினூர்) அரசன் தனக்குக் கொடுத்த பரிசு, தான் அவனுக்குக் கொடுத்த பரிசுக்கு ஈடாகாது. குலோத்துங்கன் ஆயிரம் ஆயிரம் பொன் ஜெயங்கொண்டாருக்குக் கொடுத்திருப்பான். யானைப் பரிசு, குதிரைப் பரிசு கொடுத்திருப்பான்! ஆனால் 800 ஆண்டுகளுக்குப் பின் வாழும் நமக்கு, அரசன் கொடுத்த பரிசுக்கு அத்தாட்சியில்லை. ஆனால் கவிஞர் அரசனுக்குக் கொடுத்த பரிசோ இன்னும் என்றும் மங்காப் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது.

--பூவில் நிலை

ஆகாப் பொருளை அபயன் அளித்தான், புகழாம்
ஏகாப் பொருள் அளித்தேம் யாம்.

கவிஞருடைய அகங்கார விலாசம் போற்றுதற்குரியது; ஏதோ கூழுக்காகப் பாடவில்லை; அரசனது புகழை, சம்பளம் வாங்கும் நன்றிக்காகப் பாடவில்லை. அரசனைக் காட்டிலும் கவிஞன் மேலானவன் என்ற உணர்வு ஜெயங்கொண்டாருக்கு இருந்தது. ஆகவே, கவிஞர் தம் அரசனைப் பாடிய பாடல்கள் அச்சத்தினாலோ, அரசனை தாஜாப்பண்ண வேண்டுமென்ற நினைப்பிலோ எழுந்தவையல்ல. அவனுடைய வீரத்தை நேரில் கண்டு உணர்ச்சியோடு அனுபவித்து, பின்னர் பாடிய பாடல்கள் அவை. ரஸிகமணி டி.கே.சி. அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். “ஒரு உண்மையைக் கவிதையில் பொதிந்து வைத்துவிட்டால், அது ஊசிப்போகாமல், பழுதுபடாமல் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும்” என்று இந்தப் பாட்டு ஒளவை பாடிய பாட்டை நினைவூட்டுகிறது. அகளங்கன், அதாவது, குலோத்துங்கனே ஒளவைக்குப் பொன்னாடை போர்த்திப் பாராட்டினான். பலர், ஒளவையின் கவிதையையும் அரசனுடைய கொடையையும் பாராட்டிப் பேசினார்கள். கடைசியாக நன்றி சொல்வதற்காக எழுந்தார் ஒளவைப் பிராட்டி.

“வெகு அழகாக இருக்கிறது இந்தப் பொன்னாடை! என் கண்ணையும் மனசையும் அது பறிக்கிறது. நூற்றுப் பத்தாயிரம் பொன் கொடுத்தல்லவா இப்படி ஒரு அரிய பொன்னாடையை வாங்கலாம். இதை வாங்கி எனக்குப் போர்த்தியதற்கு மன்னனை வாழ்த்துகிறேன். ஆனால், எப்படியும் பொன்னாலால் செய்த பட்டாடைதான் இது. 4 மாதம் உடுத்தலாம். அதற்குப் பின் நைந்துவிடும். ஆனால் நான் எழுதிய பாட்டிருக்கிறதே, அது சிரஞ்சீவியாக இருக்கும். என்றும் நைந்து போகாது” என்ற கருத்தில், ஒரு பாடலைப் பாடினார்:

“நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினும் நூற்சேலை
நாற்றிங்கள் நாளில் நைந்துவிடும்--மாற்றலரைப்
பொன்றும் பொருதடக்கைப் போர்வேல் அகளங்கா
என்றும் கிழியாதென் பாட்டு.

குலோத்துங்கனது பெரும்புகழைப்பற்றி ஜெயங்கொண்டார் என்றும் சிரஞ்சீவியாக உள்ள பல
பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்.

கிரீடத்தைச் சூடுகின்ற தலை ஒன்றுதான் இருக்கிறதாம் குலோத்துங்கனுக்கு.

“முடி சூடும் முடி ஒன்றே! முதல் அபயன் எம் கோமான்
அடி சூடும் முடி யென்னில் ஆயிரம் நூறாயிரமே.”

“அபயன்” என்பது முதல் குலோத்துங்கனுடைய பல பெயர்களில் ஒன்று. அவனுடைய “அடியைச்
சூடியிருக்கும் கிரீடம் அணிந்த தலைகளை எண்ணிப் பார்த்தால் “ஆயிரம் நூறாயிரமே.”

முதற் குலோத்துங்க சோழன் பல மன்னர்களை வென்று, திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தியென்று பெயர்
பெற்றவன். கடாரம் என்ற மலேயாவில் நடந்த போரில் இவன் கடல்கடந்து சென்று கலந்துகொண்டான்.
பாண்டியனையும், சேரனையும் வென்றான். இந்நூலுக்குப் பொருளாக உள்ள வடகலிங்கப் போரிலே,
இவனுடைய அமைச்சனும் தளகர்த்தனுமான கருணாகரத் தொண்டைமான் வடகலிங்கம் சென்று, அந்நாட்டு
அரசனான அனந்தபத்மனை வென்று, ஏராளமான பொருள்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவந்தான்.

அவனுக்கு யாரெல்லாம் கப்பம் கட்டினார்கள் என்ற ஜாப்தாவைக் கொடுக்கிறார் கவிஞர். வெறும்
ஜாப்தா! ஆனால் அவர் சொல்லையுக்கும் முறையிலேயே ஜாப்தாவிலிருந்து கவி பிறந்துவிடுகிறது.

தென்னவர், வில்லவர், கூபகர், சாவகர் சேதியர், யாதவரே,
கன்னடர், பல்லவர், கைதவர், காடவர், காரியர், கோசலரே,
கங்கர், கராளர், கவிந்தர், துமிந்தர், கடம்பர், துளுவர்களே,
வங்கர், இலாடர், மராடர், விராடர், மயிந்தர், சயிந்தர்களே,
சிங்களர், வங்களர், சேகுணர், சேவணர், சீயணர், ஐயணரே,
கொங்கணர், கொங்கர், குலிங்கர், அவந்தியர், குச்சரர், கச்சியரே,
வத்தவர், மத்திரர், மாளுவர், மாகதர், மச்சர், மிலேச்சர்களே,
குத்திரர், குத்தர், குடக்கர், பிடக்கர், குருக்கர், துருக்கர்களே.

இவர்கள் எல்லோரும் வந்து குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்துகிறார்கள். ஆகவே,

“முடி சூடும் முடி ஒன்றே! முதல் அபயன் எம் கோமான்
அடி சூடும் முடியென்னில், ஆயிரம் நூறாயிரமே”

என்று ஜெயங்கொண்டார் பாடுவதில் குற்றமில்லை.

இவ்வாறு அரசர்கள் திறை செலுத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, “திறை செலுத்தத் தவறிய அரசர்கள்
யாராவது இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்கிறான் குலோத்துங்கன். “வடகலிங்கத்தரசன் இரண்டு விசை திறை
கொணரவில்லை” என்று சொல்லுகிறார்கள் சேவகர்கள். இதைக் கேட்ட குலோத்துங்கனுக்கு சீற்றம்
ஏற்படவில்லையாம். சிரித்துக்கொண்டே, “அவனைக் கொணர்மின்” என்று சொன்னான். உடனே
அரசவையிலிருந்த கருணாகரத் தொண்டைமான், அரசனுடைய அமைச்சன் அவன், அதோடு சேனைத்
தலைவன், தான் உடனே வடகலிங்கத்துக்குச் சென்று அவ்வரசனை வென்று வருவதாகச் சொல்லுகிறான்.
இந்தக் கலிங்கத்துப் போரிலே கிட்டிய வெற்றியைப் பாடுகிறது கலிங்கத்துப் பரணி.

தமிழில், ஆற்றுப்படை, அந்தாதி, உலா, கோவை போன்ற பழையமையான பிரபந்தங்களுள் ஒன்று பரணி. பரணிகளிலெல்லாம் சிறந்தது கலிங்கத்துப் பரணிதான். இந்த நூல் 13 பகுதிகளைக் கொண்டது. முதற் பகுதி கடவுள் வாழ்த்து; உமாபதியை வணங்கிப் பாடிய பாடல் என்ன வரத்து வருகிறது என்று பாருங்கள்.

புனல் வண்ணனாகிய திருமால், பார்வதி தேவியைச் சிவபெருமானுக்குக் கன்னிகாதானம் செய்கிறான். பிரம்மா அக்கினி காரியம் நடத்திப் புரோகிதம் செய்கிறான். இப்படியெல்லாம் சிவன் திருமணம் செய்ததற்குக் காரணம் என்ன? புவன வாசிகள் தன்னைப்போல இல்லற வாழ்க்கை நடத்தினால்தான் உயர்ந்த வாழ்வு வாழ முடியும் என்று காட்டுவதற்காக மலைமகளைத் திருமணம் செய்தானாம்.

புயல் வண்ணன் புனல் வார்க்க, பூமிசையோன்
தொழில் காட்ட, புவன வாழ்க்கைச்
செயல் வண்ணம் நிலை நிறுத்த, மலை மகளைப்
புணர்ந்தவனைச் சிந்தை செய்வாம்

எதற்காக இப்படிச் சிந்தை செய்ய வேண்டும்? அண்டம் காக்கும் சிவபெருமானைப் போல, குலோத்துங்கன் இந்தப் பூமியைப் பாதுகாத்து வருகிறான். ஆகவே, அவன் வாழ வேண்டும் என்று சிவபெருமானைப் பிரார்த்திப்போம்.

“அருமறையின் நெறிகாட்ட, அயன்பயந்த
நிலமகளை, அண்டம் காக்கும்
உரிமையினில், கைப்பிடித்த உபயகுலோத்
தமன் அபயன், வாழ்க” என்றே

கிரஹஸ்தாஸ்ரம தர்மத்திலிந்தாலொழிய ஞானத்தை அடைய முடியாது என்ற கருத்து இந்தப் பாடலில் நிழலாடுகிறது.

இதையே மாணிக்கவாசகர் பாடினார்--

தென்பா லுகந்தாடும் தில்லைச் சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும் பித்தன் காணேடி
பெண்பா லுகந்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ

அடுத்தபடியாக, திருமாலைப் பற்றிப் பாடுகிறார் கவிஞர். உலகங்களையெல்லாம் தன் வயிற்றுக்குள் ஒடுக்கி, அவற்றை மிக்க அருளோடு பாதுகாக்கிறான் திருமால். அந்தத் திருமாலுடைய உதரத்தைப் போல் இருக்கிறது குலோத்துங்கனுடைய நிமிர்ந்த பரந்த குடை. இவ்வுலகத்து மக்களையெல்லாம் அந்தக் குடையின் கீழ்ப் பொதிந்துவைத்து, மிகுந்த பரிவோடு அவர்களைக் காக்கிறானாம் குலோத்துங்கன்! பாடுகிறார் பரணியாசிரியர்--

ஒரு வயிற்றும் பிறவாது பிறந்தருளி, உலகு ஒடுக்கும்
திரு வயிற்றது ஒரு குழவி திருநாமம் பரவுதுமே--
“அந்நெடுமால் உதரம் போல், அருள் அபயன் தனிக்கவிகை
இந்நெடுமா நிலம் அனைத்தும் பொதிந்து இனிதுவாழ்க” என்றே.

இப்படியாகப் பல அரிய பாடல்களை, பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய பாடல்களை, இந்நூலில் காணலாம்.

அடுத்தபடியாக, காதற் சுவையுள்ள பாடல்கள், “கடை திறப்பு” என்ற பகுதியில் வருபவை.

தமிழ் இலக்கியத்திலேயே மிக எடுப்பான காதற் பாடல்கள் இவை. இவற்றிற்கு ஈடாக மற்ற இலக்கியங்களில் கவிகள் இருந்தால் அந்த இலக்கியங்கள் அதிர்ஷ்டம் செய்தவை என்றே சொல்ல வேண்டும். தமிழர்கள் “கடை திறப்பு” என்ற ஒரு துறையையே இதற்காக வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். “கடை” என்றால்

கதவு என்று பொருள். தலைநகரத்திலே பல பெண்கள் வசிக்கிறார்கள்-- உயர்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், அந்நிய நாட்டிலிருந்து சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுவரப்பட்ட பெண்கள், வீரப் பெண்கள், விலைமாதர்கள் முதலியோர், “நம்முடைய அரசன் குலோத்துங்கனுக்குக் கலிங்கத்தில் வெற்றி கிடைத்துவிட்டது. அதைக் கொண்டாட வாருங்கள், இன்னும் துயின்று கொண்டிருக்கிறீர்களே, எழுங்கள்” என்று சொல்லி, தோழிமார்கள் சார்த்தியிருக்கும் கதவுகளுக்கு வெளியே இருந்து, “கதவைத் திறவுங்கள்”, “கடை திறமினோ” என்று அழைக்கிறார்கள்.

நீங்கள் எப்படி எழுந்து வருவீர்கள்?

“கரி குழல் அசைவுற, அசைவுற,
துயிலெழும் மயில் என, மயில் என,
பரிபுர ஒலி எழ, ஒலி எழ,
பனி மொழியவர் கடை திறமினோ!”

ஏதோ ஒரு ஒலி மலையின் உச்சியிலிருந்து சொகுசாக வழக்கி வழக்கிச் சரிந்துகொண்டே வருவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது இப்பாட்டைப் படிக்கும்போது.

“கரி குழல் அசைவுற, அசைவுற,
துயிலெழு மயில் என, மயில் என,
பரிபுர ஒலி எழ, ஒலி எழ,
பனி மொழியவர் கடை திறமினோ!”

கலவி மயக்கத்திலே சந்திர ஒளியையே கையால் எடுத்து, அதைச் சேலையென்று கருதி விரித்து, உடம்பைச் சுற்றி வளைய வளையச் சுற்றுகிறார்களாம் இந்தப் பெண்கள்.

“கலவிக் களியின் மயக்கத்தே
கலை போய்கல, கலைமதியின்
நிலவைத் துகில் என்று எடுத்துடுப்பீர்!
நீள் பொற் கபாடம் திறமினோ”

“ஆவிவிரி பால் நுரையின்
ஆடை அணையாக”

என்று கம்பர் சொல்லுவார். ஆவி எழும்படியாகப் பொங்கிய பால் நுரையை ஒத்திருக்குமாம் பெண்களுடைய ஆடைகள். இங்கேயோ நிலவையே ஆடையாக உடுத்துக்கொள்கிறார்கள் பெண்கள்.

சாதாரணமாக, அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களை எழுப்பினால், எரிச்சலை முகத்தில் காட்டிக்கொண்டும், முணுமுணுத்துக்கொண்டும், வேண்டா வெறுப்பாக எழுந்து வருவார்கள். ஆனால், இந்தப் பெண்களோ திருவனந்தலிலும் (தூக்கத்திலும்) முகம் மலர்ந்து வரு தெரிவையர். அமளியில், படுத்திருந்தவர்கள் வரும் காட்சியை கவிக் காமிரா கொண்டு ஒரு ‘Snap Shot’ எடுக்கிறார் ஜெயங்கொண்டார்.

உலைந்துபோன கொண்டையை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு, இடுப்பிலிருந்து நழுவுகிற துகிலை (சேலையை) இன்னொரு கையால் தாங்கிக்கொண்டு வருகிறார்களாம் அவர்கள்.

“சொருகு கொந்தளகம் ஒரு கைமேல் அலைய
ஒரு கை கீழலைசெய் துகிலோடே
திரு அனந்தலினும் முகம் மலர்ந்து வரு
தெரிவையீர்! கடைகள் திறமினோ!”

அபூர்வமான கவி இது. கர்நாடகப் பெண்கள் அவர்களுடைய இல்லங்களிலே தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கடை வாயிலில் நின்று அவர்களை எழுப்புகிறார்கள் பெண்கள்.

“மழலைத்திரு மொழியில் சிலவடும் சிலதமிழும்
குழறித்தரு கருநாடியர்! குறுகிக் கடைதிறமின்”

கர்நாடகப் பெண்கள் கொஞ்சம் வடும் கொஞ்சம் தமிழுமாகக் கன்னடத்தோடு சேர்த்துப் பேசுகிறார்கள். மணிப்பிரவாளத்திலே ஒரு ரஸம் இருக்கிறது. அதுவும் இளம் பெண்கள் மழலை மொழியில் பேசும்போது தனி ரஸம் இருக்கிறது.

Encyclopaedia Britannica என்ற ஆங்கிலக் கலைக் களஞ்சியத்தில், கவிதையைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை இருக்கிறது. ‘Poetry, its music and meaning’ (கவிதை, அதன் இசையும் பொருளும்) என்று அதற்குத் தலைப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கவிதைக்கு முக்கியமானது அதன் இசைப் பண்பு, பொருட் பண்பு அல்ல என்பதை அந்தத் தலைப்பு காட்டுகிறது.

இன்னொரு பாட்டைக் கேளுங்கள்: பொருள் தெரிய வேண்டாம், அதன் இசையைக் கேட்டால் போதும்.

“விலை இலாத வடம் முலையில் ஆட, வீழி
குழையில் ஆட, விழை கணவர் தோள்
மலையிலாடி வரும் மயில்கள் போலவரும்
மடநலீர்! கடைகள் திறமினோ!”

இந்தப் பாட்டிலே சொல்லியிருக்கும் பொருளைக் காட்டிலும், ஒலியிலிருக்கும் பொருளே முக்கியமானது.

அழகிய இளம் பெண் ஒருத்தி ஓடைக்கருகே இருக்கும் செங்கழுநீர்ப் புவைப் பார்க்கிறாள். அது முருகைக் காட்டிலும், அதாவது, இரத்தத்தைக் காட்டிலும் சிவந்திருக்கிறது. மெள்ளக் குனிந்து தன் மென்மையான விரல்களால் அப்புவைத் திருகிக் கொய்கிறாள். இதைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் ஒரு இளைஞன். கொய்த கை புவைத் தன் தலைக்குப் பின்புறமாகக் கொண்டுபோகிறது. மற்றொரு கை அந்தப் புவை வாங்கிக் கூந்தலில் அப்படியே சொருகிவிடுகிறது. புவைத் திருகியதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இளைஞனுக்குத் தன் உயிரையே சேர்த்துத் திருகியது போலிருந்தது. கூந்தலிலே புவைச் சொருகும்போது அவனுடைய உயிரையும் சேர்த்துச் சொருகினது போலிருந்தது. வருகிறது கவி--

முருகில் சிவந்த கழுநீரும்
முதிரா இளைஞர் ஆருயிரும்
திருகிச் செருகும் குழல் மடவீர்
செம்பொற் கபாடம் திறமினோ!

“முதிரா இளைஞர்” என்றும், அவர் “ஆருயிர்” என்றும் அடைகொடுத்துச் சொல்லும்போது, கவிஞருக்கு அந்த இளைஞரிடத்திலே எவ்வளவு பரிவும் கருணையும் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ரஸிகமணி டி.கே.சி. சொல்லுவார்கள்-- “குழல் மடவீர் என்று கூந்தலை விசேடித்துச் சொல்லுவதால், அது உயிரைத் திருகிச் சொருகி வைப்பதான கொடுஞ்செயலுக்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டது போலும் என்ற எண்ணம் மனதில் உதிக்கிறது. இத்தகைய காதல் காட்சி, நாயகன் இதயத்தை விட்டு எளிதில் அகலுதல், முடியாத காரியம். வாசலில் வந்துநின்று அடைத்துள்ள கதவைத் திறக்கும்படி நாயகியை அழைக்கின்ற சமயங்களில், அக்காட்சி, கதவுக்கு அப்பால் நிற்கும் உருவத்தோடு கலந்து கலந்து உருவெளித் தோற்றமாய்த் தோற்றுவது இயல்பு.”

கதவு திறந்தவுடன் அழகே உதயமாய் வந்தது போல் நாயகி நிற்கும் கோலம் புலவர்கள் உள்ளத்தை வெறிகொள்ளச் செய்துவந்தது. இது காரணமாகவே “கடை திறப்பு” என்னும் அழகிய துறை ஒன்றை வகுத்து, அதன் மூலம் காதல் கவிநயங்களைக் கொட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி செய்தது.

மாலை நேரத்தில் காதலன் காதலியின் (உருவம் தெரிகிற) சாளரத்திலே அருகே நின்றுகொண்டு காதல் பாட்டுகள் பாடுவதை Serenading என்று இங்கிலீஷ்காரர்கள் சொல்லுவார்கள். ஜன்னலுக்கு முன்னாலே நின்று பாடுவதற்கு பதில், அடைத்த கதவுக்கு முன்னாலே நின்று பாடுவது கடைதிறப்பு.

காதலிகளுக்கே உரிய வெட்கத்தைப் பற்றி ஒரு பாடல் சொல்லுகிறது. கலவி மயக்கத்திலே எத்தனையோ அபத்தப் பேச்சுக்கள் காதலர்களுக்கிடையே நடந்திருக்கும். கூண்டுக்கிளி இந்தப் பேச்சுக்களையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. மறுநாள் காதலி தன் தோழியோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, தான் பதிவு செய்துவைத்திருந்த அபத்தப் பேச்சை, Record Player இல் போட்டுக் காட்டினமாதிரி ஒன்றுவிடாமல் சொல்லத் தொடங்குகிறது கிளி. இதைக் கேட்ட காதலி, வெட்கத்தால் கிளியின் வாயைப் பொத்துகிறாளாம்-- “ஐயையோ, சொல்லாதே” என்று.

நேயக் கலவி மயக்கத்தே நிகழ்ந்த மொழியைக் கிளியுரைப்ப
வாயைப் புதைக்கும் மடநல்லீர், மணிப்பொற் கபாடம் திறமினோ

காதல் உணர்ச்சியை, சாதாரணமாக மனித உள்ளத்திலே வைத்துக் காட்டுவதுதான் கவி மரபு. ஆனால் ஜெயங்கொண்டார் உயிரும் உணர்வுமில்லாத ஒரு ஜடப்பொருள் வாயிலாக அதை வெற்றிகரமாகக் காட்டுகிறார்.

பழங்காலத்துக் கதவுகளை இரும்புக் குடுமிகளில் சொருகி வைத்திருப்பார்கள். குடுமியில் சொருகிய கதவு திறக்கும்போது அங்கும், மூடும்போது இங்குமாக அலைந்துகொண்டிருக்கும். போருக்குப் போயிருந்த கணவர்களை நினைத்து பிரிவாற்றாமையால் வருந்துவார்கள் வீட்டிலிருக்கும் மனைவிமார். “இப்போது வந்தாலும் வந்திருப்பார்கள்” என்று கதவை ஆர்வத்தோடு திறப்பார்கள். வரவில்லை என்று தெரிந்ததும் சோர்வோடு கதவை மூடுவார்கள். இப்படியாக விடியளவும் திறந்தும் மூடியும் கதவுக் குடுமி தேய்ந்து போகுமாம். தேய்ந்து மெலியும் மனைவிமாருடைய வேதனையை நேரடியாகச் சொல்லாமல், குடுமிக்கு ஏற்றிச்சொல்லிய உத்தி அபூர்வமானது.

பாட்டு எப்படி இந்த உணர்ச்சிகளையெல்லாம் அழுத்தத்தோடு எடுத்துக்காட்டுகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

வருவார் கொழுநர் எனத்திறந்தும்
வாரார் கொழுநர் என அடைத்தும்
திருகும் குடுமி விடியளவும்
தேயும் கபாடம் திறமினோ

“வருவார் கொழுநர்” என்ற சொல்லொலியிலே ஆர்வமும் ஆத்திரமும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். “வாரார் கொழுநர்” என்ற சொற்களிலே சோர்வும் ஏமாற்றமும் ஒலிப்பதைப் பார்க்கிறோம். “விடியளவும் தேயும் கபாடம்” என்ற சொற்கள், வேதனையால் நைந்து தேய்கின்ற காதலியின் உடலையும் உள்ளத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

‘Why do people write Poetry?’ என்ற கேள்விக்கு Prof. Garrod, ‘Because prose is so dull’ என்று பதில் சொன்னார். “உரைநடை சப்பென்றிருக்கிறது. ஆகையால்தான், மக்கள் கவி எழுதுகிறார்கள்” என்றார். இவ்வளவு உன்னதமான உணர்ச்சிகளையெல்லாம் கவிதை வாயிலாகத்தான் இவ்வளவு ஆனந்தத்தோடு சொல்ல முடிகிறது. உரைநடையால் இந்த ஆனந்தத்தை விநியோகம் செய்ய முடியாது.

காணுங்கால் காணேன் தவறாய-- காணாக்கால்
காணேன் தவறல் லவை

என்பது குறள். காதலன் இல்லாதபோது அவனுடைய குற்றங்களே பெரிதாகத் தோன்றுமாம். அவன் வந்துவிட்டாலோ, அந்தத் தவறுகளைப் பற்றிய நினைப்பே வராதாம். இதே கருத்தை கலிங்கத்துப் பரணி ஆசிரியர் இன்னொருவிதமாகச் சொல்லுகிறார்--

பேணும் கொழுநர் பிழைகள் எல்லாம்
பிரிந்த பொழுது நினைந்து, அவரைக்
காணும் பொழுது மறந்திருப்பீர்!

கனபொற் கபாடம் திறமினோ!

இவ்வாறாக “கடை திறப்பு” என்ற சிருங்கார ரஸம் மிகுந்த பகுதியில் கலிங்கத்து வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்காக பெண்கள் துயிலிலிருந்து எழுப்பப்படுகிறார்கள்.

இனிவரும் பகுதிகளில் அச்சச் சுவை ஒங்கி நிற்கிறது. காளிதேவி உறையும் பாலைவனத்தைப் பாடுகிறார். அங்குள்ள மரங்களெல்லாம் வெப்பத்தால் பொரிந்தும், கரிந்தும், புகைந்தும், எரிந்தும், உரிந்தும், உலர்ந்தும் இருக்கின்றன.

பொரிந்த காரை, கரிந்த தூரை, புகைந்த வீரை, எரிந்த வேல்,
உரிந்த பாரை, எரிந்த பாலை, உலர்ந்த ஓமை-- கலந்தவே.

நிழலற்ற அந்த வெங்காட்டில் தரையெல்லாம் வெடிப்பு விழுந்திருக்கிறது. சூரியன் தன் மனைவியாகிய சாயா தேவியை, அதாவது “நிழல்” என்ற தேவியை, தேடி அலைகிறான். ஒவ்வொரு வெடிப்புக்குள்ளும் தன் கரத்தையிட்டு “சாயை” எங்கே இருக்கிறாள் என்று தேடுகிறானாம்.

தீய அக் கொடிய கானத் தரை திறந்த
வாய்தொறும் நுழைந்து, தன்
சாயை புக்க வழி யாது? என, பரிதி
தன் கரம் கொடு கிளைக்குமே.

நல்ல வளமான கற்பனை படைத்த கவிஞர்தான் ஜெயங்கொண்டார். இவர் எழுதிய பாடல்கள் பல உயர்ந்த கற்பனைத் திறத்தின் எல்லையைத் தொட்டுக்கொண்டு நிற்கின்றன. ஆனால் சில சமயங்களில், கற்பனைக் குதிரைக்கு லகான் போடாமலே அதன் மேலேறிச் சவாரி செய்கிறார் கவிஞர். உதாரணத்துக்கொரு பாட்டு. இந்த வெப்பம் மிகுந்த காட்டை விரைவில் கடந்துவிடுவோமென்று சொல்லிக்கொண்டு கருமேகங்களும் வெண்மதியும் ஓடி, ஓடிக் கடக்கின்றனவாம். அந்த ஓட்டத்தில் வியர்த்த வியர்வுதான் மழையாகவும், பனியாகவும் பெய்கிறதாம்.

“காடு இதனைக் கடத்தும்” எனக் கருமுகிலும்
வெண்மதியும் கடக்க, அப்பால்
ஓடி இளைத்து உடல் வியர்த்த வியர்வு அன்றோ
உரு புனலும் பனியும்! அம்மா!

சில பாடல்கள் Surrealistic ஆக இருக்கின்றன; யதார்த்தத்தைப் பச்சை, பச்சையாகச் சொல்லுகின்றன. ஒரு முற்றிப்போன மரத்தின் பொந்திலிருந்து ஒரு பாம்பு புறப்பட்டுத் தன் தலையை நீட்டுகிறது. அது எப்படி இருக்கிறது? உணவில்லாமல் வற்றிப்போன பேய் வாயுலர்ந்து வறண்டுபோன நாக்கை நீட்டுவது போலிருக்கிறதாம்.

வற்றிய பேய்வாய் உலர்ந்து வறள் நாக்கை நீட்டுவ போல்
முற்றிய நீள் மரப் பொதும்பின் முதுபாம்பு புறப்படுமால்

பயங்கரமான, ஆனால் எவ்வளவு பொருத்தமான உவமை!

வீரர்கள் தம்மையே காளிதேவிக்குப் பலிகொடுத்து வழிபடுகிறார்கள். காளிதேவியின் சந்நிதியிலேயே ஓமத்தீயை வளர்த்து, தம்முடைய எலும்புகளையே அறுத்து ஓமத்தீக்கு விறகாக ஊட்டுகிறார்கள். வழியும் தங்களுடைய இரத்தத்தையே நெய்யாகத் தீயில் சொரிகிறார்கள்.

சொல்லரிய ஓமத்தீ வளர்ப்பராலோ
தொழுதிருந்து பழுஎலும்பு தொடர வாங்கி
வல் எரியின் விறகாக இடுவராலோ,
வழி குருதி நெய்யாக வார்ப்பாராலோ.

இதைக் காட்டிலும் தறுகண்மையுடைய வீரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? தம் சிரங்களைத் தாமே அரிந்து தேவியின் கையில் கொடுக்கிறார்கள். தேகத்தை விட்டு அரிந்த சிரங்களிலே 3 நிமிஷங்கள் வரை இரத்தம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் என்று தற்கால விஞ்ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, இப்படி அரிந்த பின்னும் அந்தச் சிரங்கள் “தேவீ, காளி, சாமுண்டி” என்று காளியைப் போற்றுகின்றன. தலையில்லாமல் நின்றகொண்டிருக்கும் தேகங்கள், மூளை முன்னமேயே இட்டுவிட்ட கட்டளைக்கிணங்க, இரு கை கூப்பிக் காளியைத் (கொற்றவையை) தொழுகின்றன.

அடிக்கமுத்தினுடன் சிரத்தை அரிவராலோ
அரிந்த சிரம் அணங்கின் கைக் கொடுப்பராலோ
கொடுத்த சிரம் கொற்றவையைப் பரவுமாலோ
குறை உடலம் கும்பிட்டு நிற்குமாலோ

பலிபீடத்திலே அறுத்துவைத்த தலையைத் தன் இனத்தோடு சேர்ந்தது என்று நினைத்து ஒரு பறவை அதனருகே சென்று அதை எட்டிப் பார்க்கிறது. அதைக் கண்ட சிரம் பறவையை மருட்டி விரட்டுகிறது-- “ஏய்” என்று அதட்டுகிறது.

நீண்ட பலிபீடத்தில் அறுத்து வைத்த
நெறி குஞ்சிச் சிரத்தைத் தன் இனம் என்றெண்ணி
ஆண்டலைப்புள்* அருகு அணைந்து பார்க்குமாலோ
அணைதலும், அச்சிரம் அச்ச முறுத்துமாலோ

*ஆண்டலைப்புள் -- ஆண் மகன் போன்ற தலையுள்ள ஒரு பறவை.

இப்பேர்ப்பட்ட பயங்கரமான சூழ்நிலையிலே, அன்னை பயங்கரியை மக்களும் பேய்களும் வழிபட்டு அபய நிலையை, அச்சமற்ற நிலையை அடைகிறார்கள்.

தேவியைத் தழுவிப்பெற்ற இன்பத்தில் உள்ளம் உருகி முக்கண்ணுடைய பரமர் அவளுக்குப் பரிசாக ஒரு யானைத் தோலைக் கொடுத்தார். அந்தத் தோலைத் தன் திருமேனியில் புனைந்துகொள்கிறாள் தேவி. தோல் உடம்பினின்று நழுவாமல் இருக்கவேண்டுமே! அதற்காக யானைக் குடலையும், பாம்பையும் சேர்த்து முறுக்கிய புரி ஒன்றைத் தயார் செய்து, அதை, அந்த belt ஐ, யானைத் தோல் மேல் இட்டு இறுகப் புனைகிறாள். சிருங்காரத்தையும், வீரத்தையும், கம்பீரத்தையும் ஒரு புரியாக முறுக்கிக் காட்டுகிறது இந்தப் பாடல்.

பரிவு அகலத் தழுவிப்புணர் கலவிக் குறுகி
படர்சடை முக் கணுடைப் பரமர் கொடுத்த களிற்று
உரிமிசை, அக்கரியின் குடரொடு கட்செவியிட்டு,
ஒருபுரி இட்டு இறுகப் புனையும் உடுக்கையளே.

Tight fitting pants போட்ட மாதிரி ஒரு வீரம் செறிந்த உடுப்பு!

அவளுடைய சக்தி எப்பேர்ப்பட்ட சக்தி! அண்ட பகிரண்டங்களையெல்லாம் ஆட்டிவைக்கும் சக்தி அவளுடையது. எல்லையற்ற வல்லமை படைத்தவள் அவள். எந்த எல்லையையும் மீறி இயங்குவள். சக்தியின் அம்சத்தை ஒரு அற்புதமான பாட்டிலே வர்ணிக்கிறார் ஜெயங்கொண்டார். அண்டத்திலே உயர்ந்த ஜாதி மலைகள் இருக்கின்றன-- இமயமலை, ஆல்ப்ஸ் மலை, விந்திய மலை என்று. இவற்றையெல்லாம் எடுத்து, தன் இரு காதிலும் சக்திதேவி அணிந்தாளேயானால், அவை அவளுக்கு டோலக் மாதிரி இருக்கும்.

அண்டம் உறு குலகிரிகள், அவள் ஒருகால், இருகாதில்
கொண்டணியில் குதம்பையாம்,

அப்படியில்லாமல் மலைகளையெல்லாம் கோத்து அணிந்துகொண்டாளேயானால், அவை மணிவடத்தைப் போன்றிருக்குமாம்.

அண்டம் உறுகுலகிரிகள், அவள் ஒருகால், இருகாதில்
கொண்டணியில், குதம்பையாம், கோத்தணியில் மணிவடமாம்.

மலர் போன்ற மெல்லிய கையிலே வைத்து அம்முரட்டு மலைகளை அவள் நினைத்தால் அம்மாளை
ஆடுவாள், பந்தாடுவாள், கழங்காகவும் ஆடுவாள்.

கைம்மலர் மேல் அம்மனை ஆம், கந்துகம் ஆம், கழங்குமாம்
அம்மலைகள் அவள் வேண்டில் ஆகாத தொன்றுண்டோ?

அவள் நினைத்த மாத்திரத்திலே, எந்தப் பொருளாகவும் மாறுமாம் அம்மலைகள். சுவைக்கவேண்டிய
பாடல்.

அண்டமுறு குலகிரிகள் அவளொருகால் இருகாதும்
கொண்டணியில் குதம்பையாம் கோத்தணியில் மணிவடமாம்
கைம்மலர் மேல் அம்மனையாம், கந்துகமாம், கழங்குமாம்
அம்மலைகள் அவள்வேண்டில் ஆகாத தொன்றுண்டோ.

இவ்வளவு சக்தியும் வாய்ந்தவள் ஓங்காரத்தின் உட்பொருளாகிய சிவபெருமானை ஒருபோதும்
நீங்காமல் நிற்கிறாள். அவளைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்லக் கிடக்கிறது என்று சொல்லிக் கவிஞர் தம்
சக்தியின்மையை நினைத்து அதிசயிக்கிறார்.

“ஓங்காரத் துட்பொருளாய் ஒருவாது நடந்தானை
நீங்காமல் நின்றானை எவ்வண்ணம் நிகழ்த்துவாம்!”

இவ்வாறு தேவியின் திருமேனி அழகைப் பாடிவிட்டு, தேவியினைச் சுற்றியுள்ள அணுக்கப் பேய்களைப்
பாடுகிறார் கவிஞர். ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மாக்கெத் நாடகத்தில் அச்சச்சுவைஅதிகம். ஆனால் அச்சச்சுவையிலே
ஷேக்ஸ்பியரையும் மிஞ்சிவிடுகிறார் கலங்கத்துப்பரணி ஆசிரியர்.

குலோத்துங்கனுடைய வன்மையான ஆட்சியிலே பேய்களுக்கு உணவு கிடைக்கவில்லை. ஏன்?
யுத்தங்கள் நடப்பதில்லை. எல்லா நாட்டு அரசர்களும் ஒழுங்காகக் குலோத்துங்கனுக்குத் திறை செலுத்தி
வந்ததால், அவன் அவர்களிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு போர் தொடுக்காமலிருந்தான். போர் தொடுத்தாலல்லவா
தினமும் தசையும் குருதியும் பேய்களுக்குக்கிடைக்கும்! “நம்மிடத்திலே குலோத்துங்கனுக்கு இரக்கமில்லை;
(அகலங்கன் என்பது அவனுடைய பெயர்களில் ஒன்று) அகலங்கனுக்கு நம்மிடம் இரக்கமில்லை” என்று
முறையிடுகிறது ஒரு பேய்.

அகலங்கன் நமக்கிரங்கான், அரசர் இடும்
திறைக்கு அருள்வான்; அவன் தன் யானை
நிகளம் பூண்டன; அடியேம் நெடும் பசியால்
அறஉலர்ந்து நெற்றாய் அற்றேம்.

உணவில்லாமல், வற்றலாகப் போய்விட்டன பேய்கள். அவற்றின் முதுகுகள் படகுகளின் மறுபுறத்தை
ஓத்திருக்கின்றன. அவற்றின் வயிறுகள் ஓட்டிப்போயின. எவ்வளவுக்கு? தொப்புளில் பாம்பும், உடும்பும்
உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் தலையிலிருந்து தொங்கும் ரோமங்கள் பாம்புகள் தொங்குவது
போன்றிருக்கின்றன. அவற்றின் செவிகளில் ஆந்தை பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. வெளவால்கள்
செவிகளுக்குள்ளே, போய்க்கொண்டும் வெளியில் வந்துகொண்டும் இருக்கின்றன.

ஆந்தை பாந்தியிரும்பத் துரிஞ்சில் புக்கு
அங்குமிங்கும் உலாவு செவியன.

அடுத்தாற்போல பல்லழகை வருணிக்கிறார். கொட்டையும், கலப்பையையும் கோத்தது
போலிருக்குமாம் பற்கள். பெண் பேய்கள் தாலி வேறு அணிந்துகொண்டிருக்கின்றன. மனிதப் பெண்கள்
தாலிச்சரட்டிலே பிள்ளையார், பவளம் முதலிய தொங்கட்டங்களைத் தொங்கவிட்டிருப்பார்கள். ஆனால் பேய்கள்

பாம்பையே சரடாகக்கொண்டு பச்சோந்திகளை (கோம்பிகளை) அந்தச் சரட்டில் தொங்கவிட்டிருக்கின்றன.

“கொட்டும் மேழியும் கோத்தன பல்லின;

கோம்பி பாம்பிடைக் கோத்தணி தாலிய”

கவிஞர் உண்மையிலே பேய்களைப் பார்த்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. அந்தக் கோர வர்ணனையிலே ஒரு அழகு இருக்கிறது. சோகம் ஆனாலும் சரி, வேதனையானாலும் சரி, பயமானாலும் சரி, அதை உண்மைக் கலையோடு கரைத்துவிட்டால், அது நமக்கு, எப்போதும் ஆனந்தத்தையே கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். கலையுலகத்திலே வேதனையே கிடையாது. எல்லாம் இன்பமயம். ஆனால், கலைப்பாங்கில்லாத கவிஞன் இன்பத்தைப் பற்றிப் பேசினாலும் நமக்கு ஏற்படுவது துன்பந்தான். சாணியை எருவாகத் தட்டி வைக்கிறார்கள். பார்க்கும்போது நமக்கு அருவருப்பு உண்டாகிறது. ஆனால், ஒரு ஊதாக் கண்ணாடி வழியாக நாம் பார்க்கும்போது, சாணிகூடப் பார்த்து ரஸிக்கத்தக்க பொருளாக மாறிவிடுகிறது. கலையும் கவிதையும் அத்தகைய கண்ணாடியை நமக்குக் கொடுக்கின்றன.

“கோம்பி பாம்பிடைக் கோத்தணி தாலிய”

தாலியை எப்படி அற்புதமாக வர்ணித்துவிட்டார்! மனக்கண்ணால் பேயையும், தாலியையும் பார்த்தார். அந்த உண்மையை உணர்ச்சியோடு பாடிவிட்டார். உடனே அந்த உண்மைக்கு ஒரு நிரந்தரமான அழகுருவம் கிடைத்துவிட்டது. Truth is Beauty என்று சொன்னாரே Keats. அதில் சந்தேகமே இல்லை.

குறையிரந்த பேய்களுக்கு, தேவி “கலிங்கப் போரில் உங்களுக்கு வயிறாரக் கூழ் கிட்டும்” என்று சொல்லி, குலோத்துங்கன் வரலாற்றையும் அவர்களுக்கு உரைக்கிறான். “குலோத்துங்கன் யார் தெரியுமா? இலங்கையிலோர் இராவணனை அழித்தவன் அவன்; பாரதப் போரை நடத்தியவனும் அவனே” என்று, காளிதேவி சொல்லுகிறான்.

“அன்றிலங்கை பொருது அழித்த அவனே, அப்
பாரதப் போர் முடித்துப் பின்னை,
வென்றிலங்கு கதிராழி விசயதரன்
என உதித்தான்; விளம்பக் கேண்மின்”

குலோத்துங்கன் காஞ்சியில் வீற்றிருந்த திருவோலக்கச் சிறப்பையும், அங்கு மன்னர்கள் அவனுக்குத் திறை செலுத்திய சிறப்பையும், திறை செலுத்தத் தவறிய கலிங்கவேந்தன் மீது கருணாகரத் தொண்டைமான் படையெடுத்துச்சென்ற சிறப்பையும் கவிஞர் பாடுகிறார்.

போகிறது தொண்டைமான் படை. அதன் பெரிய அளவைப் பார்க்கும்போது, ஓர் ஐயம் நிகழ்கிறது கவிஞருக்கு. பூமி சுருங்கிப் போனதால், படை இவ்வளவு பெரியதாகத் தோன்றுகிறதா? அல்லது படை பெருத்துவிட்டதால் பூமி சிறியதாகத் தோன்றுகிறதோ? இப்படி ஒரு Theory of Relativity ஒன்றைக் கிளப்புகிறார் ஜெயங்கொண்டார்.

பார் சிறுத்தலின், படை பெருத்ததோ!
படை பெருத்தலின், பார் சிறுத்ததோ!

பெரியது என்று நாம் சொல்லும்போதும், சிறியது என்று நாம் சொல்லும்போதும், ஒன்றை ஒன்றோடு ஒத்துப் பார்க்கிறபோது ஏற்படும் மயக்கங்கள்தாமே.

படை போன போக்கில், ஒரே தூசிப் படலமாய் இருக்கிறது. பூமிக்கும் வானுக்கும் ஒரு பரிவர்த்தனை நடக்கிறது. நிலந் தருகிற தூசியைப் பருகிப் பருகி வானத்தின் வயிறு நிறைந்துவிட்டதாம். மேகக் கூட்டங்கள் மண்ணைத் தின்று, நீர்கள் சுவறிப் போயின.

நிலம்தரு தூளிபருகி, நிறைந்தது வானின் வயிறு;
வலம்தரு மேகநிரைகள் வறந்தன நீர்கள் சுவறி.

படை பாலாறு, குசைத்தலை, பொன் முகரி, மண்ணாறு முதலிய ஆறுகளையும், கோதாவரி நதி, குளிர்மம்பா வளநதி, கோதமை நதி முதலியவற்றையும் தாண்டிக் கலிங்கம் புகுந்து, ஊர்களைச் சூறையாடுகிறது. கலிங்க நாட்டு மக்கள் தம் அரசனிடம் போய் முறையிடுகிறார்கள். “நமக்கு வடக்கே கங்கையிருக்கிறது; தெற்கிலிருந்தோ கடல்போல ஒரு படை வருகிறது; எங்கே எங்களுக்குப் புகலிடம்?” என்று தவிக்கிறார்கள்.

கங்கா நதி ஒருபுறமாக, படை
கடல்போல் வந்தது, கடல் வந்தால்
எங்கே புகலிடம்? எங்கே இனி அரண்?
யாரே அதிபதி இங்கென்றே.

வட கலிங்க மன்னன் அனந்தபத்மன், தன் அமைச்சன் எங்கராயனுடைய அறிவுரையைக் கேளாமல், தன் சேனையைப் போர் புரியும்படி கட்டளையிடுகிறான். கலிங்கப்படை சீறி எழுகிறது. அந்தச் சீற்றத்தின் தன்மையை வல்லெழுத்துக்களாகிய பாடல்கள் எதிரொலிக்கின்றன.

விடவிகள் மொடுமொடு விசைபட முறிபட
எறிபட, நெறிபடவே;
அடவிகள் பொடிபட, அருவிகள் அனல்பட
அருவரை துகள் படவே,
அறைகழல் இளையவர் முறுகிய சின அழல்
அதுவட அனல் எனவே,
முறை முறை முரசுகள் மொகு மொகு அதிர்வன
முதிர்கடல் அதிர்வெனவே.

இந்தப் பாடல்களிலே எதுகைகளும் மோனைகளும் அதிகாரம் செய்துகொண்டிருக்கிற தோரணையைப் பார்க்க வேண்டும். நகரங்களையே பார்க்காத ஒரு பட்டிக்காட்டானைக் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டுவந்து சென்னை அண்ணாசாலையில் நிறுத்தி, கண் கட்டையும் அவிழ்த்துவிட்டால், அவனுக்கு என்ன உணர்ச்சி ஏற்படும்? மூன்று திசைகளிலிருந்து கார்கள் வருவதும் போவதுமாக இருக்கும் முச்சந்தியில், ஒரு மனிதன் கையை நீட்டுவதும் மடக்குவதுமாக இருக்கிறான். இவன் ஒரு பைத்தியக்காரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அந்தப் பட்டிக்காட்டான் எண்ணுவான். ஆனால் நமக்குத் தெரியும், அப்படிக்கையை நீட்டியும் மடக்கியும் கொண்டிருக்கும் ஆள் பைத்தியக்காரனல்லன், ஒரு போலீஸ்காரன் என்று. அந்த ஆள் அங்கிருந்து போக்குவரவை முறைப்படுத்தவில்லையென்றால், கார்களோடு கார்கள் மோதி எத்தனையோ விபத்துகள் உண்டாகும் என்றும் நமக்குத் தெரியும். அப்படியே உண்மையான தாளத்தோடு கூடிய தமிழ்ப் பாடல்களிலே எதுகைகளும் மோனைகளும் கவிச் சந்திகளில் நிற்குகொண்டு சொற்களை அதிகாரம் செய்கின்றன. அவ்வாறு செய்யாவிட்டால், சொற்களோடு சொற்கள் மோதிப் பல விபத்துகள் நடந்துவிடும்.

தாளம், தாளம், தாளம் - தாளந் தப்பினால்
கூளம், கூளம், கூளம்.

என்று பாரதி பாடினார். ஜெயங்கொண்டாருடைய கவிகள் தாளந் தப்பாமல் சொற்களை நடனமாடச் செய்யும் இந்திர ஜாலங்கள். அதனாலேயே 800 ஆண்டுகால வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகப்படாமல் அவை இன்னும் நிலைத்து நிற்கின்றன.

இனி, நகைச்சுவைக்குச் சில உதாரணங்கள்: போரிலே கலிங்க வீரர் தோற்றோடுகிறார்கள். கங்கையாடப்போன பிராமணர்கள் போல் சில வீரர்கள் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு தப்பியோடுகிறார்கள். வேஷம் போடுவதற்குப் பூணூல் வேண்டுமே. தங்கள் வில்களிலுள்ள நாணை மடித்துப் பூணூலாகப் போட்டுக்கொள்கிறார்களாம்.

வேடத்தால் குறையாது, முந்நூல் ஆக
வெஞ்சிலை நாண் மடித்து இட்டு, விதியால் கங்கை
ஆடப் போந்தகப்பட்டோம்; காத்தோம் பென்றென்று

அவிதாவிட்டு உயிர்பிழைத்தார் அநேகர், ஆங்கே.

வேறு சில கலிங்க வீரர்கள் தங்கள் ஆனை மணியினைத் தாளமாகப் பிடித்துப்பாடி, “நாங்கள் தெலுங்குப் பாணர்கள்” என்று சொல்லித் தப்பிக்கிறார்கள்.

“சேனை மடிகளும் கண்டேம்; திகைத்து நின்றேம்
தெலுங்கரேம்!” என்று, சிலைக் கலிங்கர் தங்கள்
ஆனை மணியினைத் தாளம் பிடித்துப்பாடி
அடிப்பாணர் எனப் பிழைத்தார் அநேகர், ஆங்கே.

இனி, சோக ரஸம் :

போர்க்களத்திலே ஒரு வீரன் அம்பு பட்டு உயிர் விடுகிறான். பக்கத்திலேயே இருந்த அவன் மனைவி கணவனிடத்திலே மிகுந்த காதலுடையவள். காதல் இருக்குமிடமெல்லாம் பொறாமையிருக்கும். இரண்டும் ஒரு தாய் வயிற்றுக் குழந்தைகள். தனக்கேயுரிய கணவனுடைய சடலம் பூமாதேவியாகிய பெண்மீது விழக் கூடாது என்று மனைவி அந்தச் சடலத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளுகிறாள். அப்போது அவளுக்கு ஒரு நினைவு வருகிறது. “நம் கணவனுடைய உயிர் தேவலோகத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அங்குள்ள வானநாட்டு மகளிர் அவனிடத்திலே காதல் கொள்ளலாம். அதைத் தடுக்கவேண்டுமே என்று இந்தப் பொறாமைக்காரி தன் உயிரையும் உடனே விட்டு விடுகிறாளாம்.

“தரைமகளும் தன்கொழுநன் உடலம் தன்னைத்
தாங்காமல் தன்கரத்தால் தாங்கி, விண்ணாட்டு
அரமகளிர் அவ்வுயிரைப் புணரா முன்னம்
ஆவி ஒக்க விடுவானைக் காண்மின், காண்மின்”

இன்னொரு வீராங்கனை வருகிறாள். போர்க்களத்தில் இறந்துபோன கணவனுடைய உடற்பகுதிகளைத் தேடித் தேடிப் பார்க்கிறாள்.

பொரு தடக்கை வாள் எங்கே மணி மார்பெங்கே
போர்முகத்தில் எவர்வரினும் புறங்கொடாத
பருவயிரத் தோள் எங்கே, எங்கேயென்று
பயிரவியைக் கேட்பானைக் காண்மின், காண்மின்.

தேவி கூழ் அடுமாறு பேய்களைப் பணிக்கிறாள். தேவியையும், குலோத்துங்கனையும் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டே பேய்கள் அரிசி தீட்டுகிறார்கள். என்ன அரிசி அது? போர்க்களத்தில் பட்ட கலிங்கர்களுடைய பல்லைத் தகர்த்து பழ அரிசியாகப் பண்ணிக்கொள்கிறார்கள். உலக்கை வேண்டுமே, கொல் யானைகளின் தந்தத்தையே உலக்கையாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

“இந்த உரற்கண் இவ்வரிசி எல்லாம் பெய்து, கொல்யானைத்
தந்த உலக்கைதனை ஓச்சி, சலுக்கு மொலுக்கெனக் குற்றீரே”

இவ்வாறு குற்றிய பல்லரிசியைப் புடைத்து உலைப் பெய்கிறார்கள். அட்ட கூழைப் பதம்பார்த்து உண்ணுகிறார்கள். ஒரு கூத்திப் பேய் தன் கணவனுக்குக் கொடுக்காமல் கூழை மண்டுகிறதாம்.

“தடியால் மடுத்து, கூழ்எல்லாம் தானேபருகி, தன்கணவன்
குடியான் என்னக் குலுங்கடிக்கும் கூத்திப்பேய்க்கு வாரீரே”

இவ்வாறாக வயிறாரக் கூழை உண்டுகளித்து, குலோத்துங்கன் பெருங்கீர்த்தியைப் போற்றுகின்றன அவை. குலோத்துங்கனை வாழ்த்துகின்றன. எப்படி? காவிரிக்கும், பொருநைக்கும், கன்னியாற்றுக்கும், கங்கைக்கும் மணாளனாக இருக்கிறானாம் குலோத்துங்கன்.

பொன்னித் துறைவனை வாழ்த்தினவே

பொருநைக் கணவனை வாழ்த்தினவே
கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே
கங்கை மணாளனை வாழ்த்தினவே.

குலோத்துங்கனுக்குத் திறை வழங்க வரும் அரசர்கள் அவனுக்கு வசதியான நேரம் பார்த்து திறை கொடுத்து, அவன் கடைக்கண்ணைப் பார்த்துத் தலை வணங்குவார்களாம். அப்படிச் செய்கிறவர்கள் நூறாயிரம்.

இடைபார்த்துத் திறைகாட்டி, இறை வனிரு புருவத்தின்
கடைபார்த்துத் தலைவணங்கும் கதிர்முடி நூறாயிரமே.

பளபளவென்று "பாலிஷ்" போட்டு மின்னிக்கொண்டிருக்கும் கிரீடங்கள் நூறாயிரமாம்.

பண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தருளிய தோள்கள் குலோத்துங்கனுடைய தோள்களாம்.

நாற்கடலைக் கவித்தகுடை நரதுங்கள் அமுதம் எழும்
பாற்கடலைக் கடைந்தருளும் பணை நெடுந் தோளாயிரமே.

கடைசியாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி ஜெயங்கொண்டார் நம்மையெல்லாம் வாழ்த்துகிறார்.

யாவரும் களி சிறக்கவே! தருமம்
எங்கும் என்றும் உளதாகவே!
தேவர் இன்னருள் தழைக்கவே! முனிவர்
செய்தவப் பயன் விளைக்கவே!
வேத நல் நெறி பரக்கவே! அபயன்
வென்ற வெங்கலி கரக்கவே!
பூதலம் புகழ் பரக்கவே! புவி
நிலைக்கவே! புயல் சுரக்கவே!

10 குற்றாலக் குறவஞ்சி

தமிழருக்கு மங்களமான இந்தப் பொங்கல் நன்னாளிலே குற்றாலத்துக் குறத்தி உங்களை வாழ்த்துகிறாள். உங்கள் சிங்கரேகைக் கையைப் பார்த்து அவள் வாழ்த்துகிறாள்.

மாறாம லிருநிலத்தி
லறம் வளர்க்குங் கையே
மனையறத்தால் அறம் பெருக்கித்
திறம் வளர்க்குங் கையே.

இல்லறத்தை ஓம்பி அறம் வளர்க்கிறது உங்கள் கை. அதனாலேயே, உங்கள் கையின் திறம் வளர்கிறது. அது மாத்திரமா?

வீறாக நவநிதியம்
விளையுமிந்தக் கையே
மேன்மேலும் பாலமுதம்
அளையுமிந்தக் கையே.

இன்று காலை பொங்கல் பானையிலே பாலமுதம் அளைந்த கையல்லவா உங்கள் கை. நீங்காத பசியையெல்லாம் நீக்கப்போகிறது உங்கள் கை.

ஆறாத சனங்கள் பசி
யாற்று மிந்தக் கையே
அணங்கனையார் வணங்கிந்தம்
போற்றுமிந்தக் கையே.

இவ்வாறு ஏழை மக்களுடைய ஆறாத பசியையெல்லாம் ஆற்றப்போகிற உங்கள் கையைத்தான் எங்கள் குற்றால நாதர் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று வாழ்த்துகிறாள் குறவஞ்சி.

பேறாக நன்னகரம்
காக்கு மிந்தக் கையே
பிறவாத நெறியார்க்கே
யேற்குமிந்தக் கையே.

இப்படியெல்லாம் நம்மை வாழ்த்துகிறவள் குற்றாலக் குறவஞ்சி. குறவஞ்சி என்றால் குறப்பெண் என்று பொருள். பொதுவாக எல்லா இலக்கியங்களிலும் சமுதாயத்தில் உயர்மட்டத்திலுள்ள மக்களையே காவியத் தலைவர்களாகக் கொண்டு காவியத்தை அல்லது நாடகத்தை இயற்றுவார்கள். சக்கரவர்த்தித் திருமகன், இராமாயணத்தில் காவியத் தலைவன். மகாபாரதத்தை எடுத்துக்கொண்டால் காவியத் தலைவர்கள் அரசர்கள். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி முதலிய பெருங்காப்பியங்களிலும் காவியத் தலைவர்கள் சாமானிய மாந்தரல்லர். ஆனால், குற்றாலக் குறவஞ்சி என்ற காவிய நாடகத்திலே மய்யமாக (மையமாக) இருந்து கதையை நிகழ்த்துகிற தலைமையான பாத்திரம் யாரென்றால், ஒரு சாமானியக் குறத்தி. இவ்வாறு சமுதாயத்தில் கீழ் மட்டத்திலிருக்கும் ஒரு குறத்தியைக் காவியத் தலைவி ஆக்கிய பெருமை குறவஞ்சி ஆசிரியருக்கே உரியது.

ஆசிரியரின் பெயர் திருகூட ராசப்பக் கவிராயர். அவர் 17-ஆவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலே பிறந்தவர். அவர் வாழ்ந்த இடம் மேலகரம் என்ற சிறு கிராமம். சுமார் 50 கூரைவீடுகள் உள்ள குக்கிராமம். தென்காசிக்கும், திருக்குற்றாலத்துக்கும் இடையிலே இருக்கிறது மேலகரம். இந்தப் பட்டிக்காட்டிலே வாழ்ந்த ஆசிரியர் ஆங்கிலப் படிப்பே இல்லாதவர். தற்கால விஞ்ஞானியைப்போல தெளிந்த பார்வையோடு எதையும் பார்க்கும் வல்லமை பெற்றிருந்தார். அதோடு அவர் உணர்ந்த உண்மைகளைத் தேனாகத் தித்திக்கும் தமிழிலே ஊறப்போட்டு அவற்றை நமக்கு உல்லாசமான கவிதை வடிவத்தில் அவர் பரிமாறும்போது நமக்கு மட்டற்ற இன்ப மயக்கமே ஏற்படுகிறது.

குறத்தியைப் பார்த்தாலும் சரி, அல்லது பேரண்டத்தைப் பார்த்தாலும் சரி, அவருடைய காட்சியே அலாதி. அதை எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு தமிழ் காத்துக்கொண்டிருக்கும். தமிழென்றால், செத்த தமிழல்ல. உயிருள்ள தமிழ், பழகு தமிழ். நம்மோடு கொஞ்சிக் குலாவும் தமிழ். குற்றால மலையின் வளத்தைக் குறத்தியாக இருந்து பாடுகிறார் கவிஞர்.

வானரங்கள் கனிகொடுத்து
மந்தியோடு கொஞ்சம்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு
வான்கவிகள் கெஞ்சும்.

ஆண் குரங்கு, பெண் குரங்குக்குக் கனிகளைக் கொடுத்துக் கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கும். எப்பேர்ப்பட்ட கனிகள் அவை! நன்றாகக் கனிந்து தேன் பிலிற்றிக்கொண்டிருக்கும் கனிகள். சிலவற்றைத் தின்றுவிட்டு சிலவற்றை அலட்சியமாகச் சிந்திவிடுமாம் உச்சாணிக் கொப்பிலே இருக்கிற பெண் குரங்கு. இப்படிச் சிந்துகிற கனிகளின் இன்சுவையை அறிந்தவர்கள் வான நாட்டிலே இருக்கும் கவிஞர்கள். அப்படிச் சிந்திவிடுகிற கனிகளுக்குப் போட்டி போடுவார்களாம் அவர்கள்.

வானரங்கள் கனிகொடுத்து
மந்தியோடு கொஞ்சம்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு
வான்கவிகள் கெஞ்சும்

செண்பகாடவி-- அதற்கு மேலே, தேனருவி-- நீண்டயர்ந்த மலை-- அண்ணாந்து பார்த்தால் வானலோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்கு வந்து விழுகிறதோ என்று தோன்றும் தேனருவி.

தேனருவித் திரையெழும்பி
வானின்வழி ஒழுகும்
செங்கதிரோன் பரிக்காலும்
தேர்க்காலும் வழுகும்

குற்றால அருவியிலே குளித்துக் குளித்து அனுபவித்தவர் கவிஞர். அந்த அருவி பொங்குமாங்கடலிலே குதிக்கும். பிறகு, அதிலிருந்து பொங்கித் ததும்பி மறுபடியும் கீழ்நோக்கிப் பாயும். ஆர்வத்தோடு விழும் அந்த அருவியிலே நாம் தலையைக் காட்டினால் போதும். அப்படியே நம்மை அது குளிப்பாட்டி விட்டுவிடும். அதன் பம்மல், பாய்ச்சல், துள்ளல்களை எல்லாம் கூர்ந்து கவனித்தால், அருவிக்கு நம்மைப்போல, உடம்பும், உள்ளமும், உயிருமே இருப்பதாகத் தோன்றும். குறவஞ்சி ஆசிரியருக்கு அப்படித் தோன்றியிருக்கிறது.

அருவிக்கரையிலிருந்து அரை மைல் தூரம் வரை அருவியின் முழக்கம் கேட்கும். பலமாக விழும் அருவிக்கு ஆண் அருவி என்று பெயர்; சொகுசாக விழும் அருவிக்குப் பெண் அருவி என்று பெயர். சில சமயங்களில் முத்துப் போன்ற சிறிய கூழாங்கற்கள் அருவித் தண்ணீரோடு வந்து விழுந்து சிதறும். இதைப் பார்க்கும்போது அருவிப் பெண் சுழற்சி விளையாடுவது போலிருக்கின்றது.

முழங்குதிரைப் புனலருவி
கழங்கென முத்தாடும்

அருவி விழும் இடம் மணற்பாங்கான இடம். அங்கே சிறுவர்கள் சிறிய மணல்வீடுகள் கட்டி விளையாடுவார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடன் அருவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கேயுரிய குறும்புத்தனம் ஏற்பட்டுவிடும். "திம் திம்" என்று பாய்ந்து அந்தச் சிற்றில்களை அழித்துவிட்டு ஓடியே போய்விடும்.

முற்றம் எங்கும் பரந்து பெண்கள்
சிற்றிலைக் கொண்டோடும்

இவ்வாறு மனிதப் பண்புகளை அருவிக்கு ஏற்றி அதை அனுபவிக்கிறாள் குறவஞ்சி.

மகாகவி Shakespeare சொன்னார்:

The Poet's eye, in a fine frenzy rolling, doth glance from Heaven to Earth and Earth to Heaven.

அழகைப் பருகிப் பருகி, அதனால் உண்டான போதையிலே கவிஞன் அவன் கண்ணை உருட்டுகிறானாம். அந்தக் கண் என்ன செய்கிறது? விண்ணிலிருந்து மண்ணுக்கும் மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்கும் அவனுடைய பார்வை பாய்கிறது. குற்றாலக் குறவஞ்சி ஆசிரியருடைய கண்ணும், மண்ணையும் விண்ணையும் சேர்த்து அளக்கிறது.

இரவு நேரத்திலே, நாகப் பாம்புகள் கக்கிய நாக ரத்தினங்கள் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்குமாம்.

ஆடும் அரவீனு மணி
கோடி வெயி லெறிக்கும்
அம்புலியைக் கவள மென்று
தும்பி வழி மறிக்கும்

குற்றால மலையின் சிகரங்கள் வானத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும். அடிவாரத்திலிருந்து அல்லது மேலகரத்திலிருந்து மலையைப் பெளர்ணமி இரவிலே பார்த்தால், சந்திரன் மலையின் உச்சியிலே தவழ்ந்து விளையாடுவது போலிருக்கும். மலை உச்சியிலிருந்த யானை தன் தும்பிக்கையைத் தூக்கி அம்புலியைத் தொடப் பார்க்கிறது. இதைப் பார்த்த கவிஞர் இதயத்திலே ஒரு அபூர்வமான கற்பனை தோன்றுகிறது. அம்புலியைச் சோற்றுக் கவளம் என்று நினைத்துக்கொண்டு தும்பி, அதாவது யானை அதை வழிமறிக்கிறது.

அம்புலியைக் கவளமென்று
தும்பி வழி மறிக்கும்

The Poet's eye, in a fine frenzy rolling, doth glance from Heaven to Earth and Earth to Heaven.

குற்றால மலையைச் சந்திர மண்டலத்திலிருந்து தொங்கவிடுகிறார் கவிஞர். யானைத் துதிக்கை என்ற கொக்கியை மாட்டித் தொங்கவிடுகிறார்.

அம்புலியைக் கவளமென்று
தும்பி வழி மறிக்கும்

இந்த வரிக்குள்ளேயிருக்கிற rhythm, தாளத்தை அனுபவித்துவிட்டால் போதும். திரும்பத் திரும்ப அதைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தால் நம்முடைய நாவிலே ஒரு இனிப்புத் தட்டும். அந்த இனிப்பு நம் இதயத்திலே புகுந்து இன்பத்தை விளைவிக்கும். தமிழ் மொழியின் இன்ப நிலைகளையெல்லாம் கண்டு அனுபவித்தவர் திருகூட ராசப்பர்.

குற்றால மலையில் வாழும் கானவர்கள், அதாவது, வேடவர்கள் கண்ணை ஒரு சிமிட்டுச் சிமிட்டினார்களேயானால், அவர்கள் இருக்குமிடத்துக்கு வானவர்கள் விருந்தாளிகளாக வருவார்களாம்; ஆகாய வழியாகச் செல்லும் சித்தர்கள் அவர்களுடைய கண்வீச்சுக்கு இரங்கி, காயகற்ப மருந்துகளை அவர்களுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்களாம்.

கானவர்கள் விழியெறிந்து
வானவரை அழைப்பார்
கவன சித்தர் வந்து வந்து
காயசித்தி விளைப்பார்
செழுங்குரங்கு தேமாவின்
பழங்களைப் பந்தடிக்கும்
தேனலர் சண்பக வாசம்

வானுலகில் வெடிக்கும்

சண்பகத்தின் மொட்டு திடீரென்று வெடித்துத் தன் இதழ்களை விரிக்கும். அந்தத் திடீர் வெடிப்பிலே சண்பகப் பூவின் மணம் “கம்”மென்று எங்கும் பரவும். மண்ணுலகத்தை நிரப்பி வானுலகத்தையும் நிரப்பும். சண்பக வாசனை மாத்திரமா? வேடுவர்கள் தினை விதைப்பதற்காக மலைக்காட்டிலேயுள்ள வயல்களுக்குப் போவார்கள். போகிற வழியெல்லாம் விதம் விதமான மணங்கள் அவர்களுடைய மூச்சொடு கலந்து அவர்களுடைய இதயத்துக்கு ஆர்வத்தைக் கொடுக்கும்.

வேடுவர்கள் தினை விதைக்கச்
சாடுபுனற் தோறும்
விந்தையகில் குங்குமமும்
சந்தனமும் நாறும்

இந்த அழகிய சூழ்நிலையிலே பிறந்து வளர்ந்தவள் குறத்தி சிங்கி. இயற்கையன்னையின் மடிமீது தவழ்ந்து வளர்ந்த குழந்தை அவள். தன் வாழ்க்கை வளத்தைப்பற்றி அவள் பெருமிதத்தோடு பேசுகிறாள், பாடுகிறாள்.

கிழங்கு கிள்ளித் தேனெடுத்து
வளம்பாடி நடிப்போம்
கிம்புரியின் கொம்பொடித்து
வெம்புதினை யிடிப்போம்.

பட்டணத்திலிருக்கும் நாம் செயற்கை வாழ்வுதான் வாழுகிறோம். யந்திரத்தோடு யந்திரமாகிவிட்டோம். திணையை மாவாக்க வேண்டுமென்றால் மின்சார யந்திரத்தில் கொடுத்துத் திரித்துவிடுகிறோம். நாட்டுப்புறங்களில்தான் உரல், உலக்கையெல்லாம். உலக்கைகூட செயற்கைப் பொருள்தான். ஆனால் குற்றால மலையில் வாழும் குறத்தி திணையை இடிப்பதற்கு உலக்கையைத் தேடுவதில்லை. காட்டு யானைகள்-- கிம்புரிகள்-- மலைமேல் அலைந்துகொண்டிருக்கும். ஒரு யானையின் கொம்பை ஒடித்து, அதையே உலக்கையாகக் கொண்டு திணையை இடிப்பாளாம்.

கிம்புரியின் கொம்பொடித்து
வெம்பு தினை இடிப்போம்

யானைத் தந்தம் அவ்வளவு எளிதாகக் கிடைக்கிறது அவளுக்கு. திரிகூட மலை என்ற குற்றால மலைதான் சிங்கியின் அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்டது. நம் நாட்டிலுள்ள மற்ற மலைகளும் அவளுடைய உறவினருடைய ஆதிக்கத்தில்தான் இருக்கின்றனவாம். மலைகளுடைய பெயர்ப் பட்டியல் ஒன்றை அவள் கொடுக்கிறாள்.

இமயமலை, காணிமலை, திரிகூடமலை, விந்தியமலை என்று பெயர்களை நாம் சொல்லும்போது கவி உண்டாகவில்லை. ஆனால், குறவஞ்சி ஆசிரியர் சொல்லை வைத்தே சித்து விளையாட்டு விளையாடுகிறார். மலையோடு மலையை உரசி, அவற்றை அவர் அடுக்கிவைக்கும் முறையிலேயே அற்புதமான கவி பிறந்துவிடுகிறது. ஆசிரியருடைய குறத்தி பாடுகிறாள்:

கொல்லிமலை எனக்கிளைய
செல்லி மலை யம்மே
கொழுநனுக்குக் காணிமலை
பழநிமலை யம்மே
எல்லுலவும் விந்தைமலை
எந்தைமலை யம்மே
இமயமலை என்னுடைய
தமயன் மலையம்மே
சொல்லரிய சாமிமலை

மாமி மலையம்மே
தோழிமலை நாஞ்சில் நாட்டு
வேள்வி மலையம்மே
சொல்லினங்கள் முழவு கொட்ட
மயிலினங்கள் ஆடும்
திரிசூட மலையெங்கள்
செல்வமலை யம்மே.

எளிமையான இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கை குறவஞ்சியின் வாழ்க்கை. ஆனால், தன் குலப்பெருமையை அவள் விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை.

ஒரு குலத்தில் பெண்கள் கொடோம்
ஒருகுலத்தில் கொள்ளோம்
உறவு பிடித்தாலும் விடோம்
குறவர் குலம் நாங்கள்

என்று பெருமையடித்துக்கொள்கிறாள். மற்றக் குலங்களோடு கொள்வனை கொடுப்பனை வைத்துக்கொள்வதில்லை என்ற விதியை ஒரேயொரு சமயத்தில் மாத்திரம் தளர்த்தினார்களாம் அவளுடைய குலத்தார். வேலவனுக்கு வள்ளியைக் கொடுத்த ஒரு நிகழ்ச்சியிருக்கிறதே. அது ஒன்றுதான் விதிக்கு விலக்காக அமைந்த நிகழ்ச்சி. வேறொரு குலத்தைச் சேர்ந்தவன்தான் வடிவேலன். ஆனால் அவன் அருளாளனாகியிருந்த காரணத்தால் ஒரு exemption கொடுத்தோம் என்று சொல்லுகிறாள் சிங்கி. வேலவன் வள்ளியோடு காதல் புரியும்போது, போலி நாணத்தால் அவனுக்கு இணங்க மறுக்கிறாள் அவள். யானையைக் கண்டு அஞ்சுகிறவள் அவள். அவளை மிரட்டுவதற்காக ஐந்து கரத்தானை அழைக்கிறாள் வேலவன். யானை உடனே வருகிறது. அதைக் கண்டு வள்ளி மிரண்டுகொண்டிருக்கும் சமயம் அவளுடைய உறவினர் அங்கு வந்துவிடுகிறார்கள். உடனே அவசர அவசரமாக யானையைப் போகச் சொல்லிவிட்டு வேங்கை மரமாக மாறிவிடுகிறான் வடிவேலன். இந்தப் புராணக் கதையை மிக்க சுவையோடு பயன்படுத்துகிறார் குறவஞ்சி ஆசிரியர். குறத்தி வள்ளியின் அச்சத்தை ஒழிப்பதற்காக யானையை விரட்டினாள். அதற்கு மேலே, வள்ளியின் மேனியிலே வெயில் படாதவாறு வேங்கை மரமாக நின்று அவளுக்கு குளிர்ந்த நிழலைக் கொடுத்தானாம். “இந்த அருளைக் கண்டு இரங்கி, வேலனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கொடுத்தோம்” என்று சொல்லுகிறாள் சிங்கி.

வெருவிவரும் தினைப்புனத்திற்
பெருமிருகம் விலக்கி
வேங்கையாய் வெயில் மறைத்த
பாங்குதனைக் குறித்தே
அருளி லஞ்சி வேலர்தமக்கு
ஒருபெண்ணைக் கொடுத்தோம்
ஆதினத்து மலைகளெல்லாம்
சீதனமாய்க் கொடுத்தோம்.

தமிழ் நாட்டிலே எங்கேயாவது ஒரு பொத்தை, ஒரு சிறு குன்று அல்லது மலையிருந்தாலும் சரி. அதன் உச்சியிலே ஒரு சிங்காரக் கோயிலைக் கட்டிக் குறிஞ்சிக் கடவுளாகிய முருகனை அதில் நிறுத்திவிடுவார்கள். தமிழர்கள் இப்படியெல்லாம் இயற்கை அழகை ரசித்து வந்திருக்கிறார்கள். வெளிநாட்டில் குடியேறிய தமிழர்கள்கூட இந்த மரபைக் கைவிடுவதில்லை. மலையாவில் பத்துமலை என்று ஒரு மலை. அப்படி ஒரு அழகிய மலையை நான் வேறெங்கும் பார்த்ததில்லை. அந்த மலையின் உச்சியிலே பத்துமலை முருகனுக்குக் கோயில் கட்டிவிட்டார்கள் நம்மவர்கள். இந்தச் சிறப்பியல்பை அனுபவித்தவர் ஆசிரியர். ஆகவேதான், “எங்கள் ஆதினத்திலிருக்கிற மலைகளையெல்லாம் வள்ளி திருமணத்தின்போது வள்ளி மணாளனுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்துவிட்டோம்” என்று குறத்தியைச் சொல்ல வைக்கிறார்.

அருளி லஞ்சி வேலர்தமக்கு
ஒரு பெண்ணைக் கொடுத்தோம்

ஆதினத்து மலைகளெல்லாம்
சீதனமாய்க் கொடுத்தோம்

Single line Poetry என்று ஆங்கிலேயர் சொல்லுவார்கள். இந்த ஒரு வரி போதும். இதை வைத்துக்கொண்டு உலகத்தையே விலைக்கு வாங்கிவிடலாம்.

ஆதினத்து மலைகளெல்லாம் சீதனமாகக் கொடுப்பதற்கு எவ்வளவு தெம்பு வேண்டும், எவ்வளவு கொடை வளம் வேண்டும், எவ்வளவு அனாயாசமான கவி வளம் வேண்டும்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் திருநெல்வேலிச் சீமையைச் சேர்ந்தவர்; குற்றாலக் குறவஞ்சியை நன்றாக அனுபவித்தவர்; பழகு தமிழில் ஆற்றல்மிக்க கவியை அவர் படைத்தாரென்றால், குறவஞ்சித் தமிழையும் அதற்குப்பின் இயற்றப்பட்ட முக்கூடற் பள்ளு, காவடிச் சிந்து முதலிய பச்சைத் தமிழ் நூல்களையும் அவர் ஆழ்ந்து அனுபவித்ததுதான் காரணம். வள்ளியை மணம்புரிய வந்தவன் வேங்கை மரமாக நின்ற செயலுக்குப் பாரதியார் கற்பிக்கும் காரணம், குறவஞ்சி சொல்லும் காரணத்தை நமக்கு நினைவுறுத்துகிறது.

சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப்பாள் சிறு
வள்ளியைக் -- கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
தென்மலைக் காட்டிலே.

குறவஞ்சி சொல்வதுபோல வெயிலை மறைப்பதற்காக முருகன் வேங்கை மரமாகவில்லையாம். வள்ளியின் அழகிலே சொக்கிய காரணத்தால்தான் மரமாக மரத்துப் போனானாம் அவன். காரணம் எதுவானாலும், வேலவன் வள்ளியின் கரம் தொட்ட காரணத்தால் குறவர் குலத்தின் சிறப்பு நிலைநிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. ஆதினத்து மலைகளையெல்லாம் சீதனமாகக் கொடுக்கும் வாய்ப்பும் குற்றாலக் குறத்திக்குக் கிட்டிவிட்டது.

இந்தக் குறத்தியின் உடல் வனப்பு எப்படியிருக்கிறது? அருவியில் குளித்தும், சுனைகளில் நீராடியும், மலையிலேயே சஞ்சாரம் செய்யும் இந்தக் குறத்தியை, “குற்றால மலை வளரும் தோகை” என்று புகழ்கிறார் ஆசிரியர். பிரகிருதியின் சொந்தப் புதல்வியாய், மலை நாகரிகத்தின் சிகரமாக இருக்கிறாள் அவள். அவளுடைய மேனி, பேச்சு, உல்லாசம் எல்லாம் குற்றால மலையின் வளங்களைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றன. She is an epitome of Nature. அவளைப் பார்த்தால் போதும், அவள் வாழும் மலையின் வளம் தெரிந்துவிடும். மலையிலேயுள்ள யானைக் கொம்புகளின் வளம், கொடிகளின் வளம், காட்டுப் பூக்களின் வளம்-- இவற்றின் சுருக்கம் என்று அவளைச் சொல்ல வேண்டும்.

கோட்டுவளம் முலைகாட்டும், கொடியின் வளம்
இடைகாட்டும், குறிஞ்சிபூத்த
காட்டுவளம் குழல் காட்டும், மலைவளந்தான்
நீயுரைத்துக் காட்டுவானேன்

என்று கேட்கிறார் கவி, சிங்கியைப் பார்த்து. சிங்கியின் வருகையைத் தமிழ் மொழி கைகொட்டி வரவேற்கிறது. எப்படி வருகிறாள்?

சிலைநுதலிற் கஸ்தூரித் திலகமிட்டு
நறுங்குழலில் செச்சை தூடிக்
கொலை மதர்க்ணீண் மையெழுதி மாத்திரைக்
கோல்வாங்கி மணிக்கூடை தாங்கி
முலைமுகத்திற் குன்றிமணி வடம்புண்டு
திரிகூட முதல்வர் சாரல்
மலைதனிற்பொன் வஞ்சிகுற
வஞ்சியபரஞ்சி கொஞ்சி வருகின்றாளே.

(அபரஞ்சி என்றால் உருக்கி ஓடவிட்ட பொன் போன்றவள் என்று பொருள்.)

சிங்கியின் உல்லாச வருகையை இந்தப் பாடல் மேளதாளத்தோடு எடுத்துச் சொல்லுகிறது; சொன்னாலும் ஆசிரியருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. இந்த அழகிய பாத்திரத்தை நாட்டியமாடியல்லவா தமிழ் மொழி வரவேற்க வேண்டும் என்று எண்ணி ஒரு கீர்த்தனமே பாடிவிட்டார். கீர்த்தனத்துக்கு ராகம்--தோடி, தாளம்--சாப்பு என்ற குறிப்பையும் ஆசிரியரே தந்திருக்கிறார்.

பல்லவி

வஞ்சி வந்தனளே மலைக்குற
வஞ்சி வந்தனளே

அனுபல்லவி

வஞ்சி யெழில பரஞ்சி வரிவிழி
நஞ்சி முழுமறநெஞ்சி பலவினி
லஞ்சு சடைமுடி விஞ்சை
யமலனை நெஞ்சில் நினைவொடு
முஞ்சுகுறிசொல-- வஞ்சிவந்தனளே
மலைக்குற (வஞ்சி)

சரணம்

ஆடுமிரு குழைத் தோடு
மொருகுழற் காடுமிணைவிழி சாடவே
கோடுபொரு முலை மூடுசலவையி
னூடுபிதுங்கி மல்லாடவே
தோடிமுரளி வராளிபயிரவி
மோடிபெற விசைபாடியே
நீடுமலைமயி லாடுமலை மதி
சூடுமலை திரிசூட மலைக்குற (வஞ்சி)

மற்றக் குறிகாரிகளையெல்லாம் மிஞ்சும் குறி சொல்லுவதற்காக குறத்தி வந்து நிற்கிறாள். இன்று ஒரே திருவிழாக்கூட்டம். குற்றாலநாதர் பல்லக்கிலேறிப் பவனி வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய “மெய்யில் சிவப்பழகும் கையில் மழுவழகும்” கண்டு ஆன்மாக்களெல்லாம் அவரிடத்திலே மையல் கொள்ளுகின்றன. எண்ணற்ற பெண்கள் பவனி காண்பதற்காக நெருக்கியடித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்?

ஒரு மாணப் பிடித்துவந்த பெருமாணைத் தொடர்ந்து வரும்,
“ஒருகோடி மான்கள் போல்
வருகோடி மடவார்”

சிங்காரம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் சில பெண்கள்; குற்றாலநாதர் பல்லக்குப் பக்கத்தில் வந்துவிட்டது என்று தெரிந்தவுடன், அவசரம் அவசரமாக வெளியே ஓடி வருகிறார்கள். அந்த அவசரத்தில் நேரும் குழப்பத்தை ரஸமாக விஸ்தரிக்கிறார் ஆசிரியர்.

ஒருகைவளை பூண்ட பெண்கள்
ஒருகைவளை பூணமறந்
தோடுவார், நகைப்பவரை
நாடுவார், தலை கவிழ்வார்.

ஊர்க்காரர்கள் அவர்களுடைய அலங்கோலத்தைக் கண்டு நகைக்கிறார்கள். உடனே நாணத்தால் தலை கவிழ்கிறார்கள் அந்தப் பெண்கள். இவர்களெல்லாம் ஒரு கைக்கு வளையல் பூண்டு மறு கைக்கு வளையல் பூண மறந்தவர்கள். குற்றால நாதரிடத்திலே இவர்களைக் காட்டிலும் அதிக மயக்கம் கொண்ட பெண்களும்

இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? ரவிக்கையை இடுப்பைச்சுற்றிக் கட்டுகிறார்கள். பாவாடையைக் கழுத்தைச்சுற்றிக் கட்டுகிறார்கள்.

இருதனத்து ரவிக்கைதனை
அரையிலுடை தொடுவார்பின்
இந்தவுடை ரவிக்கையெனச்
சந்தமுலைக் கிடுவார்.

வேறு சிலர் ஒரு கண்ணுக்கு மையிட்டுவிட்டார்கள். அடுத்த கண்ணுக்கு மையெடுத்த கையோடு தெருவாசலுக்கு ஓடி வருகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் அவர்களுடைய absent-mindedness-புறம் போன மனம்.

கருதுமனம் புறம்போக
வொருகண்ணுக்கு மையெடுத்த
கையுமாய், ஒருகண்ணிட்ட
மையுமாய் வருவார்.

இந்தக் கூட்டத்துக்குள்ளே வருகிறாள் வசந்தவல்லி என்ற ஒரு அழகி. கை நிறைய வளையலை அணிந்திருக்கிறாள். அவளுடைய கண்ணுக்குள்ளே ஒரு ட்ராமா நடக்கிறது என்று நவநாகரிக பாஷையிலே பேசுகிறார் கவிஞர்.

கையாரச் சூடகமிட்டு மின்னாரைவெல்லக்
கண்ணிலொரு நாடகமிட்டு
ஓய்யார மாகநடந்து-- வசந்தவல்லி
ஓவியம் போலவே

சாதாரணமாக, நாம் பார்க்கும் நாடகம் மேடையிலே நடைபெறும் அல்லது வெள்ளித்திரையிலே நடைபெறும். குறவஞ்சியிலோ, கண்ணின் நாடகத்தையும் மதுரத் தமிழ் சொல்லின் நாடகத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து வியந்துகொண்டே இருக்கலாம். அவளுடைய கொண்டை (colffure என்பார்கள் French காரர்கள்) எப்படியிருக்கிறது? புயல் அடிக்கும்போது இருண்ட மேகங்கள் சுழியெறிந்துகொண்டு விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அவற்றில் ஒன்றை அப்படியே அள்ளியெடுத்துச் சுருட்டி, சொருகு கொண்டையாகப் போட்டிருக்கிறாள் வசந்தவல்லி.

இருண்ட மேகஞ் சுற்றிச் சுருண்டு
சுழியெறியும் கொண்டையாள் குழை
யேறியாடி நெஞ்சைச் சூறையாடும்
விழிக் கெண்டையாள் அவள் பருவம் என்ன?
அறிவை மயக்குமொரு கருவமிருக்கு மங்கைப் பருவம்தான்
கரும்பு போலினித்து மருந்துபோல் வடித்த சொல்லினாள்--கடல்
கத்தும் திரை கொழித்த முத்து நிரை பதித்த பல்லினாள்.

அவளுடைய முத்துப்போன்ற பல்லை எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதாம் இன்னொரு முத்து.

பல்லினழகை யொட்டிப் பார்க்கும்
மூக்கிலொரு முத்தினாள்--மதி
பழகும் வடிவு தங்கி யழகு
குடிகொளு முகத்தினாள்

அவளுடைய இடை உடுக்குபோல், அதாவது, துடியைப் போல் இருக்கிறது. காமன் என்பவன் துஷ்டன், பொல்லாதவன் என்று நமக்குத் தெரியும். ஆனால் அவனுக்கு ஒரு அரண்மனையே இருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாது. இந்தப் புதிய தகவலை நமக்குச் சொல்லுகிறார் கவிஞர். அந்த அரண்மனையிலே கதலி வாழை

மரங்களை நிறுத்தி வைத்திருப்பார்களாம் அழகுக்காக. இதைத் தெரிந்துகொண்டால்தான் வசந்தவல்லியின் இடையழகும், தொடையழகும் நமக்குப் புலப்படும்.

துடிக்கு எடங்கியொரு பிடிக்கு எடங்குஞ்
சின்ன இடையினாள் காமத்
துட்டன் அரண்மனைக்குக் கட்டுங்கதலி
வாழைத் தொடையினாள்

கவிஞர் புதுப்புது உவமைகளை, நட்சத்திரங்களை உதிர்த்தது போல, உதிர்த்துக்கொண்டே போகிறார். சமையற் கலையிலே சிறந்தவன் வீமன்; பக்குவமாகச் சமைக்கத் தெரிந்தவன்; அவன் தயார் செய்த காமப் பாலுக்கு இனிப்பூட்ட வேண்டுமென்றால் ரேஷன் கடைச் சீனியையா போடுவது! இல்லை, கேளுங்கள் திருகூட ராசப்பரை.

வெடித்த கடலமுதை யெடுத்து
வடிவுசெய்த மேனியாள்-- ஒரு
வீமப் பாகம் பெற்ற காமப்
பாலுக்கொத்த சீனியாள்

இத்தகைய வசந்தவல்லி பந்தடித்து விளையாடுகிறாள்.

நத்தணி கரங்கள் சேப்ப
நாலடி முன்னே யோங்கிப்
பத்தடி பின்னே வாங்கிப்
பந்தடி பயில்கின் றாளே

தமிழ்ச்சொல்லை ஏதோ ஒரு போதைப் பொருளோடு குழைத்துப் பயன்படுத்துகிறார் குறவஞ்சி ஆசிரியர். கிறக்கமோ மயக்கமோ, வேண்டும் என்று நினைக்கிறவர் சாராயக் கடைக்கோ, கள்ளுக்கடைக்கோ போகவேண்டாம், குற்றாலக் குறவஞ்சியைப் படித்தால் போதும்.

பந்தாட்டத்தின் ஒலியின்பத்தை இப்பொழுது கேட்கப் போகிறோம்.

செங்கையில் வண்டு கலின்கலினென்று
செயஞ்செய மென்றாட-- இடை
சங்கத மென்று சிலம்பு புலம்போடு
தண்டை கலந்தாட--இரு
கொங்கை கொடும்பகை வென்றன
மென்று குழைந்து குழைந்தாட-- மலர்ப்
பைங்கொடி நங்கை வசந்த சவுந்தரி
பந்து பயின்றாளே.

இப்படிப் பந்தாடிக் கொண்டிருக்கும்போது திரிகூட நாதர் பவனி வருவதைப் பார்க்கிறாள் வசந்தவல்லி. இதுவரையிலும் காதல் என்ன என்பதை உணராதிருந்தவள், இப்போது திரிகூடநாதர் அவள் கருத்தை உருக்கிவிடுகிறார். அவள் உடம்பிலே சோர்வு ஏற்படுகிறது. சோர்வினால் கை வளையல்கள் நெகிழ்ந்து கழன்று உருண்டோடிவிடுகின்றன. வளையல்களைத் தேடி அங்குமிங்குமாகத் திகைத்துப் பார்க்கிறாள்; புலம்புகிறாள்.

வாகனைக் கண் டுருகுதையோ ஒரு
மயக்கமதாய் வருகுதையோ
மோகமென்ப திதுதானோ (இதை)
முன்னமேநா னறிவேனோ
ஆகமெல்லாம் பசந்தேனே பெற்ற
அன்னை சொல்லுங் கசந்தேனே

தாகமின்றிப் பூணேனே கையில்
சரி வளையும் காணேனே

தோழிமார் வசந்தவல்லியின் நிலையைக் கண்டு புலம்புகிறார்கள்.

ஐயோ என்ன செய்வமென்பார்
தெய்வமே யென்பார் களைப்
பாச்சோ வென்பார் மூச்சேதென்பார்
பேச்சே தோ வென்பார்
கையிற்றிரு நீறெடுப்பார்
தையலா ரெல்லாஞ் சூலக்
கையா திரி கூடநாதா!
கண்பராய் என்பார்

மற்றவர்களுக்குக் குளிர்ந்து வீசுகிற வெண்ணிலவு வசந்தவல்லியின் உடம்பை நெருப்பாகச் சுடுகிறது. காதல் காய்ச்சலிலே - delirium of love - அவளுடைய கற்பனை கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. “தம்முடைய கருங்கூந்தலை தன்னைப் புசிக்கவந்த கருநாகம் என்று எண்ணி இந்த நிலா என்னைக் காய்கிறதா?” என்ற ஐயம் அவளுக்கு ஏற்படுகிறது.

நாகமென்றே எண்ண வேண்டாம்
வெண்ணிலாவே--இது
வாருகுழற் பின்னல்
கண்டாய் வெண்ணிலாவே

“தாமரை மலர் உன்னைக் கண்டதும் கூம்பிவிட்டது. சந்திரனே, அதன் பெருமையை எல்லாம் அழித்துவிட்டாயே நீ. அந்த ஆண்மையைத் திரிசூட லிங்கர் முன் போய்க் காட்டக் கூடாதா?

கோகனக வீறழித்தாய்
வெண்ணிலாவே--திரி
கூடலிங்கர் முன்போய்க்
காய்வாய் வெண்ணிலாவே

இந்தப் பாவி நிலாவும், செக்கரும் அதாவது, செவ்வானமும் இவளைப் படுத்துவது போதாதென்று, மன்மதன் வேறு இவளைப் படுத்தி வைக்கிறான்; கரும்பு வில்லும், மலரம்பும் கொண்டு அவளை வதைக்கிறான். “தனியாளான என்னை வருத்துவதற்கு இத்தனை பேரா?” என்று நினைத்து மருகுகிறாள்.

கைக்கரும்பென்ன! கணையென்ன!
நீயென்ன! மன்மதா-- இந்தச்
செக்கரும் பாவி நிலாவுமே
போதாதோ மன்மதா?

பாங்கிகள் வருகிறார்கள். அவர்களிடத்திலே தன் மனநிலை, உடல்நிலையைச் சொல்லுகிறாள் வசந்தவல்லி. சிவபெருமான் செம்மேனி உடையவர்தான். ஆனாலும் அவர் கழுத்தைச் சுற்றி சிறு கறுப்பு படர்ந்திருக்கிறது. நஞ்சிருக்கும் கழுத்து அது. அதை நினைந்து உருகும் என் உடம்பும் முழுவதும் கறுத்துவிட்டது.

செம்மேனி தன்னில் சிறுகறுப்பாரை
நான்கண்டு இப்போ
தம்மா என்மேனி
யுடங்கலுமே கறுத்தேனே

சார்ந்த பொருளின் வண்ணமும், குணமும் சார்ந்தவளுக்கு ஏற்படுகிறது. அவருக்குத்தான் உணவு வேண்டியதில்லை, உறக்கம் வேண்டியதில்லை. அவரை நினைத்த எனக்குமா அந்த நிலை!”

“எள்ளள வுணு முறக்கமு
மில்லாரைக் கண்டுநானும்
ஒள்ளிய வுணு முறக்கமு
மற்று விட்டேனே”

வசந்தவல்லி இந்நிலையிலிருக்கும்போது குறத்தி சிங்கி அவள்முன் வருகிறாள். சிங்கியின் வாய் இலவு போலச் சிவந்திருக்கிறது. “அந்தச் சிவந்த வாயால் எனக்கொரு குறிசொல்ல மாட்டாயா?” என்று வசந்தவல்லி அவளைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள். அப்படிக் கேட்கும்போதே, தன்னுடைய தெய்வக் காதலன் யார் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறாள் வசந்தவல்லி. பலாவுக்குள்ளே கனியாக இருப்பவள் அந்தக் குறும்பலா ஈசன்.

“பலவுக்குட் கனியாய் நின்ற
பரமர் குற்றால நாட்டில்
இலவுக்குஞ் சிவந்த வாயா
லெனக்கொரு குறிசொல்வாயே”

குறத்தி சொற்படி, வசந்தவல்லி தரைமெழுகிக் கோலமிட்டு, பிள்ளையாரைப் பிடித்துவைத்து, முப்பழம் படைத்து, தேங்காய் உடைத்து, நிறைநாழி அளந்துவைத்து, விளக்கிட்டு, அப்பமவல் வர்க்க வகை சர்க்கரையோடு எட்பொரி வைத்து, இறைவனை நினைந்து கரம் குவிக்கிறாள். பிறகு தன் முத்திரை மோதிரமிட்ட கையைக் குறத்திக்குக் காட்டுகிறாள். குறத்திக்கு அருள் வருகிறது. குறளி வந்து வாயிலிருந்து கொண்டு அவளைப் பேசவைக்கிறதாம்.

துடிக்குதென் னுதடும் நாவும்
சொல்லு சொலெனவே வாயி
லிடிக்குது குறளி யம்மே
இனிக்குறி சொல்லக் கேவே

என்கிறாள் குறத்தி. குறத்தி சுற்றிவளைத்துக் குறி சொல்லுகிறாள், சாட்டிச் சாட்டிச் சொல்லுகிறாள். பொறுமை இழந்த வசந்தவல்லி,

“உளப்பிப் போட்டாய்,
குறியைக் குழப்பிப் போட்டாய்”

என்று சடைத்துக் கொள்ளுகிறாள். உடனே குறத்தி, “திரிகூட நாதரே உன் காதலர்” என்று பொருத்தில் அடித்தாற்போல் பெயரையே சொல்லுகிறாள். இதைக் கேட்டவுடன் வசந்தவல்லி நாணத்தால் தலை கவிழ்ந்தாள்.

“மன்னர்திரிகூட நாதரென்னும்
போதிலே முகம்
மாணிக்க வசந்தவல்லி
நாணிக் கவிழ்ந்தாள்”

இதைப் பார்த்த குறத்தி, “நாளையே உன் காதலர் உன்னை மேவ வரப்போகிறார்” என்று சொல்லி, நகைச்சுவை ததும்ப அவளைக் கேலி பண்ணுகிறாள்.

நன்னகரி லீசருன்னை
மேவ வருவார் இந்த
நாணமெல்லா நாளை
நானுங் காணவே போறேன்
கைந் நொடியில் பொன்னிதழி

மாலை வருங்காண் இனிக்
கக்கத்தி விடுக்குவாயோ
வெட்கத்தை யம்மே

என்று சொல்லிக் கிண்டல் செய்கிறாள்.

வசந்தவல்லிக்கும் குற்றால நாதருக்கும் உள்ள தெய்வக் காதலை ஊடாகவும், சிங்கனுக்கும் சிங்கிக்கும் உள்ள மனிதக் காதலைப் பாவாகவும் கொண்டு ஓர் அற்புதக் கவிநாடகத்தை நெசவு செய்திருக்கிறார் கவிராஜர்.

சிங்கி இங்கே குறி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது சிங்கன் அவள் பிரிவை ஆற்றாமல் வருந்துகிறான். சிங்கனுடைய முறுக்கான உடற்பொலிவை கவிஞர் வருணிக்கிறார்.

கொக்கிறகு துடிக்கொண்டு
குருவிவேட்டை ஆடிக்கொண்டு
வக்காமணி பூட்டிக்கொண்டு
மடவார்கண்போல் ஈட்டிக்கொண்டு
தொக்காக்கச்சை இறுக்கிக்கொண்டு,
துள்ளுமீசை முறுக்கிக்கொண்டு
திக்கடங்காக் குளுவசிங்கள்
திரிசூடச் சிங்கள் வந்தான்

வருகிற வழியில் பலவகைப் பறவைகளைக் கண்ணி போட்டுப் பிடிக்கிறான் சிங்கன். பறவை வகைகளைச் சொல்லும்போது ஆசிரியர் பெரிய Orinthologist என்று தெரிகிறது.

“காடை வருகுது கம்புள் வருகுது
காக்கை வருகுது கொண்டைக் குலாத்தியும்
மாடப் புறாவும் மயிலும் வருகுது”

“வெள்ளைப் புறாவும் சகோரமும் ஆந்தையும்
மீன்கொத்திப் புள்ளும் மரங்கொத்திப் பட்சியும்
கிள்ளையும் பஞ்சவர்ணக்கிளிக் கூட்டமும்
கேகயப் பட்சியும் நாகண வாய்ச்சியும்
உள்ளானும் சிட்டும் வலியானும் அன்றிலும்”

இப்படியாக எத்தனையோ பறவைகளின் பெயர்களைச் சொல்லுகிறார். மீன் கொத்தியா மீன் குத்தியா என்று ஒரு சர்ச்சை தமிழ் நாட்டில் இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கிறது. 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே “அது மீன் கொத்திதான்” என்று தீர்ப்பளித்திருக்கிறார் கவிஞர்.

பறவைகளுக்குக் கண்ணி வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, சிங்கனுக்கு சிங்கியின் நினைவு வந்துவிடுகிறது. “நான் ஒரு கிளியாகப் பிறந்தேனில்லையே” என்று ஏங்குகிறான். ஏன் என்று சொல்லுகிறான்:

துள்ளி மடி மேலிருந்து
தோளின் மேலேறி யவள்
கிள்ளைமொழி கேட்க வொரு
கிள்ளையா னேனிலையே

மேலும் புலம்புகிறான்--

சிங்கியைக் காணேனே என்
வங்கணச் சிங்கியைக் காணேனே
சிங்கியைக் காமப் பசுங்கிளிப் பேடையைச்

சீர்வளர் குற்றாலர் பேர்வளம் பாடிய
சங்கீத வாரியை யிங்கித நாரியைச்
சல்லாபக் காரியை யுல்லாச மோகனச் (சிங்கி)

அவளுடைய அழகை நம் கண்முன் நிறுத்திக் காட்டுகிறான்:

கறுப்பி லழகியடா, என்சிங்கி,
கறுப்பிலழகியடா
நகையும் முகமுமவள் நாணயக் கைவிச்சும்
பகைவரும் திரும்பிப் பார்ப்பாரடா
தொகையாய்ச் சொன்னேனிச் சொல்லக் கூடாதொரு
வகையாய் வருகுதென்னை மயக்குதையே (கறு)

தேடித் தேடியலைந்து கடைசியாகச் சிங்கி இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறான். அவளைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மனநிலையை நாம் எப்படி வருணிக்க முடியும்? “மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுற்றனன்” என்று வேண்டுமானால் நாம் சொல்லுவோம். கவிஞர் இப்படி இளைச்சுப் போன தமிழிலா பேசுவார்! வருகிறது அவருடைய கவி.

“கண்டாடித் துள்ளாடிக்
கள்ளாடுந் தும்பியைப்போல்
கொண்டாடிக் கொண்டாடிக்
கூத்தாடிக் கொண்டானே”

சிங்கி புத்தம்புது நகைகளை அணிந்திருக்கிறாள். சிங்கன் தன் மலைநாட்டுத் தமிழிலே ஒவ்வொரு நகையைப் பற்றியும் கேட்கிறான். உரையாடல் சுவைமிக்க உரையாடல்.

காலுக்குமேலே பெரிய விரியன்
கடித்துக் கிடப்பானேன் சிங்கி?
சேலத்து நாட்டில் குறிசொல்லிப்பெற்ற
சிலம்பு கிடக்குதடா சிங்கா.
நீண்டு குறுகியு நாங்கூழுப் போல
நெளிந்த நெளிவென்னடி சிங்கி?
பாண்டியனார்மகள் வேண்டுங் குறிக்காகப்
பாடகமிட்டதடா சிங்கா.
சுண்டுவிரலிலே குண்டலப் பூச்சி
சுருண்டு கிடப்பானேன் சிங்கி?
கண்டிய தேசத்திற் பண்டு நான்பெற்ற
காலாழிப் பீலியடா சிங்கா.
மெல்லிய பூந்தொடை வாழைக் குருத்தை
விரித்து மடித்ததார் சிங்கி?
நெல்வேலியார் தந்த சல்லாபச் சேலை
நெறிபிடித் துடுத்தினேன் சிங்கா.

இப்படியாகத் தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் பத்தரை மாற்றுத் தங்கச் சுரங்கமாக இருக்கும் குற்றாலக் குறவஞ்சி. காதற் சுவை மாத்திரமல்ல, எல்லாவிதமான சுவைகளையும் இந்நூலில் அனுபவிக்கலாம்.

கடைசியாக, பக்திச் சுவை சொட்டும் சில பாடல்கள். தமிழ் நாட்டிலே ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் ஒரு ஸ்தல விருட்சம் என்று ஒன்றுண்டு. திருக்குற்றாலக் கோயிலுக்குள்ளே போனால், அங்கே ஒரு பலா மரத்துக்கு ஆறுகால பூசை நடப்பதைப் பார்க்கலாம். பலா மரத்துக்குள்ளே இறைவன் கொலுவிற்றிருக்கிறான் என்பதை எப்படியோ நம் முன்னோர்கள் கண்டுகொண்டார்கள்.

குற்றாலத்திலிருந்து சென்னைக்குப் பலாப் பழத்தைப் பார்ஸல் செய்து எண்ணிணீன் வண்டியில் அனுப்பினால், பாதிப்பழம் அழுகிப் போய்விடும். கால்வாசி திருட்டுப் போய்விடும். விபத்துக்களை மீறி சென்னைக்கு வந்து சேருவதெல்லாம் கால்வாசிதான்.

ஆனால், கோடானுகோடி ஆண்டுகளாகப் பலாமரம் என்ற தத்துவம் பலாப்பழத்தை எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு பாதுகாத்து வந்திருக்கிறது! வித்தைப் பாதுகாப்பதில்தான் அந்த மரத்துக்கு எவ்வளவு அக்கறை! விதையை மஞ்சள் சுளையிலே பொதிந்து, சுளை கெட்டுப் போகாமலிருக்க வேண்டுமே, அதற்காகச் சுளைகளுக்கு ஒரு வைக்கோல் Packing கொடுத்து, பலாக்கனியை குரங்கு துளைத்து விடாமலிருக்க வேண்டுமேயென்று பயந்து, முள் நிறைந்த தோட்டிலே அதைப் பக்குவமாகச் சுற்றிவைத்து, எவ்வளவு நாணயமாக நம் கையிலே கனியைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறது பலாமரம்.

இதையெல்லாம் கூர்ந்து கவனித்து வியந்தார்கள் நம் முன்னோர்கள். பலாமரம் நம்மைப்போல் B.A. M.A., பட்டம் வாங்கவில்லையே. ஆணிச்சனதூ அதற்குத் தெரியாதே. அது எப்படி இந்த அற்புதங்களைச் செய்ய முடிந்தது என்று ஆழ்ந்து, சிந்தித்துப் பார்த்தார்கள். அப்பாவி மரமா, இந்த விந்தைகளைச் செய்தது? இல்லை, மரத்துக்கும் தென்படாத ஒரு சக்தி, பேரண்டத்தையே ஆட்டிவைக்கும் ஒரு சக்தி, மரத்துக்குள்ளிருந்து இந்த அற்புதங்களைச் செய்திருக்கிறது என்ற உண்மையை உணர்ந்தார்கள். உணர்ந்தவுடனே, பலாமரத்தினுள் மறைந்துநின்று தொழிற்படும் இறைத் தத்துவத்தை நினைந்து வணங்கினார்கள். அதற்கு ஆறுகால பூசை நடத்தினார்கள். தீபாராதனை காட்டினார்கள். மேளதாளத்தோடு அதற்கு விழாக் கொண்டாடினார்கள். குறுகிய பலாமரத்தில் வீற்றிருக்கும் பேருண்மையை “குறும்பலா ஈசர்” என்று பெயரிட்டு வாழ்த்தினார்கள்.

வேதம் இறைவனைச் சொல்லாலே வர்ணித்துப் பார்த்ததாம். மனிதனுக்கு வேதம் சொன்னது விளங்கவில்லை, குழப்பந்தான் ஏற்பட்டது. எப்படி மனிதனுக்கு இறைவனைப் புரியவைப்பது என்று நீண்டகாலம் யோசனை பண்ணிப் பார்த்ததாம். கடைசியாக ஒரு தந்திரம் செய்தது வேதம். ஒரு பலாவின் வித்தைக் குற்றாலத்து மண்ணில் ஊன்றிவிட்டுப் போய்விட்டதாம் வேதம். அந்த வித்து முளைவிட்டு, இலை பரப்பி, கொப்பும் கவருமாக வளர்ந்து, காய்த்துக் கனிந்ததைப் பார்த்தான் மனிதன். பலா மரத்தின் உள்ளிருக்கும்இஞ்சினியரிங் ஜாலங்களையும், ரஸாயன வித்தைகளையும், தாவர மர்மங்களையும் பார்த்தவுடன், இறைவனுடைய உண்மையையும், பெருமையையும் மனிதன் உணர்ந்துகொண்டான். வேதத்தைப் படித்துப் பிடிபடாத உண்மை பலா மரத்தைக் கவனித்ததால் தெளிவாகிவிட்டது. இந்த அரிய கருத்தை, “வேதம் ஊன்றும் பலாவுள்ள நாடு” என்று குறவஞ்சி ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். மாசற்ற காட்சியுடையவர் அவர். அவர் காட்சியிலே பலாமரம் அருவ நிலையிலிருக்கும் இறைவனுடைய உருவமாகத் தோன்றுகிறது. பாடுகிறார்:

கிளைகளாய்க் கிளைத்த பல கொப்பெலாம்
சதுர்வேதம், கிளைகள் ஈன்ற
சுளையெல்லாம் சிவலிங்கம், கனியெலாம்
சிவலிங்கம், கனிகள் ஈன்ற
சுளையெல்லாம் சிவலிங்கம், வித்தெலாம்
சிவலிங்க சொரூபமாக
விளையுமொரு குறும்பலவில் முளைத்தெழுந்த
சிவக் கொழுந்தை வேண்டுவோமே.

ஒரு அழகிய, உணர்ச்சிமிக்க வாழ்த்தோடு குறவஞ்சி நாடகம் முடிகிறது.

வார்வாமும் தனத்திகுழல் வாய்மொழியம்
பிகைவாழி வதுவை சூட்டும்
தார்வாழி திரிகூடத்தார் வாழி
குறுமுனிவன் தலைநாட் சொன்ன
பேர்வாழி யரசர்கள்செங் கோல்வாழி
நன்னகரப் பேரா லோங்கு
மூர்வாழி குற்றாலத் தலத்தடியார்
வாழிநீ டூழி தானே

அப்படி வருகிறது வாழ்த்து.

(சென்னை வானொலியில் பொங்கலன்று பேசியது 14-4-75)

11 பள்ளுப் பாட்டு

நீண்ட நாள் வறட்சிக்குப்பின் மழைத்தூறல் விழுந்தால், பூமாதேவிக்கே மேனி சிலிர்த்துவிடும். அந்தச் சிலிர்ப்பிலே “கம்”மென்று மண்ணின் மணம் எங்கும் வீசும். அந்த மணத்தை உட்கொள்ளும்போதுள்ள ஆனந்தத்தை வேறு எந்த மணமும் நமக்குக் கொடுப்பதில்லை. தமிழ் மண்ணின் இனிய மணத்தை வீசிவரும் பாடல்களையே “பள்ளுப்பாட்டு” என்று சொல்கிறோம்.

கற்றறிந்த புலவர்கள் சாமானிய மக்களும் அனுபவிப்பதற்காக எளிய பேச்சுத் தமிழில் பள்ளுப்பாட்டைப் பாடினார்கள் என்று நினைப்பது தவறு. பேச்சுத் தமிழிலிருக்கும் வேகத்தையும், அழகையும் அனுபவித்த காரணத்தால் அவர்கள் அவ்வாறு பழகு தமிழில் பாடினார்கள். ராபர்ட் பர்ன்ஸ் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் கேவலம் குடியானவர்களுடைய மொழியிலேயே அற்புதமான பல கவிகளை இயற்றியிருக்கிறார். மார்க் ட்வைன் என்ற அமெரிக்க நாவலாசிரியர் Huckleberry Finn முதலிய சிறந்த நாவல்களை நீக்ரோக்களுடைய கொச்சை மொழியில் எழுதியிருக்கிறார். மேற்சொன்ன இருவரைப் போலவே பள்ளுப்பாட்டு எழுதிய கவிஞர்களும் சிறந்த புலவர்கள். மேலும் உழவர்களுடைய வாழ்க்கையோடு இரண்டறக் கலந்தவர்கள் அவர்கள். அந்த உல்லாச வாழ்க்கையை உல்லாசமாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்றால் உழவர் தமிழில்தான் முடியும் என்பதை உணர்ந்தவர்கள்.

அந்தத் தமிழுக்கு என்ன ஆற்றல்! என்ன வேகம்! என்ன சுகம்! மழை காலம் தொடங்கப்போகிறது. வறண்டுபோயிருக்கும் முக்கூடல் (இக்காலத்தில் சீவலப்பேரி) ஆற்றில் வெள்ளம் வரப்போகிறது. முக்கூடலிலிருந்து சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறார் கவிஞர். மேற்கே மலையின் ஆழத்துக்குள்ளே சேரநாட்டு மின்னல் தெரிகிறது. கிழக்கே ஈழத்து (இலங்கை) மின்னல் வெட்டுகிறது. வடக்கும் தெற்குமாகச் சூழ்ந்தடிக்கிறது மின்னல்.

ஆற்று வெள்ளம் நாளைவரத்
தோற்று தேகுறி-- மலை
யாழமின்னல் ஈழமின்னல்
சூழ மின்னுதே.

அந்தக் காலத்து மாணவர்கள் கோலாட்டம் ஆடிக்கொண்டே இந்தப் பாட்டைப் பாடுவார்கள்.

“சூழ மின்னுதே”

என்ற வரியில் “தே” க்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காகக் காலால் தரையை ஓங்கி மிதித்துத் தாளம் போடுவார்கள்-- அவ்வளவு களிப்பு அவர்களுக்கு. மின்னல் குறியைத் தவிர, வேறு சில குறிகளும் மழை காலத்துக்கு கட்டியம் கூறுகின்றன. காற்றிலே மரக்கிளைகள் சுற்றியடிக்கின்றன. கிணற்றிலேயுள்ள சொறித் தவளைகள் கூப்பிடுகின்றன. சேற்றிலுள்ள நண்டு, மழை வரப்போவதை உணர்ந்து தன் வளையிலே சேற்றைக் குழைத்து அடைக்கிறது! கோடிக்கணக்கான வானம்பாடிகள் மழையை எதிர்தோக்கிப் பாடி ஆடுகின்றன.

ஆற்று வெள்ளம் நாளைவரத்
தோற்றுதே குறி-- மலை
யாழமின்னல் ஈழமின்னல்
சூழ மின்னுதே.
நேற்றும் இன்றும் கொம்புசுற்றிக்
காற்றடிக்குதே-- கேணி
நீர்ப்படு சொறித்தவளைகள்
கூப்பிடுகு தே.
சேற்றுநண்டு சேற்றைக் குழைத்
தேற்றடைக்குதே-- மழை
தேடி ஒருகோடி வானம்
பாடி ஆடு தே.

நாளை மழை வரப்போகிறது என்று தெரிந்த உழவர்கள் மழைத் தண்ணீரைப் பாதுகாப்பதற்காக மராமத்து வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அணைகளையும், ஏரிகளையும் “பதனஞ்” செய்யவேண்டுமே. அதற்காக வட்டக் கூடை, வெட்டரிவாள், கொட்டு (சிறு மண்வெட்டி) முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு திரண்டு வருகிறார்கள்.

“மாரிபெய்ப்புல், கால், அணைகள்
ஏரி பதனஞ்--செய்ய
வட்டக் கூடை வெட்டரிவாள்
கொட்டும் கைக் கொண்டே”

(திருமலை முருகன் பள்ளு)

வருகிறார்கள். அவர்கள் குளம், மறுகால் முதலியவற்றைத் திருத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, மழை பெய்யத் தொடங்குகிறது. இடித்து முழக்கிக்கொண்டு பெய்கிறது. வெள்ளம் ஆற்றின் இரு கரைகளிலும் மருவி, இரைந்து, குமுறி விரைந்து, அதிர்ந்து பாய்கிறது. குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்களில் பாய்ந்து ஓடிவருகிறது. அதன் கைவண்ணத்தை வருணிக்கிறது திருமாலை முருகன் பள்ளு--

வாழைக் குலையைத் தள்ளுமாம்--நெடுந்
தாழைக் குலையில் துள்ளுமாம்
கருது குளங்கள் நிரப்புமாம்-- அவைக்
குரிய வளங்கள் பரப்புமாம்

ஆற்று வெள்ளத்தின் வரத்து மிக்க துடுக்குத்தனமாக இருக்கிறதாம். எதையெல்லாம் அது சுருக்கிக்கொண்டு செல்லுகிறது? சங்கரன் செட்டி பருத்தியும், கட்டை ரெங்கயன் பட்ட விருத்தியும், சிங்கக்கோன் பட்டி ஆடையும், வெள்ளை அங்கக்கோன் குட்டிக் கூட்டையும், கங்கன் கட்டிய நெல்லையும், வலைப்புங்கன் வெட்டிய வல்லையும் (மேடும்), அல்லிபீற்றல் வீட்டையும், தெற்றுப்பல்லி நூற்ற ராட்டையும், தேவி வடிச்ச பாணையும், மூளி ஆவி பிடிச்ச மீனையும், வெண்டி மச்சினி பொட்டியும், அவள் நண்டு அவிச்சிடும் சட்டியும்-- இவற்றையெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு வேகமாகச் சுருட்டியும், வாரியும், மறித்தும் செல்லுகிறதாம் அனும நன்னதி. பகீரதப் பிரயத்தனத்தில் வந்த கங்கை ஆற்றைப் போல.

“வல்லை சுருட்டி வாரிமறித்தல்
வெல்லை பரந்து பகிரதன்
வரநதியெனும் அனும நன்னதி
வருதல் பாடும் பள்ளீரே”

(திருமலை முருகன் பள்ளு)

கமலை ஞானப்பிரகாசர் என்ற சிறந்த ஞானி 16-ஆம் நூற்றாண்டில் திருவாரூரில் வாழ்ந்தவர். அவர் பாடிய “திருவாரூர்ப் பள்ளு” என்ற நூலில் ஆற்று வெள்ளத்திலே மிடையும் மீன் வகைகளை ஆர்வத்தோடு அடுக்கிக்கொண்டே போகிறார்.

“வாளைதிருக்கை கறவு தொழுத்தை
வஞ்சி ரஞ்சிறு பஞ்சிரம்
மடவையுல்ல மயிரை கெளிறு
மகராங் குரவை மலங்குமீன்
தேளி யுளுவை சன்னமயறு
திமிதி மிங்கலம் புரவிமீன்
சீனி கைத்தலை யானை மீனொடு
தெள்ளிறா லொடு வெள்ளிறால்”

நாம் மீன்களின் பெயர்களை அடுக்கினோமானால், அது வெறும் சுவையற்ற அட்டவணையாக முடியும்; ஆனால் கமலை ஞானப்பிரகாசருடைய அட்டவணையிலே மீன்கள் மாத்திரமல்ல, கவிதை மின்னலும் சேர்ந்து மின்னுவதைப் பார்க்கிறோம்.

உழவர்கள் ஏர் கட்டுகிறார்கள். மாடுகளிடத்திலே நெருங்கிப் பழகுபவர்கள் அவர்கள். ஒவ்வொரு மாட்டையும் ஒரு செல்லப் பேரிட்டு அழைத்து ஏரிலே பூட்டுகிறார்கள். திருமலை முருகன் பள்ளூப் பாடிய பெரியவன் கவிராயர் மாடுகளின் பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஜால வித்தையே செய்கிறார்:

கூழைவாலன் கூடுகொம்பன் குத்துக்குளம்பன்
மயிலை கரும்போரான் கட்டிவெள்ளை
கொட்டைப்பாக்கன் செம்மறையன் வெண்தலையன்
குற்றாலன் வெளிக்கண்ணன் மாலான்
மோழைக்காளை கருமறையன் சூடுதின்னி
வெள்ளைக்காலன் மட்டைக்கொம்பன் திருகுகொம்பன்
வெடிவாலன்வெறியன் ஆனைச்சொறியன் இவை
விரும்பி ஏர்கட்டினேன் ஆண்டே.

(சூடு அடிக்கும்போது ஒரு மாடு கதிரைத் தின்றுவிடுமாம். அதற்கு “சூடு தின்னி” என்ற பட்டப்பெயர் கொடுத்தது எவ்வளவு பொருத்தம்!)

தரிசாகக் கிடந்த நிலத்திலே ஆட்டுக் கிடையும், மாட்டுக் கிடையும் போட்டு, போதிய அளவுக்கு எருவிட்ட பிறகு, மூன்று சாலடித்து, நீரைத் தேக்கிக் குழப்பி அதில் பசங்குழைகளைப் பதித்து, நல்ல நாளும் சகுனமும் பார்த்து, முதன் முதல் ஏர்பூட்டி உழும் சடங்குக்கு நாளேரிடுதல் என்று பெயர். நாளேரிட்டு வித்தைத் தொளியில் (சேற்றில்) விதைக்கிறான் உழவன்.

நெல் வித்தில்தான் எத்தனை வகை?

சித்திரக் காலிவாலான் சிறைமீட்டான் மணல்வாரி
நெஞ்சம்பா கருஞ்சுரை சீரகச்சம்பா
முத்துவிளங்கிமலைமுண்டன் பொற்பாளைநெடு
மூக்கன் அரிக்கிராவி மூங்கிற்சம்பா
கத்தூரிவாணன் காடைக்கழுத்தன் இரங்கல்மீட்டான்
கல்லுண்டை பூம்பாளைபாற் கடுக்கன்வெள்ளை
புத்தன் கருங்குறுவை புனுசுச்சம் பாவும் இரு
பூவுக்கும் விதைசேறிற் போட்டேன் ஆண்டே.

(மூக்கூடற்பள்ளூ)

கவிஞருக்கு எதுகையும் மோனையும் கொடுத்து உதவுவதற்காகவே நம் முன்னோர்கள் நெல் வகைகளுக்கும் இவ்வளவு இனிய பெயர்களைக் கொடுத்தார்களோ என்று எண்ணவேண்டி இருக்கிறது. ஒருவகை நெல்மணி வளைந்திருக்கும்; நெடுமூக்கன் என்று அதற்குப் பெயரிட்டார்கள். இன்னொரு வகை நெல் கறுத்து, பளபளவென்றிருக்கும், காடை என்ற பறவையின் கழுத்தைப் போல; அதற்குக் “காடைக் கழுத்தன்” என்று நாமம் சூட்டினார்கள். நல்ல மணமுள்ள நெல்லுக்கு “புனுசுச் சம்பா” என்றும், கடினமான நெல்லை “கல்லுண்டை” என்றும், அளவில் சிறிய நெல்லை “சீரகச் சம்பா” என்றும் நம்மவர்கள் அழைத்தார்கள் என்றால், நெல்லோடு எப்படி நெருங்கி உறவாடியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. சுவையிலும், மணத்திலும் மிகச் சிறந்த ஒருவகை நெல்லை அதற்கென்று ஒரு தனிக்கதை கட்டியே பாராட்டியிருக்கிறார்கள். பகைவர்கள் நம்மைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டால், அந்த நெல்லில் ஒரு கோட்டை நெல்லை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது. உடனே அவர்கள் நம்மைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்துவிடுவார்கள். அந்த நயமான நெல்லை “சிறை மீட்டான்” என்று சொல்லி உபசரித்தார்கள். இப்படியெல்லாம் நெல்லுக்குள்ளும் சொல்லுக்குள்ளும் புகுந்து பார்த்தால்தான் தமிழர் பண்பாட்டின் ஸ்வரூபம் தெரியும்.

“வேல் வாழ்க!” என்று சொல்லித் திருமலை முருகனை வாழ்த்தி, நெல்லை விதைக்கிறான் குடும்பன். மெல்ல மெல்ல, விதையிலிருந்து முளைமுளைத்து வருகிறது. முளை முகம் கண்டவுடன் அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம்.

வளர்ந்த நாற்றை முகங்கண்டான்-- சேரி
மன்னர்கூட மது வுண்டான்
அளந்தி டாமகிழ்ச்சி கொண்டான்-- பண்ணை
ஆண்டவர்க் கந்தச் செய்தி விண்டான்

(முக்கூடற் பள்ளு)

நாற்றங்காலில் நாற்று வளர்ந்து முற்றுமுன், தரிசாகக் கிடந்த நிலங்களைப் பக்குவப்படுத்துகிறார்கள். ஆட்டுக்கிடையும் மாட்டுக்கிடையும் போட்டு, போதிய அளவுக்கு எருவிட்ட பிறகு, நிலத்திலே மூன்று சாலடித்து, நான்கு தரம் உழவு செய்து, நீரைத் தேக்கிக் குழப்பி, ஏருக்கு எட்டாமல் தப்பிய வலவனடி நிலத்தையும் திருத்தி, வயலில் பசங்குழைகளைப் பதித்து, பதித்த சேற்றிலே (தொளியிலே) பறித்த நாற்றை நாலு திசையும் நோக்கிக் கும்பிட்டு குரவை முழக்கம் முழங்கி நடுகை செய்யும்படி பள்ளியரை அழைக்கிறான் குடும்பன்.

“கைவிரசலாய் நடுகைச் சமர்த்தைக்
காட்டும் பள்ளீரே”

(முக்கூடல்)

என்று குடும்பன் பள்ளியரை உற்சாகப்படுத்துகிறான்.

உழத்தியர் பாடிக்கொண்டே நாற்றைப் பிடுங்கி நடுகிறார்கள். நாற்றைப் பிடுங்கும்போது நண்டையும் சேர்த்துப் பிடிக்கிறார்கள்.

நாற்றெல்லாம் பிடுங்கையிலே--லேலங்கடி லேலோ
நண்டுஞ்சேர்த்துப் பிடிக்கறாங்க--லேலங்கடி லேலோ
(ராமநாதபுரம் நாடோடிப் பாடல்)

பிடுங்கிய நாற்றைப் பிரியிலே பெரிசாகக் கட்டி, தலையில் வைத்துக்கொண்டு பெண்கள் பெருமையோடு நடக்கும் அழகை அனுபவிக்கிறார் கவிஞர்.

பெரிய கட்டைச் சரியாவைத்து-- லேலங்கடி லேலோ
பெருமையாய்த்தான் தலையில் வைத்து--லேலங்கடி லேலோ
இடுப்பில்ஒரு கையும் வைத்து-- லேலங்கடி லேலோ
அடுத்தவயல் போறாங்கடி-- லேலங்கடி லேலோ

ஜப்பானுக்குப் போய் புதிய விவசாய முறையை ஆராய்ந்து வந்த நண்பர், “நூறு நாற்று நடுவதற்குள்ளே அங்குள்ளவர்கள் திணறிப் போகிறார்கள். அப்படி நட்ட பிறகு ஜப்பானிய உழவர்கள் களைப்பாறுவதற்காக வயலைவிட்டு வெளியே வந்துவிடுகிறார்கள்” என்று சொல்லுகிறார். ஆனால் ராமநாதபுரம் பள்ளி தன்னுடைய “நடுகைச் சமர்த்தை”ப் பற்றிப் பாடுகிறாள்:

“ஆறுஒண்ணுக்கு ஆயிரம்நாற்று-- லேலங்கடி லேலோ
அழகாய்த்தானும் நடுவோமையா-- லேலங்கடி லேலோ
லேலங்கடிப் பாட்டுப்பாடி-- லேலங்கடி லேலோ
லேசாநாற்றை எடுப்போமையா--லேலங்கடி லேலோ
தில்லாலங்கடிப் பாட்டுப்பாடி-- லேலங்கடி லேலோ
திருப்பித்திருப்பி நடுவோமையா-- லேலங்கடி லேலோ

நடவும் முடிந்தது. பயிர் விளைகிறது; அதற்குப் பசப்பு நிறம் ஏறுகிறது; அதன் குருத்து பரந்து தழைக்கிறது, எப்படி? தமிழிசைக்கு முடியசைக்கும் முதல்வர் எனத் தழைக்கிறதாம். கதிரின் முடியிலே நெல்லுக்குரிய பால் (பொதி) பிடிக்கிறது. கதிர் முதிர்ந்து, இடை பருத்து, நெல் விளைந்துவிட்டது.

பதிந்த நடவுதேறிப் பசப்பு மேறிப்
 பசந்துகுருத்து மேன்மேற்பரந்து செறிந்து
 முதிர்ந்த தமிழிசைக்கு முடியசைக்கும்
 முதல்வரெனத் தழைத்து முதல்குழைந்தே
 பொதிந்த பொதியை நீட்டிப் புட்டில்காட்டிப்
 புரப்போர் பொன்னிணங் குகைபோல் வணங்கி
 எதிரந்த கதிர்முதிர்ந்தே இடைபழுத்து
 ஏற்ற விளைவு தோற்றந் தேற்றியதே.

(முக்கூடற்பள்ளு)

நல்ல நாள் பார்த்து முதன் முதல் அறுக்கும் கதிருக்கு நாட்கதிர் என்று பெயர். பயிரின் செழிப்பைப் பார்த்தால் நல்ல மேனி காணும் என்று தெரிகிறது. ஒரு கதிரில் உழக்கு நெல் இருக்கிறது. ஒரு கட்டுக் கதிரில் ஒரு கலம் நெல் கிடைக்கும்.

“கட்டுக் கலங்காணும்
 கதிர் உழக்குநெற் காணும்”

(அல்லி அரசாணிமாலை)

முறுக விளைந்த நெற்கதிர்களை நெருங்கி அரிகிறார்கள். அரிந்த கதிர்களைக் கட்டி, வைக்கோல் புரியால் முறுக்கி, இறுக்குகிறார்கள். கட்டுகளைக் களத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, கதிர்களை அடுக்கி வைக்கிறார்கள். இந்த அடுக்கை “நிலைப்போர்” என்று சொல்லுவது வழக்கம். நின்ற போரைச் சரித்து நிலத்தில் விரித்துப் பிறகு “பிணையல்” அடிக்கிறார்கள். சாதாரணமாக எருதுகளை ஒன்றோடொன்று பிணைத்துப் போரடிப்பார்கள். ஆனால், மதுரையில் ஓர் அதிசயம் நடக்கிறதாம்.

மாடுகட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெல் என்று
 ஆனைகட்டிப் போரடிக்கும் அழகான தென்மதுரை

(அல்லி அரசாணிமாலை)

போரடிப்பிலே கிடைத்த நெல்லைக் குவித்து வைப்பார்கள். இந்தக் குவியலுக்குப் “பொலி” என்று பெயர். பொலியைக் கூட்டி முறத்தினால் பதர்போக வீசி, பிள்ளையாரைப் பிடித்துவைத்து, அவரை வணங்கிவிட்டு, குடும்பன் மரக்காலால் நெல்லை அளக்கிறான். மரக்காலுக்கு மேல் கையிரண்டையும் குடம்போலச் சேர்த்துவைத்து அதிக நெல் மரக்காலில் பிடிக்கும்படியாக அளப்பது மரபு. “இதைக் குடங்கை கட்டி அளத்தல்” என்று சொல்லுவார்கள். அளந்து போட்ட குவியலுக்கு “அம்பாரம்” என்று பெயர். முத்திரை இடுவதுபோல, அந்த அம்பாரத்தில் ஒரு குறி போடுவார்கள். இந்த அம்பாரத்திலிருந்து முதலில் எடுக்கும் நெல்லை பிள்ளையார் கோயில் பூசைக்காக ஒதுக்கிவைப்பது வழக்கம். இந்த நெல்லுக்கு “பிள்ளையாரடி” என்று பெயர்.

பண்ணையார் உழவர்களிடத்திலே பரிவு நிறைந்தவர். “பிள்ளையாரடி” நெல்லை ஒதுக்கியவுடன், உழவர்களுக்குப் படியளப்பார். காசாகவோ, நெல்லாகவோ, அரிசியாகவோ கூலி கொடுக்கலாம். ஆனால் சோறாகக் கூலி கொடுத்தால் பண்ணையாட்களுக்கு மிக்க திருப்தியுண்டாகும்.

காசாப் படியளந்தால்
 கனத்த நேரஞ் செல்லுமென்று,
 நெல்லாப் படியளந்தால்
 நீண்ட நேரஞ் செல்லுமென்று
 அரிசியாப் படியளந்தால்
 ஆக்க நேரஞ் செல்லுமென்று
 சோறாப் படியளக்கும்-எங்களையா
 சுவாமியார் பண்ணையிது

என்று மதுரை உழத்தி, பண்ணையாரை மெச்சிப் பாடுகிறாள்.

பள்ளுப் பாட்டுகளில் இப்படியாகத் தமிழ் மண்ணின் சுகந்த மணம் வீசிக்கொண்டே இருக்கும். நடுகைக் காலத்திலே நடக்கும் காதற் காட்சிகளும், குடும்பனுடைய இரு மனைவியருக்குள்ளே நடக்கும் ஏசல் காட்சிகளும் பள்ளுப் பிரபந்தங்களில் பொதுவாகக் காணக்கூடிய காட்சிகள். ஏசலுக்குப் பின் இரு மனைவிகளும் ஒருவரையொருவர் சமாதானம் செய்து கொள்வார்கள்.

சொன்னாலென்ன நீயும் பொறு
நானும் பொறுத்தேன்--கிளை
சூழ்ந்திருக்க நாமே கூடி
வாழ்ந்திருக்கலாம்
பன்னகத்தி லாடிய முக்
கூடலழகர்--திருப்
பாதமலர் வாழ்த்தியாடிப்
பாடுவோமே.

(பன்னகம்-- காளிங்கன் என்ற பாம்பு.)

ஒவ்வொரு பள்ளும் இனிய வாழ்த்தோடு முடியும்.

வாழி திருக் குற்றாலர் வாழி திருமலையான்
வாழி அடியார் உலகம் வாழியவே--வாழியிந்தச்
செந்தமிழைக் கற்றோர் செவியாரக் கேட்கின்றோர்
சந்ததமும் வாழி தழைத்து.

(திருமலை முருகன் பள்ளு)

12 தேசிய கவி பாரதி

முத்தொள்ளாயிரம் போன்ற பழைய நூல்களிலே சேர, சோழ, பாண்டிய மண்டலங்களில் தமிழ்க்கவிஞர்களுக்கிருந்த நாட்டுப்பற்றைக் காணமுடிகிறது. தமிழ் நாட்டைப் பற்றிப் பொதுவாகப் பாடியவர்களே மிகச் சிலர். பாரதியாருக்கு முன் பாரதநாட்டின் முழு உருவத்தையும் கண்டு அதன்மீது தமக்குள்ள பற்றை எடுத்துப்பாடிய தமிழ்க் கவிகள் இல்லவே இல்லை என்று சொல்லி விடலாம்.

1882-இல் பிறந்த பாரதியாரே அவரது 24-ஆவது வயது வரையில், அதாவது 1906-ஆம் வருஷம் வரையில் நாட்டுப் பாடல்கள் ஒன்றும் பாடவில்லை. இந்தியாவை ஆண்டுவந்த ஆங்கிலப் பேரரசரிடத்திலே மக்கள் மிக்க விஸ்வாசம் கொண்டிருந்த காலம் அது. 1906-ஆம் ஆண்டில் வேல்ஸ் இளவரசர் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தபோது, “வருக செல்வ, வாழ்க மன் நீயே” என்று தொடங்கும் வாழ்த்துப்பாட்டை பாரதியாரே பாடினார்.

1906-ஆம் ஆண்டில் நடந்த தூரத் காங்கிரஸில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள்தாம் பாரதியாரின் நாட்டுப்பற்றைத் தூண்டி பல தேசிய கீதங்களை அவர் பாடும்படி செய்தன. 1908-இல் அவர் வெளியிட்ட “ஸ்வதேச கீதங்கள்” என்னும் நூலில் அவர் கூறும் ஸமர்ப்பணம் கீழ்க்கண்டவாறு--

“ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு விசுவரூபம் காட்டி ஆத்தம நிலை விளக்கியதொப்ப, எனக்கு பாரத தேவியின் சம்பூர்ண ரூபத்தைக் காட்டி, ஸ்வதேச பக்தியும் உபதேசம் புரிந்தருளிய குருவின் சரணமலர்களுக்கு இச்சிறுநூலைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.”

1909-இல் வெளிவந்த பாரதியாரின் ஜன்ம பூமி என்ற நூலின் முகவுரையிலே, தமக்கு எந்த ஆண்டில் பாரத தேவியின் தரிசனம் கிடைத்தது என்பதை ஆர்வத்தோடு விளக்குகிறார்-- “நாட்டில் ஒரு புதிய ஆதர்சம்-- ஓர் கிளர்ச்சி-- ஓர் மார்க்கம் தோன்றுமேயானால், மேன்மக்களின் நெஞ்சமனைத்தும், இரவியை நோக்கித் திரும்பும் தூரியகாந்த மலர்போல, அவ்வாதர்சத்தை நோக்கித் திரும்புகின்றன. சென்ற சுபக்கிருது வருஷத்திலே பாரத நாட்டில், சர்வ சுபங்களுக்கும் மூலாதாரமாகிய “தேச பக்தி” என்ற நவீன மார்க்கம் தோன்றியது. நல்லோர்களின் சிந்தையெல்லாம் உடனே புளிகிதமாயின. நல்லோருடைய குணங்களிலே குறைவுடையவனாகிய யானும் தேவியினது கிருபையால் அப்புதிய சுடரினிடத்து அன்பு பூண்டேன். அவ்வன்பு காரணமாக சென்ற வருஷம் சில கவிதை மலர் புனைந்து மாதாவின் திருவடிக்குப் புனைந்தேன்.”

ஆகவே, பாரதியாருடைய வாக்குமூலத்தை வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போமானால், தமிழ்க் கவிதை உலகத்திலே இந்திய தேச பக்தி என்பது ஒரு நவீன மார்க்கமாகக் கருதப்பட்டது என்றும், அப்புதிய மார்க்கத்தில் முதன் முதலாக அன்புகொண்ட தமிழ்க் கவிஞர் பாரதியே என்றும், அவ்வாறு அவர் அன்பு கொண்ட வருஷம் சுபக்கிருது வருஷம் என்றும் தெரிகிறது.

நாட்டுப்பற்றைத் தமிழகத்தில் பரப்புவதற்காக பாரதியார் கைக்கொண்ட முறைகள் பல. முதலாவதாக நாட்டுப்பற்றுக்கு சமயத்துக்குண்டான அந்தஸ்தை அவர் கொடுத்து, பாரதத் தாய் காளியின் அம்ஸம் என்று பாடினார்.

பேயவள் காண் எங்கள் அன்னை--பெரும்
பித்துடையாள் எங்கள் அன்னை
காயழல் ஏந்திய பித்தன்--தனைக்
காதலிப்பாள் எங்கள் அன்னை.

ஆகவே, அவள் பெயரைச் சொன்னாலே ஒரு சக்தி பிறக்கும் என்று ஆணையிடுகிறார்.

தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே--ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே.

அவளுடைய உருவம் எப்படியிருக்குமாம்?

முப்பது கோடி முகமுடையாள் உயிர்

மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள்--இவள்
செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள், எனில்
சிந்தனை யொன்றுடையாள்.

அறுபது கோடி தடக்கைகள் உடையவள் அவள். நம்மை அடிமையாக்கியவர்களை அவள் என்ன செய்வாள்?

நல்லறம் நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரிவாள் எங்கள் தாய்--அவர்
அல்லவராயின் அவரை விழுங்கிப் பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்.

அப்பேர்ப்பட்டவளுடைய பெயரை உச்சாடனம் செய்தால் நம் அடிமை நிலை நீங்கிவிடும்.

ஒன்றாய் நின்றினி வென்றாயினு முயிர்
சென்றாயினும் வலி குன்றா தோதுவம்
வந்தே--மாதரம்--ஜய
வந்தே மாதரம்

இவ்வாறாக இந்திய நாட்டின் பூமிப்பரப்பை பாரத தேவியென்று போற்றியும், துர்க்கையின் அம்சம் என்று பாடியும், நாட்டு பக்தியை வளர்த்தவர் பாரதியார்.

அவர் கையாண்ட இன்னோர் உத்தியின் மூலம், மொழியாலும் இனத்தாலும் வேறுபட்டிருந்த இந்திய மக்களுக்கு உணர்ச்சியினால் ஒருமைப்பாட்டினை உண்டாக்கினார். தாயின் மணிக்கொடி என்ற அடையாளத்தை மையமாகக் கொண்டு இந்த ஒருமைப்பாட்டு உணர்ச்சியை அற்புதமாக நெசவு செய்தார்.

செந்தமிழ் நாட்டுப் பொருநர்--கொடுந்
தீக்கண் மறவர்கள், சேரன்தன் வீரர்
சிந்தை துணிந்த தெலுங்கர்--தாயின்
சேவடிக்கே பணி செய்திடு துளுவர்--
தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்! அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட வாரீர்!
கன்னடர் ரெட்டியரோடு--போரில்
காலனுமஞ்சக் கலக்கு மராட்டர்
பொன்னகர் தேவர் களொப்ப நிற்கும்
பொற்புடையார் இந்துஸ்தானத்து மல்லர் (தாயின்)
மாதர்கள் கற்புள்ள வரையும்--பாரில்
மறைவருங் கீர்த்திகொள் ரஜபுத்ரவீரர்-- (தாயின்)
பஞ்ச நதத்துப் பிறந்தோர்--முன்னைப்
பார்த்தன் முதற்பலர்வாழ்ந்த--நன்னாட்டார்
துஞ்சும் பொழுதினும் தாயின்--பதந்
தொண்டு நினைந்திடும் வங்கத்தினோரும் (தாயின்)

இந்திய வரலாற்றிலே பல வீரச்செயல்களைப் புரிந்த வீரர்கள் பலரை நாம் சந்திக்கிறோம். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தனி வீரத்தை நாட்ட வந்தவர்கள் அல்லர். பாரத தேவியின் அருளால் பாரத தேவியின் கருவிகளாக இருந்து அவர்கள் அந்தச் சாகசங்களைச் செய்தார்களாம்.

முன்னை இலங்கை அரக்கர் அழிய
முடித்த வில் யாருடை வில்?--எங்கள்
அன்னை பயங்கரி பாரததேவி நல்
ஆரிய ராணியின் வில்

கர்ணனுடைய கொடைக் கையாருடைய கை?

சாகும் பொழுதில் இருசெவிக் குண்டலம்
தந்த தெவர் கொடைக் கை?--சுவைப்
பாகு மொழியில் புலவர்கள் போற்றிடும்
பாரத ராணியின் கை.

இதைப் போலவே, காண்டிவம் ஏந்தி உலகினை வென்றது ஆரிய தேவியின் தோள்; கீதை புகன்றது பாரத தேவியின் திருவாய்; புத்தன் மொழி எங்கள் அன்னையின் மொழி என்றெல்லாம் சொல்லி உணர்ச்சி ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்தார் பாரதி.

மொழியின் பெயராலும், குறுகிய மாநிலப்பற்றின் பெயராலும் பூசலிட்டுக்கொண்டிருந்த இந்திய மக்களைப் பார்த்து, "பாரதநாட்டின் பல பாகங்களும் ஒன்றையொன்று ஆதாரமாகக் கொண்டவை" என்ற உண்மையை உணர்ச்சியில் பதியும்படியாக விளக்குகிறார் பாரதியார்.

கங்கை நதிப்புறத்து கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளுவோம்
சிங்க மராட்டியர் தம் கவிதை கொண்டே
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்
காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரைதான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவி செய்வோம்
ராசபுத்தானத்து வீரர் தமக்கு
நல்லியல் கன்னடத்துத் தங்கம் அளிப்போம்.

இவ்வாறு பல மாநிலங்களில் உள்ளவர்களும் பேத உணர்வில்லாமல் கூடி உறவாடுவதால் பாரதநாடு செழிக்கும், பாரதநாட்டின் ஒவ்வோர் அங்கமும் செழிக்கும் என்பதைப் பாரதி வற்புறுத்தினார்.

சிந்து நதிக் கரையின் நிலவினிலே
சேர நன்னாட்டினம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகள் ஓட்டி விளையாடி வருவோம்

என்று ஒருங்கிணைந்த இந்தியாவின் நலத்தையும் நிறைவையும் பற்றிப் பாடுகிறார் பாரதி. ருஷிய ஜார் சக்கரவர்த்தியின் வீழ்ச்சியைக் கூறி, அவ்வாறு கூறும்போதே இந்தியர்களுடைய நிலையையும் சாடிப் பேசுவார் கவிஞர்.

இம் என்றால் சிறைவாசம்; ஏனென்றால்
வனவாசம்; இவ்வாறங்கே
செம்மையெல்லாம் பாழாகிக் கொடுமையே
அறமாகித் தீர்ந்த போதில்
அம்மை மனங் கனிந்திட்டாள்; அடிபரவி
உண்மை சொல்லும் அடியார் தம்மை
மும்மையினும் காத்திட நல்விழியாலே
நோக்கினாள்; முடிந்தான் காலன்.

என்று பாடி, இந்தியச் சுதந்தரத்தின் உதயத்தை மனக்கண்ணால் கண்டார்.

இடிபட்ட சுவர்போலே கலிவிழுந்தான்
கிருதயுகம் எழுக மாதோ

என்று எதிர்கால இந்தியாவை வாழ்த்தினார் தேசியக் கவிஞர்.

13 கவிதையில் இயற்கை - அந்திப் பொழுது

உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் நிறைந்துகிடக்கும் அழகினைத் தமிழர்கள் கவனிப்பது கிடையாது என்று சுப்பிரமணிய பாரதியார் குற்றஞ்சாட்டுகிறார். சனிக்கிழமை சாயங்காலந்தோறும் குளக்கரைகளில் போய் கருடன் பார்ப்பதற்கென்றால் நம்மவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக ஓடுகிறார்களாம். ஆனால் தூரியாஸ்தமன காலத்தில் வானத்தில் தோன்றும் அதிசயங்களைப் பார்க்க ஒருவன்சூடப் போகிறதில்லை. அப்போது வானத்திலே இந்திர ஜால மஹேந்திர ஜாலங்களெல்லாம் நடக்கின்றன. உலகத்திலுள்ள செல்வம் முழுவதையும் செலவிட்டு வர்ணக் காட்சிகள் ஏற்படுத்திப் பார்ப்போமானாலும், அது அந்தி நேரத்திலே வானத்தில் நாம் பொருட் செலவில்லாமல் பார்க்கக்கூடிய காட்சிகளிலே கோடியில் ஒரு பங்குக்குக்கூடக் காணாது என்று சொல்லுகிறார் பாரதியார்.

வாண வேடிக்கைகள் பார்ப்பதற்காக ஒரு செல்வந்தன் பதினாயிரக்கணக்கான பணம் செலவு செய்கிறான். வானம் பார்த்தறியாத குருடர்கள், இந்த வாண வேடிக்கையைக் கண்டு பெருமூச்செறிகிறார்களாம். அவனது செல்வத்தினாலல்லவா இந்தக்காட்சி எளிதாகிறதென்று அவனிடம் பொறாமைப்படுகிறார்களாம் ஆயிரம் ஏழைகள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து உபதேசம் செய்கிறார் பாரதியார்- “சகோதரா! தூரியாஸ்தமனத்தின் விநோதங்களைச் சென்று பார்... நீயாகவே போய் பல தினம் அடுத்துப் பார்க்கவேண்டும். பிறகுதான் உனக்கு அந்தத் தெய்வக் காட்சி சிறிது சிறிதாக விளங்கும். நேற்று இருந்ததுபோல் இன்றைக்கு இராது. இன்றிருப்பது போல நாளை இராது. தினந்தோறும் வெவ்வேறு வியப்புக்கள், வெவ்வேறு உலகங்கள், வெவ்வேறு மகிமைகள், வெவ்வேறு கனவுகள், வெவ்வேறு ஆனந்தங்கள், வெவ்வேறு அநிர்வசனீயங்கள்.”

ஒரு மாலைப்பொழுதில் தாம் கண்ட அதிசயங்களைப் பாரதியார் வருணிக்கிறார்- “அடி வானத்தில் தூரியக் கோளம் தகதகவென்று சுழன்றுகொண்டிருந்தது. இருபது கோடி மின்னல்களை எடுத்து ஒரு சக்கரமாக வார்த்துச் சுழன்றுவது போலிருந்தது. இரண்டு வட்டத்தகடுகள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று சுழலும். கீழே இருப்பது சுத்தமான மின்வட்டம்! மேலே மரகத வட்டம்! பச்சை வர்ணம்! அற்புதமான பசுமை.

“பார்! தூரியனைச்சுற்றி மேகங்களெல்லாம் தீப்பட்டெரிவது போலத் தோன்றுகிறது.

தங்கம் காய்ச்சிவிட்ட ஓடைகள்! எரிகின்ற தங்கத் தீவுகள்! நீல ஏரிகள்! நீல ஏரியின் மீது மிதக்கும் தங்கத் தோணிகள்! எரிகின்ற தங்க ஜரிகைக் கரை போட்ட கரிய சிகரங்கள். தங்கத் திமிங்கிலங்கள் மிதக்கும் கருங்கடல்! எங்கு பார்த்தாலும் ஒளித்திரள், வர்ணக் களஞ்சியம். போ போ, என்னால் அதைவர்ணிக்க முடியாது” என்று சொல்லி, அநிர்வசனீயத்தை, சொல்லுக்கடங்காத காட்சியைச் சொல் வலை வீசிப் பிடிக்கப் பார்க்கிறார் பாரதி.

இரவுமில்லாமல் பகலுமில்லாமலிருக்கும் போதை நிறைந்த அந்தி நேரத்தை இராப் பகலற்ற இடமென்று கூறுவார் திருமூலர். பகல் சொக்கி மயங்கி இரவின் மடியிலே விழும் அந்தி நேரத்திலே, பாரதியைப் போன்ற கவிஞர்களுக்குக் கற்பனை வெறி மிதமிஞ்சிச் செயற்படும். குயில் பாட்டு என்ற நெட்டைக் கனவு கலைந்து எழுந்தவுடன், பாரதியே சொல்லுகிறார்-

“சோலை, குயில், காதல், சொன்ன கதையத்தனையும்
மாலையழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே கண்டுகொண்டேன்.”

பகல் இரவொடு கலக்கும் அந்தி நேரத்திலே காட்சிகள் கணத்துக்குக் கணம் விரைந்து மாறுகின்றன. இதோ மேலைக் கடலிலே தூரியன் முங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. பாதி முங்கிவிட்டது. முக்கலே முண்டாணிவாசி முங்கிவிட்டது. தங்கத் தகட்டின் மேல் விளிம்பு மாத்திரம் தெரிகிறது. இன்னொரு கணத்தில் அந்த விளிம்பும் முங்கிவிடுகிறது. முங்கினதுதான் தாமதம், எப்போது முங்கும் என்று காத்துக்கொண்டிருந்த நட்சத்திரங்கள் அவசரம் அவசரமாக நீல வானத்தைப் பொத்துக்கொண்டு வெளிவருகின்றன. பகலெல்லாம் எங்கேயோ பதுங்கிக்கொண்டிருந்த இருட்டு ஒரு ராட்சஸ எட்டு எடுத்துவைத்து பூமி முழுவதையும் மறைக்கிறது. உலக நாடக அரங்கிலே அந்தி வேளையில் நடக்கும் காட்சிகளின் திடீர் மாற்றத்தை Coleridge என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் வருணிக்கிறார்:

The sun's rim dipped. The stars rushed out. At one stride came the dark.

ஓரசையிலுள்ள எளிய சொற்களிலே வரும் வேகத்தை நமக்குக் காட்டிவிடுகிறார் கவிஞர்.

The sun's rim dipped. The stars rushed out. At one stride came the dark.

சிலப்பதிகாரத்தில் வருகிற கானல் வரியில் ஒரு அபூர்வமான மாலை வருணனை வருகிறது. விநோதமான வருணனை அது. எனக்குத் தெரிந்தவரையில், வேறு இலக்கியம் எதிலும் இப்படி ஒரு வருணனை இல்லை. மாலைப் பொழுதுக்கு ஓர் உருவத்தைக் கற்பிக்கிறார் கவிஞர். அந்த உருவம் என்ன செய்கிறது? ஒன்றை உமிழ்ந்து, ஒன்றை விழுங்குகிறது. வாயில் போட்டுக் குதப்பிக்கொண்டிருக்கிற மதியை (சந்திரனை) உமிழ்கிறது. அந்த வெற்று வாய்க்குள்ளே சூரியனைப் போட்டு விழுங்குகிறது. அடுத்தடுத்து விரைவாக நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் இவை.

மதியுமிழ்ந்து கதிர்விழுங்கி
வந்த இம் மருள்மாலை

இவ்வாறு விந்தை செய்கின்ற மாலை நேரமானது பிரிந்திருக்கும் காதலிக்கு மருளைக் கொடுக்கிறது, காதல் மயக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. காதலன் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றிருக்கிறான்; இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. தன்னந்தனியளாய் இருக்கிறாள் காதலி. அவளுடைய தனிமைக்கு வேதனையூட்டுகிறது மாலை நேரம். காதலி தன் தோழியைப் பார்த்து, கொஞ்சம் கிண்டலாகவே கேட்கிறாள்: “போனாரே அவர், அந்த நாட்டிலே, மாலையென்ற இந்தக் கொடிய பொழுது கிடையாது போலிருக்கிறதே. கதிரவன் மறைந்து விட்டான். காரிருள் பரந்துவிட்டது. மலர் போன்ற என்னுடைய கண்கள் காதலரை நினைத்து வேதனை நீரை உகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், அவர் குத்துக்கல்லாக, இருந்த நாட்டிலேயே இருந்துகொண்டு இருக்கிறார். எனக்கு வேதனை தருகிற மாலைப் பொழுது அவர் இருக்கும் நாட்டிலும் இருக்குமேயானால் அவரும் என்னை நினைத்து வருந்தியிருப்பார். அவருடைய கண்களும் நீரை உகுத்திருக்கும். என்னோடு கூடுவதற்காக உடனே விரைந்து வந்திருப்பார். ஆனால், அவர் இன்னும் வரவில்லை. என்னை நினைத்து அவர் வேதனைப்படவில்லை. ஏன்?”

அவர் வேதனைப்படாததற்குக் காரணம் தெரியுமோ, தோழி. அவர் போயிருக்கும் நாட்டிலே மாலைப் பொழுது என்ற பொல்லாத பாவி வந்து அவரை வேதனைக்கு உள்ளாக்கவில்லை.

கதிரவன் மறைந்தனனே
காரிருள் படர்ந்ததுவே
எதிர்மலர் புரையுண் கண்
எவ்வநீர் உகுத்தனவே
புதுமதி புரை முகத்தாய்
போனார் நாட்டுள தாங்கொல்
மதியுமிழ்ந்து கதிர்விழுங்கி
வந்த இம் மருள் மாலை.

14 ரஸிகமணி டி. கே. சி.

ரஸிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்கள் இம்மண்ணிலகில் வாழ்ந்த காலம் 71 ஆண்டுகள், 6 மாதங்கள். 1950-ஆம் ஆண்டில் கண்ணப்ப சுவாமிகள் என்ற ஒரு ஞானியை அழைத்துக்கொண்டு டி.கே.சி.யைப் பார்க்கச் சென்றேன். குற்றாலத்தில் ஐந்தருவிச் சாலையிலேயுள்ள அவர்கள் இல்லத்திலே 3 மணி நேரம் டி.கே.சி.யோடு உரையாடிவிட்டுத் தென்காசிக்குத் திரும்பினோம். திரும்பும்போது, “டி.கே.சி. கந்தர்வ லோகத்தைச் சேர்ந்தவர், வழி தப்பி மண்ணிலகுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார்” என்று கண்ணப்ப சுவாமிகள் என்னிடம் சொன்னார்.

அவ்வாறு வழி தப்பி மண்ணிலகுக்கு டி.கே.சி. வந்த காலம் 1882-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம். தென்காசிக்கு அருகேயுள்ள “களங்காடு” என்ற கிராமத்தில் தீர்த்தாரப்ப முதலியார் என்ற ஒரு பண்ணையாருடைய மகனாகப் பிறந்தார்கள் ரஸிகமணி.

சிறு வயதிலே ஓடியாடி நல்ல உடற்பயிற்சி செய்தார்கள்; திருக்குற்றாலத்துக்குப் போய் அங்குள்ள அருவியில் குளிக்காமல், அருவி விழுந்து பொங்கிவரும் பொங்குமாங்கடலிலே அடிக்கடி அந்தரடித்துக் குதித்துக் குளிப்பார்கள். பொங்குமாங்கடலில் அடித்தரை வரையிலும் சென்று அங்குள்ள மண்ணைக் கையிலே கெளவிக்கொண்டு வருவார்கள். இத்தகைய விளையாட்டுகளெல்லாம் அவர்களுடைய பொன்மேனிக்கு வன்மையையும், உறுதியையும், அழகையும் தந்தன. வயதான பின்னர் பொங்குமாங் கடலில் அந்தரடித்துக் குளிப்பதை நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆனால் இலக்கியத்திலும், கலையிலும், சமயத்திலும் இருக்கும் ஆழமான பொங்குமாம் கடல்களில் துணிச்சலோடு அவர்கள் குதிப்பார்கள். குதித்து அங்குள்ள அரிய முத்துக்களைக் கையிலேந்தி வந்து தமிழர்களுக்கு வழங்குவார்கள்.

திருநெல்வேலியில் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, திருச்சி செயிண்ட் ஜோஸப் கல்லூரியில் எப்.ஏ. படிப்பையும், பின்னர் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் பி.ஏ. படிப்பையும் படித்து முடித்தார்கள். பள்ளிப்படிப்பு சுவையற்றதாக இருந்தது. ஆகவே, பாடப்புத்தகங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, தமக்குப் பிடித்ததாக உள்ள நூல்களைப் படித்தார்கள். சிறப்பாக உயிரியல் (Biology) பற்றிய நூல்களைப் படித்தார்கள். Darwin, Tyndall, Julian Huxley, முதலிய விஞ்ஞானிகளுடைய நூல்களையும், Robert Burns, Keats எழுதிய தத்துவ நூல்களையும், ஷேக்ஸ்பியர் இயற்றிய நாடகங்களையும், Robert Burns, Keats முதலியோருடைய கவிதைகளையும் ஊன்றிப் படித்தார்கள். ஆங்கில வசனகர்த்தாக்களில் A.G.Gardiner உடைய நூல்களே டி.கே.சி.க்கு மிகமிக விருப்பமானவை. உரைநடையென்றால் Gardiner உடைய நடை போலிருக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி டி.கே.சி. சொல்லுவார்கள். இந்த மாதிரி நூல்களைப் படித்ததன் விளைவாக, டி.கே.சி.யின் உள்ளம் நன்றாகப் பண்பட்டது. எதையும் விஞ்ஞான அடிப்படையில் அணுகும் திறனும், உணர்ச்சியோடும், உண்மையோடும் ஒட்டிப் பழகும் பாங்கும், அனுபவத்துக்கும் உண்மைக்கும் ஒவ்வாத எதையும் ஒதுக்கித் தள்ளும் துணிச்சலும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டன. ரவீந்திரநாத் தாசூரின் கருத்துக்கள் டி.கே.சி.யின் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்தன.

சென்னையில் பி.எல். பட்டம் பெற்ற பின்னர், 1915-ஆம் ஆண்டில் திருநெல்வேலியில் வழக்கறிஞராக வேலை பயிலத் தொடங்கினார். 1927-இல் சென்னை மேல் சட்டசபை உறுப்பினராகத் தேர்தலில் வெற்றி பெறும்வரை, அதாவது, 12 ஆண்டுகள் வழக்கறிஞர் போர்டு அவர்கள் வீட்டு முகப்பில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தமிழருடைய அதிர்ஷ்டம், வழக்கறிஞர் தொழிலில் அவர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. காரணம், கடுமையான மலேரியா ஜூரம் அவர்களைத் தாக்கிப் படுக்கையிலே இருத்தி வைத்துவிட்டது.

“மலேரியா ஜூரத்தால் கஷ்டப்பட்ட 12 ஆண்டுகளிலும் எனக்குத் துணையாக இருந்தவை இரண்டு: கம்பராமாயணமும், ஒரு பச்சைக் கம்பளியும்” என்று டி.கே.சி.யே அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். திருநெல்வேலி கைலாசபுரத்தில் வழக்கறிஞராக இருந்து எம்.எஸ். சுப்பையா முதலியார் என்பவரே டி.கே.சி.யைக் கம்பனிடத்திலே ஆற்றுப்படுத்தியவர். “கங்கைப் படலம்” முதலிய முக்கியமான படலங்களை டி.கே.சி.க்கு வாசித்துக்காட்டி, கம்பனுடைய பெருமையைப் பற்றி அடிக்கடி டி.கே.சி.க்குச் சொல்லி வந்தவர் சுப்பையா முதலியார். அவருடைய தூண்டுதலின் பேரில் டி.கே.சி. கம்பராமாயணம் முழுவதையும் படித்து முடித்தார்கள். அப்படிப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் டி.கே.சி. கீழ்க்கண்ட உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்தார்கள்: 12,000

பாடல்களுக்கு மேலுள்ள கம்பராமாயண புத்தகத்தில் சில கட்டங்கள் மிக உயர்வாக இருக்கும். உலக இலக்கியத்திலேயே இவ்வளவு உயர்வான, உன்னதமான சிகரங்கள் கிடையாது என்று சொல்லும்படி இருக்கும். கம்பனுடைய கவிதைச் சிகரங்களில் நின்று அவனை மெச்சிக்கொண்டிருக்கும் நம்மை, திடீரென்று சில இளைச்சுப்போன பாடல்கள் வந்து அதல பாதாளத்தில் தள்ளிவிடும். குகன், கும்பகர்ணன் போன்ற பாத்திரங்களை அற்புதமாகப் படைத்திருப்பான் கம்பன். வான்மீகி அந்தப் பாத்திரங்களை வார்த்த வார்ப்பு வேறு; கம்பன் அவற்றை வார்த்த வார்ப்பு வேறு. இதை அறியாமல், சிலர் வான்மீகியின் பாடல்களைத் தமிழில் அப்படி அப்படியே மொழிபெயர்த்து, அப்பாடல்களையும் இடைச்செருகலாக ஏட்டில் செருகியிருப்பார்கள். அந்தப் பாடல்கள் கம்பனுடைய பாத்திரங்களின் தனித்த சிறப்பைக் கெடுத்துவிடும். இடைச்செருகல்களைக் களைந்துவிட்டுப் பார்த்தால், கம்பனுடைய பாத்திர சிருஷ்டி, பளிங்கில் வைத்துக் காட்டினமாதிரி தெரியும். நான்கு வரிகள் கொண்ட சில பாடல்களில் மூன்று வரிகள் பிரமாதமாக இருக்கும். ஒருவரி மாத்திரம் அபஸ்வரம் போல் மற்ற வரிகளோடு இணங்காமல் பிய்ந்து தொங்கிக்கொண்டு நிற்கும். கவித்துவ இதயம் படைத்த டி.கே.சி., கம்பன் இதயத்தோடு பழகிப் பழகித் தம்மையே கம்பனுடைய மேதாவிலாசத்தில் கரைத்துக்கொண்ட டி.கே.சி., மணிக்கணக்காகக் கம்பன் பாட்டைச் சொல்லிச் சொல்லிச் சமாதானிலையை அடையவல்ல டி.கே.சி., மிகுந்த கவலையோடும் பக்தி சிரத்தையோடும் பிழை எப்படி ஏற்பட்டது என்று ஆய்ந்து அறிந்து பிழையைத் திருத்துவார்கள். உடனே, அதுவரையிலும் அபத்தமாக இருந்த கம்பன் பாடல் ஒரு புதிய பொருளும், ஒலியும் பெற்று மிளிரத் தொடங்கிவிடும்.

1927-ஆம் ஆண்டு முதல் 1930-ஆம் ஆண்டு வரை டி.கே.சி. சென்னை மேல் சட்டசபை உறுப்பினராக இருந்தார்கள். சட்டசபைக் கூட்டத்துக்குப் போகும்போதுகூட டி.கே.சி. கையில் கம்பராமாயணப் புத்தகம் இருக்கும். “என்ன சார், சட்டசபைக்குப் போகும்போதுகூடவா கம்பராமாயணம்?” என்று ஒரு நண்பர் கேட்டாராம். “சரி, இனிமேல் அட்டை போடாமல் கம்பனைப் படிப்பதில்லை” என்று டி.கே.சி. ஒரு சபதம் செய்து கொண்டார்களாம்.

1930-ஆம் ஆண்டு முதல் 1935-ஆம் ஆண்டு வரை இந்துமத பரிபாலன போர்டின் கமிஷனராக டி.கே.சி. வேலை பார்த்தார்கள். இந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள மடங்கள், கோயில்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், சமயச் சடங்குகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் டி.கே.சி. கூர்ந்து கவனித்தார்கள். அவற்றின் உட்பொருளை உவந்து அனுபவித்தார்கள். அவர்களுடைய அனுபவங்களை உணர்ச்சியும், ஆனந்தமும் மிக்க தமிழிலே தமிழர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். “புதுடில்லியை 100 கோடி ரூபாய் செலவழித்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள். எல்லாம் செங்கல்லும் சுண்ணாம்புந்தான். இயற்கை அழகு என்பது ரொம்ப ரொம்பக் குறைவு. குதுப்பினார், செங்கோட்டை மாளிகை எல்லாம் பார்த்தேன். மனுஷனையும் அவனது ஆணவத்தையும் சிறப்பித்துக் காட்டுபவை அவை. கடவுளைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டுமானால் தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களைத்தான் பார்க்க வேண்டும்” என்று டி.கே.சி. சொல்லுவார்கள். தமிழ் இசையும், சிற்பமும், ஓவியமும், பரத நாட்டியமும், சமய ஞானமும், தமிழ்க் கவிதையும்-- எல்லாம் கோயிலைச்சுற்றியே வளர்ந்து வந்தவை. தமிழர் வாழ்க்கையும், சமயமும் ஒன்றோடொன்று விரவிக் கலந்தவை; ஆணவத்தை அகற்றி ஆனந்தத்தை விளைவிப்பவை. இந்த அரிய பண்பாட்டைச் சீதனமாகத் தமிழர்கள் உலகத்துக்கே கொடுக்கலாம்” என்று டி.கே.சி. சொல்லுவார்கள்.

1935-ஆம் ஆண்டு கமிஷனர் வேலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர், டி.கே.சி., திருநெல்வேலியில் ஒரு பகுதியான வண்ணார்பேட்டைக்கு வந்தார்கள். வந்தவுடன் வட்டத் தொட்டியை அவர்கள் இல்லத்திலேயே தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கூட்டம் நடக்கும். பல அரிய விஷயங்களைப் பற்றித் தெளிவோடும், உறுதியோடும் டி.கே.சி. பேசுவார்கள். பிற்காலத்திலே சிறந்த எழுத்தாளர்களாகவும், கவிஞர்களாகவும், நாவலாசிரியர்களாகவும் பெயர் வாங்கப்போகிற பலர் டி.கே.சி.யால் உருவாக்கப்பட்டார்கள். இராஜாஜி, பி.பூர். ஆச்சார்யா, ஏ.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், மகரபூஷணம், ஆவுடையப்ப பிள்ளை, கல்கி, பாஸ்கரத் தொண்டைமான், பேராசிரியர் சீனிவாச ராகவன், ஆ. முத்துசிவம், நான், சுந்தா, சோமு, சுகி, மாறன், ல. ஷண்முகசுந்தரம், துறைவன் முதலியோர் வட்டத் தொட்டியின் உறுப்பினர்கள். ஆங்கிலம் படித்த மேதைகள் பலர் டி.கே.சி. மூலமும், டி.கே.சி.யின் வட்டத் தொட்டி சீடர்கள் மூலமும், தமிழ்க் கவிதையின் சிறப்பையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சிறப்பையும் உணர்ந்து தமிழ்க் காதலர்களானார்கள். அது மாத்திரமல்ல, (Literary taste) இலக்கியச் சுவையைத் தமிழ் நாட்டில் வளர்ப்பதற்கும், கவிதையையும், கலைகளையும் தமிழர்கள் உணர்ந்து அனுபவிப்பதற்கும் டி.கே.சி.யின் பள்ளிக்கூடம் டி.கே.சி.யின் தலைமையில் மகத்தான சேவை செய்திருக்கிறது.

1935-ஆம் ஆண்டு முதல் 1954-ஆம் ஆண்டு வரையில் டி.கே.சி. எழுதிய நூல்கள் “இதய ஒலி”, “கம்பர் தரும் இராமாயணம்”, “கம்பர் யார்?”, “முத்தொள்ளாயிரம்”, “தமிழ்க் களஞ்சியம்” ஆகியவை.

பெரும்பாணாற்றுப்படையை உயர்ந்த கவிதை நூல் என்று பலர் அந்தக் காலத்தில் உச்சிமேல்வைத்து ஆடுவார்கள். “அது கவிதையல்ல. முத்தொள்ளாயிரம், குறள், தேவாரம், திருவாசகம், ஆழ்வார் பாடல்கள், கம்பராமாயணம், கலிங்கத்துப் பரணி, நந்திக் கலம்பகம், குற்றாலக் குறவஞ்சி, இராமலிங்கர் பாடல்கள், பாரதி பாடல்கள், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாடல்கள்-- இவற்றிலேதான் கவிதையிருக்கிறது, அதை அனுபவியுங்கள்” என்று டி.கே.சி. சொல்லுவார்கள். ஆனால், பெரும்பாணாற்றுப் படை, காஞ்சி புராணம் முதலியவற்றையே கவிதையென்று நினைத்து மயங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு, டி.கே.சி. சுட்டிக்காட்டிய உண்மைக் கவிதையிலே ருசி காண முடியவில்லை. அவர்களைப் பார்த்துக் கழிபேரிரக்கத்தோடு டி.கே.சி. சொல்லுவார்கள்-- “கருப்பஞ்சாறு ஆறாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது: அதை விட்டுவிட்டுச் சோளத் தட்டையைச் சுவை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்களே” என்று. “எலும்பைக் கடித்துப் பழகியபின் கரும்பு இளைத்துத்தானே இருக்கும்” என்று சொல்லி, பழக்கத்தால் வந்த கொடுமையை ரஸிகமணி விளக்குவார்கள்.

“கலையுலகம் பாழ்பட்ட உலகம் என்று சொல்லலாம். தமிழ்க் கவியை எடுத்துக்கொண்டால் தணிகைப் புராணம், காஞ்சி புராணம், வில்லிபுத்தூரார் எல்லாரும் போட்ட கூப்பாட்டில் கம்பர் போன இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. காளமேகத்துக்கு முன்னால் பட்டினத்தாரும், திருமூலரும் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். “கவி” என்பது அற்புத ஒளிவிடும் ரத்னம். அந்த ஒளியைக் காண்பது எளிதல்ல. கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுவிட்டால், முடிவில்லாத ஒளி ஊற்றாக அது இருக்கும். ஆனால், அதைப் பிரகாசிக்க யார் இடம் கொடுக்கிறார்கள்? கீல் எண்ணெய், மோட்டார் மசகெண்ணெய் இரண்டையும் குழப்பி கவிதா தெய்வத்தின்மேல் அபிஷேகம் செய்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்! பிறகு யார் காண அந்தத் தெய்வ ஒளியை?” என்று எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் டி.கே.சி. வருந்தியிருக்கிறார்கள்.

டி.கே.சி. கம்பன் பாடல் இல்லை என்று விட்ட பாடல்களைச் சில புலவர்கள் வேண்டுமென்றே எடுத்து, “ஆஹா, ஒஹோ, இப்படியுண்டா?” என்று வியாக்கியானம் செய்வார்கள். இந்தக் காட்சிகளைக் கண்ட டி.கே.சி.க்குக் கம்பனிடத்திலே இரக்கமே ஏற்பட்டுவிடும். “இப்படியெல்லாம் வைக்கோல் புரிகளைக் கம்பன் தலையில் சரிகைத் தலைப்பா என்று கட்டுகிறார்களே” என்று இரங்குவார்கள்.

வட்டத் தொட்டியிலே கவிதையைப்பற்றி மாத்திரமல்ல, பரத நாட்டியத்தைப் பற்றியும், சங்கீதத்தைப் பற்றியும், சிற்பத்தைப் பற்றியும், டி.கே.சி. விளக்குவார்கள். பால சரஸ்வதியையும், கவி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையையும், முத்தொள்ளாயிரத்தையும் கண்டெடுத்துப் போற்றி உலகமெல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தது டி.கே.சி.தான்.

டி.கே.சி. கவிதையைப் படிக்கக் கூடாது, ராகத்தோடு பாடவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவார்கள். தமிழ்ப் பாடல்களை வஸந்தா, சாவேரி, நாதநாமக்கிரியை, சங்கராபரணம் முதலிய அவர்களுக்குப் பிரியமான ராகங்களில் டி.கே.சி. உணர்ச்சியில் நின்று பாடும்போது, தேவாமிர்த்ததை நமக்கு ஊட்டுவது போலிருக்கும். அவர்களுடைய வாழ்க்கை ஆனந்தம் நிறைந்த வாழ்க்கை. அவர்களோடு இருந்தவர்களுக்கு டி.கே.சி. ஆனந்தத்தை வாரி, வாரி வழங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மறைந்தது 16-1954-ஆம் ஆண்டில். மறைவதற்கு முன்னால் அவர்கள் பேசிய கடைசி வார்த்தைகள் இவை-- “ஓர் ஆனந்த லோகத்துக்கு என்னை இழுத்துக்கொண்டு போகிறது என் மனசு. ஆகையினால்தான் உங்களோடெல்லாம் பேச முடியவில்லை.”

டி.கே.சி.யே சொல்லுவார்கள்-- “சென்ற 40, 50 ஆண்டுகளாக நான் தமிழ்க் கவிதையைப் பற்றியும், சமயத்தைப் பற்றியும் தெளிவாகப் பேசி வந்திருக்கிறேன். ஆனால், என்னைப் புரிந்துகொண்டவர்கள் அரைடஜன் பேர்தான். அவர்களிலும் சிலர் என் முன்னிலையில் புரிந்துகொண்டது போல இருப்பார்கள். என்னை விட்டுப்போன பின், பழைய இருட்டடிப்புதான்.

“தூரியனாலேயே இருட்டை ஒரேயடியாக ஒழிக்க முடியவில்லையே; நம்மாலே எப்படி முடியும்?” என்று டி.கே.சி. தமக்கே சமாதானம் சொல்லிக்கொள்வார்கள்.

“தூரியன் தினம் தினம் வருகிறான். ஏன் ஒரேயடியாய் இருட்டை ஒழிக்க முடியவில்லை அவனுக்கு? அப்பாவி, என்ன செய்வான்! வந்து தொலைகிறான். மாலை 6 மணிக்கு மறைகிறான். அந்த கூடிணமே இருள் மூடிக்கொள்கிறது” என்பது டி.கே.சி.யின் விளக்கம். தமிழ் இலக்கிய வானில் டி.கே.சி. என்ற ஸ்தூல தூரியன் 16-2-1954-ஆம் ஆண்டு மறைந்துவிட்ட போதிலும், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் உள்ளத்திலே டி.கே.சி. என்ற சூட்சும தூரியன் ஒளிவீசிக்கொண்டே நிற்கும்.

15 டி.கே.சி.யும், அழகுணர்ச்சியும்

கவிஞர்கள் அழகுக் காட்சிகளைப் படைத்ததோடு நின்றுவிடாமல், அந்தக் காட்சிகளை அனுபவிப்பதற்கு வசதியான கண்களையும் வாசகர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இது கவிஞர்களுடைய கடமை. இந்தக் கடமையில் கவிஞர்கள் தவறும்போது டி.கே.சி.யைப் போன்ற ரசிகமணிகள் தம்முடைய கவிக்கண்களை நமக்கு நல்கிக் கவிக்காட்சிகளை நாம் அனுபவிக்கும்படி உதவுகிறார்கள்.

நகரை நீங்கி வனத்தில் தங்கியிருக்கும் இராமனைச் சுமந்திரன் அயோத்திக்கு வரவேண்டும் என்று கெஞ்சிக் கேட்கிறான். அயோத்தி வர மறுத்துவிட்டு பதில் சொல்லுகிறான் இராமன்: “என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயார் மூவர்க்கும் என் நெடுவணக்கத்தைக் கூறு. பரதனுடைய துயர் துடைத்து அவன் பக்கத்திலே இரு.” இப்படி அன்பு கனியச் சொன்னவன் யார் என்று கம்பர் சொல்லுகிறார்:

“மறைகளை மறைந்து போய்
வனத்துள் வைகுவான்”

இறைவனாகிய இராமன் வேதங்களிலிருந்து மறைந்து போய், வனத்துக்குள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டானாம். இந்தக் கருத்தைப் புரியவைக்கிறார்கள் டி.கே.சி. “கடவுளைக் காணுவதற்கு ஆணவம் நம்மைவிட்டு நீங்க வேண்டும். நாட்டுக்குள்ளும், நகரத்துக்குள்ளும் நாம் இருக்கும்போது, “நான் இந்தக் கட்டடத்தைக் கட்டினேன், எங்கள் தாத்தா அந்த வயலைத் திருத்தினார்” என்றுதான் சொல்லத் தோன்றும். காரணம், வீடு, வயல் எல்லாம் மனுஷனுடைய செயலால் விளைவது. வனத்துக்குள் போய்விட்டாலோ, ஓங்கி உயர்ந்த மரங்களைப் பார்க்கிறோம். பச்சையிலேயே 200 விதமான பச்சைகள். மனிதச்செயல் என்று சொல்லக்கூடிய பொருள் ஒன்றுமில்லை வனத்திலே. எல்லாம் இறைவனுடைய செயல் என்ற எண்ணம் வனத்திலே நமக்கு ஏற்படுகிறது. நம்முடைய ஆணவச்செயல் பம்முகிறது. இதைத்தான் கம்பர் சொன்னார்:

“மறைகளை மறைந்துபோய்
வனத்துள் வைகுவான்”

இறைவனாகிய இராமன் என்று.

இப்படியாக டி.கே.சி. விளக்கும்போதுதான் ஒரு புதிய காட்சி நமக்குக் கிட்டுகிறது.

ஒருநாள் ஆற்றங்கரைப் படுகையில் உட்கார்ந்திருந்தான் ராமன். அங்கே ஒரு காட்சி. அன்னமொன்று வந்து ராமன் பக்கமாக அசைந்து அசைந்து போயிற்று. அந்த நடையைப் பார்த்த ராமன், தன்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த சீதையின் குழைந்து நெளிந்து நடக்கும் நடையை உற்றுப்பார்த்து சிறியதோர் முறுவல் செய்தான். சீதை என்ன செய்தாள்? அங்கு வந்து தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்த கம்பீரமான ஆண் யானை ஒன்றின் நடையை நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள். இவ்வாறு பேசுகிறது ஒரு கம்பர் பாடல்:

ஓதிமம் ஒதுங்கக் கண்ட
உத்தமன், உழையளாகும்
சீதைதன் நடையை நோக்கிச்
சிறியதோர் முறுவல்செய்தான்--
மாதவன் தானும், ஆண்டு
வந்துநீர் உண்டுமீளும்
போதகம் நடப்பநோக்கிப்
புதியதோர் முறுவல்பூத்தாள்

இதற்கு டி.கே.சி. கொடுக்கும் விளக்கம் இது: “உலகத்தில் நமக்கு உவந்த பொருளின் செயல் எல்லாம் அழகாய் இருக்கிறது. அந்தச் செயல்களோடு ஒத்து வேறொரு பொருளின் செயல் நிகழுமானால், அந்தச் செயலுக்குள்ளும் அழகு ஏறிவிடுகிறது. அதன் பிறகு மாறி, மாறி அழகு அந்தப் பொருள்களிடத்தில் பாய்கிறது. பெண்களின் நடை அழகாக இருக்கிற காரணத்தால், அதை ஒத்து நடக்கும் அன்னத்தின் நடையும் அழகாய்

இருக்கிறது. பிறகு, அன்னத்தின் நடையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, பெண்ணின் நடையைப் பார்ப்போமானால், முன் கண்ட அழகைவிட அதிகமான அழகைப் பெண்ணின் நடையில் காண்கிறோம். இந்தவிதமாக அழகு மாறி மாறிப் பாய்ந்து பெண்ணின் நடையிலும், அன்னத்தின் நடையிலும் வளர்ந்தேறும் ரசத்தைப் பார்க்கிறோம். இது அழகு தத்துவத்தில் காணும் ஓர் அரிய உண்மை.

இப்படியாக அழகு விளக்கம் கொடுத்து, கண்டறியாதனவற்றைக் காணச் செய்வார்கள் ரசிகமணி.

16 டி.கே.சி.யின் உள்ளூணர்வு

தன் மார்பிலே தைத்தது இராமபாணம் என்று தெரிந்தவுடன் வாலி, இராமனைப் பார்த்துப் பேசுகிறான்: “அரசு தர்மம் உங்கள் குலத்திலே தோன்றியவர்களுக்கெல்லாம் உடைமையல்லவா. ஆனால் நீ லட்சியத்தைவிட்டுத் தவறிவிட்டாயே” என்று கூறுகிறான். அப்படிக் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே, இராமனுடைய நீலமயமான திருமேனியில் வாலி ஈடுபடுகிறான். இதைக் கம்பர் ஓர் அரிய பாட்டில் எடுத்துச் சொல்லுகிறார்:

கோவியல் தருமம் நுங்கள்
குலத்துதித் தோர்கட் கெல்லாம்
ஓவியத்(து) எழுதஒண்ணா
உருவத்தாய் உடைமையன்றோ
ஆவியைச் சனகன் பெற்ற
அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த
தேவியைப் பிரிந்தபின் னைத்
திகைத்தனை போலும் செய்கை

என்பது கம்பர் பாடல். இதிலே “ஓவியத் தெழுத வொண்ணா உருவத்தாய்” என்ற வாசகத்துக்கு எல்லா உரையாசிரியர்களுமே மேலெழுந்தவாரியாக உரை சொல்லுவார்கள். ஆனால் ரளிகமணி ஓவியக்கலையின் நுட்பத்தை உணர்ந்தவர்களாகையால், அவர்களுடைய உரை உள்ளூணர்வோடு பேசுகிறது. எப்படி?

“பொதுவாக ஒருவர் முகத்திலும், உடல் அமைப்பிலும் அழகின் அம்சங்கள் ஆங்காங்கு சிதறிக் கிடக்கும். சாமான்யமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவை தென்படாமல் போய்விடலாம். ஆனால் சித்திரக்காரன் என்ன செய்கிறான்? அந்த அம்சங்களை மாத்திரம் எடுத்து, அவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துவிடுகிறான். இந்தத் தெளித்தல் காரணமாக இயற்கையிலுள்ள அழகைவிட சித்திரத்தில் அழகு அதிகமாகி விடுகிறது. ஆனால் ராமனிடத்திலோ எல்லா அம்சங்களும் அழகுடன் நிற்கின்றன. தெளிப்பதற்கு இடமில்லை. சித்திரக்கலை தெளிப்பதனாலேயே குறைபட்டு விடுகிறது. இராமனது இயற்கையழகு அவ்வளவு பூரணமாக இருக்கிறது என்று பொருள். ஆகவேதான் “ஓவியத்தெழுதவொண்ணா உருவத்தாய்” என்று கம்பர் இராமனுடைய அழகை வருணிக்கிறார்.”

இப்படியாக டி.கே.சி. விளக்கம் உள்ளூணர்விலிருந்து வந்து உண்மைக்கு மத்தாப்புப் போட்டுக் காட்டும்.

“ஆதி தேவர் அவர்
எம்அறிவி னுக்கறிவ
ரோ”

என்று இறைவன் இருக்குமிடத்தைத் தொட்டுக் காட்டுகிறார் கம்பர். ஆனால் அது என்னவென்று நமக்குப் புரிவதில்லை. டி.கே.சி. விளக்கம் அற்புதமாக அதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. சொல்லுகிறார்கள் டி.கே.சி.-- “ஒரு புஸ்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கிறோம். எழுத்துக்கள் தெளிவாய் இல்லை. கண்ணாடியைப் போட்டுப் பார்க்கிறோம். எழுத்துக்கள் தெளிவாகி விடுகின்றன. அப்போது கண்ணின் பார்வைக்குக் கண்ணாடி கருவியாக இருக்கிறது. கண்ணாடிக்குக் கர்த்தாவாக இருப்பது கண். இன்னும் உள்ளே சென்று பார்த்தால், கண்ணும் ஒரு கருவியே என்று தோன்றும். கண்ணைக் கருவியாக வைத்துப் பார்ப்பது நமது அறிவு. இந்த முறையில் ஆராய்ந்து அறிவு தத்துவத்துக்குப் போவோமானால், நம்முடைய அறிவு ஒரு கருவிதான் என்று தெரியும். அந்த அறிவாகிய கருவியை உபயோகிப்பது எது? எங்கும் நிறைந்த அறிவுமயமாயிருக்கிற கடவுள்தான். ஆகவே கண்ணுக்கு எப்படி நம் ஆணவ அறிவு கர்த்தாவாக அமைந்திருக்கிறதோ, அப்படியேதான் நம்முடைய ஆணவ அறிவுக்குக் கடவுளாகிய பேரறிவு கர்த்தாவாக அமைந்திருக்கிறது. இப்படியாக, அறிவினுக்கறிவரோ என்ற கம்ப சூத்திரத்தின் உட்பொருளை டி.கே.சி.யின் விளக்கம் நமக்கு எப்படியோ உணர்த்திவிடுகிறது.

ஆதி தேவர் அவர்
எம்அறிவி னுக்கறிவரோ.

17 ஆங்கிலத்தில் சொல் இன்பம்

20 ஆண்டுகளுக்கு முன் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ரஷ்யா ஆகிய மூன்று நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் உலகப் பிரச்சினைகளைப் பரிசீலனை செய்வதற்காகக் கூடினார்கள். இங்கிலீஷ்காரர் ஆன்டனி ஈடன் (Antony Eden) சொல்லும் கருத்துக்களையெல்லாம் அமெரிக்கப் பிரதிநிதி “ஓக்கே” (Ohkay) என்று சொல்லி ஏற்றுக்கொள்வார். அமெரிக்கப் பிரதிநிதி சொல்லும் கருத்தை ஆன்டனி ஈடன் “ஓக்கே” சொல்லி ஆமோதிப்பார். இந்தக் கூத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த ரஷ்யப் பிரதிநிதி (Molotov) மாலட்டோவுக்கு ஒரே எரிச்சல். “நாம் சொல்வது ஒன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம் என்கிறார்கள்.

ஆனால் ஒருவருக்கொருவர், “ஓக்கே” போடுகிறார்களே. இப்படி ஆற்றல்மிக்க வார்த்தையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே” என்று ஆலோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார் மாலட்டோவ். சொல்லறக் கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருந்தார். கிடைத்துவிட்டது ஒரு புதுச்சொல். பிரிட்டிஷ் அமைச்சரோ அமெரிக்கப் பிரதிநிதியோ என்ன ஆலோசனை சொன்னாலும், அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்ற பாவனையிலே, “நோக்கே, நோக்கே” (Nohkay, Nohkay) என்று சொல்லித் தலையாட்டினார் மாலட்டோவ். அவருடைய ராஜதந்திரத்தின் நெருக்கடியிலே பிறந்தது “நோக்கே” என்ற புதுச் சொல்.

சொல்லை வைத்து ஆடுகிற செப்பிடு வித்தைக்காரர்கள், புதுச் சொற்களை உண்டுபண்ணுவதோடு நிற்காமல், நைஞ்சு போன பழைய சொற்களுக்குப் புதுமையையும், புத்தாற்றலையும், புதிய சொகுசையும் கொடுப்பார்கள். இப்படியெல்லாம் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்னால் சொல்லோடு அவர்கள் நெருங்கிப் பழகியிருக்க வேண்டும். சொல்லை மிகுந்த கவனத்தோடு அவர்கள் பயின்றிருக்க வேண்டும். சொல்லினால் தவம் செய்தவர்களே சொல்லினால் மற்றவர்கள் மனதை ஏவல் கொள்ளமுடியும். இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்திலே அநேகமாகத் தோற்றுவிட்ட நிலையிலிருந்து இங்கிலீஷ் மக்களுக்கு ஊசி போட்டு, புத்துயிரும் புது நம்பிக்கையும் ஊட்டி, தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றியது எதுவென்றால் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் (Winston Churchill) உடைய மந்திரச் சொற்கள். போர்க்காலப் பேச்சிலே தம் நாட்டு மக்களைப் பார்த்து, “உங்களுடைய இரத்தத்தையும் வேர்வையையும் கண்ணீரையும் உங்கள் நாட்டுக்குப் பலியாகக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார்.

“Give me your Blood, Sweat and Tears” என்று முழங்கினார். இந்தப் பேச்சு ஆங்கில மக்களுடைய முழுத் தியாகத்தையும் வெளிக்கொணர்ந்து அவர்களுக்குக் கடைசியில் வெற்றிவாகையும் தூட்டியது. “Give me your blood perspiration and weeping” என்று அவர் சொல்லியிருந்தால், பேச்சுக் கவர்ச்சியற்றதும் பயனற்றதுமாகப் போயிருக்கலாம். உரிய சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, உரிய முறையில் அவற்றை ஆட்சி செய்ததால் சர்ச்சிலுடைய பேச்சு அவர் நாட்டு மக்களுடைய இதயத்தில் பாய்ந்து கோழைகளையெல்லாம் வீரர்களாக மாற்றித் தூக்கி நிறுத்தியது.

செவி வழியாக வரும் ஓசைகள் நம் உள்ளத்தைச் சுண்டி இழுக்கின்றன. சொற்கள் செவியில் விழும்போது, நம் உள்ளத்தை ஈர்ப்பது சொற்கள் மாத்திரமல்ல, சொல்லொலியும் சேர்ந்துதான்.

முற்று மோனையோடு கூடிய கீழ்க்கண்ட கவியைக் கேளுங்கள்:

Round and Round the Rugged Rock

The raggard rascal ran

காதுக்கு ஒரு குளுகுளுப்பைக் கொடுக்கிறது இந்த வாக்கியத்தின் ஒலி வடிவம். காதுக்குள்ளிருக்கும் டிம்பனம் (Tympanum) என்ற ஜவ்வை அசைய வைக்கிறது இவ்வொலி. ஆனால், அதற்கு மேலே போய் உள்ளத்தைத் தொடவில்லை.

எதுகை மூலம் காதை மாத்திரமல்ல; அறிவையும் அசைக்கிற ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்: க்ளெரிஹ்யூ (Clerihew) என்பவர் ‘Biography of Beginners’ என்று ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அதிலே ஒரு நையாண்டிப் பாட்டு வருகிறது. கிளைவ் (Clive) பிரபுவை நையாண்டி செய்கிற பாட்டு.

What I like about Clive
Is that he is no more alive
There's something to be said
For being dead.

Clive என்ற சொல்லுக்கும் alive என்ற சொல்லுக்கும் இருக்கும் எதுகைப் பொருத்தத்தை வைத்துக்கொண்டு, 'Clive' வாழ்க்கையிலே மிக விரும்பத்தக்க செய்தி அவர் செத்த செய்திதான்" என்று இந்த ஆசிரியர் சொல்லும்போது, சொல்லினால் அவர் செய்கிற கிண்டல் நம் உள்ளத்தைத் தைக்கிறது.

நுணுக்கமான அலைவரிசைகளில் வரும் செய்தியைப் பிடித்து இழுத்துக்கொள்ளும் சக்தி, ரேடியோ ச்ஞானாடிச் டீஐப் போல, ஒரு கவிஞனுக்கும் இருக்கிறது. அதோடு அந்தச் செய்தியின் பொருளை உணர்ந்து அதற்கு ஒரு சொற்கோலம் கொடுக்கும் சக்தியும் கவிஞனுக்கு இருக்கிறது.

சூரியோதயத்தை நாமும்தான் பார்க்கிறோம். சூரியனுடைய ஒளிக்கிரணங்கள் மலை முகடுகளில் பட்டு அவற்றுக்குத் தங்கமுலாம் பூசுவதைப் பார்க்கிறோம். ஒருவிதமாக இந்தக் காட்சியை அனுபவிக்கிறோம். ஷேக்ஸ்பியரை இந்தச் சூரியோதயக் காட்சிக்கு முன்னால் நிறுத்திவைத்தால், அவர் அனுபவிக்கும் விதமே அலாதி. His sun flatters the mountain tops with spvran eye' அவருடைய பகலவன் தன் தங்கக் கண் பார்வையை மலைமுகடுகள் மேல் வீசி அவற்றுக்குத் துதி பாடுகிறானாம்.

இனி காலெரிட்ஜ் (Coleridge) என்ற உத்தமக் கவிஞனுடைய கண்கள் வழியாகச் சூரியாஸ்தமனத்தைக் காண்போம்:

சூரியன் மேல் வானத்தில் அடையும் நேரம்; விண்மீன்கள் அவசரம் அவசரமாக நீலவானத்துள் இருந்து வெளிவருகின்றன; இருட்டு ஒரே எட்டு எடுத்துவைத்து பூமியை மறைக்கிறது. எளிய ஓரசைச் சொற்களால் அந்தி மயங்கும் அற்புத நாடகத்தைக் காலெரிட்ஜ் வருணிக்கிறார்:

'The sun's rim dipped; the stars rushed out
At one stride came the dark'

கவி வளத்தில் இப்பாடல் சிறந்து நிற்பதற்குக் காரணம் சொற்களின் வியக்கத்தக்க எளிமையும் ஓவியப்பாங்குமே.

எல்லா உயர்ந்த கவிதைகளிலும் ஒரு பொதுத்தன்மையை நாம் பார்க்கலாம் என்றால், அது எளிமைதான். ராபர்ட் பர்ன்ஸ் (Roberts Burns) ஓர் அழகிய பெண்ணை வருணிக்கிறார். அவளை ஒருதரம் பார்த்தால் போதும், அவளைக் காதலிக்காமல் இருக்க முடியாதாம்; காதலிக்கத் தொடங்கிவிட்டாலோ, அவளைத் தவிர வேறொருவரையும் காதலிக்க முடியாதாம்; என்றென்றைக்கும் அவளுக்குக் காதல் புரிவது தவிர, வேறொன்றுமே செய்ய முடியாதாம். இத்தனை கருத்துக்களையும் உணர்ச்சியோடு இரண்டே வரிகளில், பொருத்தில் அடித்தது போல, பாடிவிடுகிறார் ராபர்ட் பர்ன்ஸ். இதோ பாடல்:

To see her is to love her
And to love but her for ever.

சாகும் பெண்ணுக்குச் சாகா இளமை நல்குவது கவிதையென்று சொன்னார் வால்ட்டர் சாவேஜ் லாண்டார் (Walter Savage Landor)

It's verse that gives

Immortal youth to mortal maids.

வானம்பாடியைப் பார்த்து ஷெல்லி எழுதிய பாடலிலே சொல்லருவிகள் விழுந்து இசை முழக்கம் செய்வதைக் கேட்கலாம். வானம்பாடி உயர் உயர் பறந்துகொண்டே போகிறது. பூமியிலிருந்து அது வானத்தில்

தாவும்போது, தீப்பற்றிய மேகம் ஒன்று மேல்நோக்கித் தாவுவது போலிருக்கிறது. நீலவானத்திலே பறக்கும்போது நீலக்கடலிலே அது நீச்சல் அடித்துப்போவது போலிருக்கிறது. பாடிக்கொண்டே இன்னும் பறக்கிறது; உயரப் பறந்துகொண்டே இன்னும் பாடுகிறது. வெல்லி இந்தக் காட்சியைப்பற்றிப் பாடுகிறார்.

Higher still and higher
From the earth thou springest
Like a cloud of fire;
The blue deep thou wingest
And singing still dost soar
And soaring ever singest

இந்தப் பாடலிலுள்ள எதுகைகள் ஒன்றோடொன்று இசைந்து ஒரு தாளத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இன்னிசையலைகளைப் பரப்புகின்றன.

இதைப்போலவே காலெரிட்ஜ் எழுதிய, “குப்லா கான்” (Kubla Khan) என்ற பாடலும் ஒலியினால் நம் செவியையும், உணர்வையுமே மயக்குகிறது.

In Xanadu did Kubla Khan
A stately pleasure dome decree
Where Alph, the sacred river, ran
Through caverns measureless to man
Down to a Sunless sea.

ஆல்ஃப் (Alph) என்ற புனித நதியானது, மனிதனால் அளக்கவொண்ணாத குகைகள் வழியாகப் பகலவன் ஒளியே படாத ஓர் இருட்டுக் கடலுக்குள்ளே போய் விழுந்துகொண்டிருந்தது. “Sunless sea” என்ற சொற்றொடர் மந்திர சக்தியுடையது. ‘Death’s Dateless Night’ என்ற ஷேக்ஸ்பியருடைய தொடரை அது நினைவுறுத்துகிறது.

வோட்ஸ்வொர்த் (Wordsworth) ஆயிரம் ஆயிரம் தூரியகாந்திப் பூக்கள் காற்றிலே நாட்டியம் ஆடுவதைப் பார்த்தார். அந்தக் காட்சியை நினைக்கும்போதெல்லாம் தூரியகாந்திப் பூக்களோடு சேர்ந்து இன்பத்தில் விம்மிய அவருடைய இதயமும் நடனம் ஆடும்.

And then my heart with pleasure fills
And dances with the daffodils.

இந்த இரண்டு வரிகளையும் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கலாம். அப்படிச் சொல்லும்போது ஓர் ஆனந்தமே நமக்கு ஏற்படுகிறது. கீட்ஸ் (Keats) என்ற கவிஞன் அவனுடைய கலைமூச்சை சொல்லுக்குள்ளே ஏற்றி அதை மணக்க வைத்துவிடுவான். மறக்க முடியாதவை அவனுடைய சொற்கட்டுமானங்கள்:

‘She stood in tears amid the alien corn’
‘Now more than ever seems it rich to die’
‘With beaded bubbles winking at the brim’
‘The hair soft-lifted by the `winnowing wind`.’

கீட்ஸ் குறளி வித்தை தெரிந்தவன். மாத்திரைக் கோல் கொண்டு அவன் ஒரு சாமானியச் சொல்லைத் தொட்டால் போதும். உடனே அதற்கு இயல்பாக இல்லாத புது சக்தி பிறந்துவிடும்.

தத்துவ சாஸ்திரக் கருத்துக்கூட, கவிதையில் கரைந்தவுடனே, புதுச்சுவை பெற்றுவிடுகின்றன. அத்வைதத்தைப் பற்றி எமெர்சன் (Emerson) அழகாக ஆங்கிலத்தில் பாடியிருக்கிறார். “கொல் என்று சொல்லுவதும் நீ, கொலையுண்டு நிற்பதும் நீ” என்று இறைவனைப் பற்றி அத்வைதிகள் சொல்லுவார்கள். இந்த அத்வைதக் கருத்தை பிரம்மாவே சொல்லுவதாக அமைந்திருக்கிறது எமெர்சன் பாடல்:

They reckon ill who leave me out;
When me they fly, I am the wings;
I am the doubter and the doubt,
I am the hymn the Brahmin sings.

இன்று கிடைக்கிற இன்பத்தை மாந்தி, மாந்தி மகிழ்வோம்; நாளையைப் பற்றிய கவலை நமக்கெதற்கு
என்ற கருத்தை .பிட்ஸ்ஜெரால்ட் (Fitzgerald) எழுதிய பாடல் மிக ரசமாகச் சொல்லுகிறது:

Ah, my Beloved, fill the Cup that clears
TO-DAY of past Regrets and future Fears:
To-morrow! Why, To-morrow I may be
Myself with Yesterday's Sev'n thousand Years.

“சென்ற காலத்தைப் பற்றிய கவலைகளும், எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அச்சங்களும் ஒரு கோப்பை
மதுவுக்குள்ளே கரைந்து மறைந்துவிடும். ஆகவே, என் அன்பே! மதுவால் கோப்பையை நிறைத்துவிடு.
நாளைக்கா? நாளை, மறைந்துபோன நேற்றைய ஏழாயிரம் ஆண்டுகளோடு நானே கரைந்துவிட்டால்?” என்று
சொல்லி, “இன்று கிடைக்கும் இன்பத்தை ஒத்திப் போடாதே” என்று எச்சரிக்கை செய்கிறான் பாரசீகக் கவிஞன்.

இப்படியாக சொல்லுக்குள்ளேயும், சொல்லின் வாயிலாகவும் போதையை ஊட்டுகிறார்கள் ஆங்கிலக்
கவிஞர்கள்.

18 வ.வெ.சு. அய்யரின் மொழிபெயர்ப்புப் பணி

வ.வெ.சு. அய்யர் நமது சுதந்தரப் போராட்டத்திலே பங்கெடுத்துக்கொண்ட சிறந்த தீரர்; அரவிந்தருக்கும், பாரதியாருக்கும் உற்ற நண்பர்; க்ரீக், லத்தீன், ஃப்ரெஞ்சு, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய ஆறு மொழிகளில் நல்ல புலமை பெற்றவர்; அரிய சிறுகதைகளைத் தமிழில் படைத்தவர்; காய்தல், உவத்தல் இல்லாது பன்மொழி இலக்கியங்களை எடைபோட்டவர். உலக மகா கவிஞர்களுடைய அவையிலே கம்பருக்குத் தலைமையிடமுண்டு என்று நிலைநாட்டியவர். கம்பராமாயணம், Aenid ஐயும், Iliadஐயும், Paradise Lost ஐயும், மகாபாரதத்தையும், ஏன்? அதன் முதல் நூலான வால்மீகி இராமாயணத்தையுமே மிஞ்சி நிற்கிறது என்று துணிந்து சொன்னவர்.

Kamba Ramayana-a Study என்ற அவருடைய நூலிலே கம்ப இராமாயணப் பாடல்கள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் வ.வெ.சு. அய்யர் கவிதை வடிவிலும், உரைநடையிலும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். The Maxims of Thiruvalluvar என்ற நூலிலே 1330 குறட்பாக்களையும் ஆங்கில உரைநடையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் அவர். அவருடைய மொழிபெயர்ப்பின் உதவியால் தமிழ் தெரியாத அயல்நாட்டு அறிஞர்கள் பலர் கம்பரையும், வள்ளுவரையும் இனம் கண்டுகொண்டார்கள்.

மொழிபெயர்ப்புக் கலையின் குறைபாடுகளை அறியாதவர் அல்லர், வ.வெ.சு. அய்யர். மொழிபெயர்ப்பு என்பது பொன்னைச் செம்பாக்கும் அரிய கலை என்று சொன்னார், ஸர் வால்ட்டர் ஸ்காட். ஒரு மொழியிலுள்ள கவிதையை இன்னொரு மொழியில், அதுவும் கவிதை வடிவத்தில் இறக்கும்பொழுது, கவிதையின் ஆவி எப்படியோ தப்பி ஓடிவிடுகிறது. மிஞ்சுவதெல்லாம் மூலக் கவிதையின் சடலம்தான்.

உதாரணமாக, விபீஷணன் அடைக்கலப் படலத்திலே கவிதையினால் விம்மிப் பூரித்து நிற்கும் கம்பன் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்; சுக்ரீவன், விபீஷணனைத் தழுவிக்கொண்டு, “இராமன் தன் குலத்திற்கேற்ற பெருந்தன்மையோடு உனக்கு அபயம் கொடுத்திருக்கிறார்” என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட விபீஷணனுக்குச் செய்தியை நம்ப முடியவில்லை. “எனக்குக் கூடவா இராமன் அபயம் கொடுத்துவிட்டான்!” என்று சொல்லி, பரவச நிலையை அடைகிறான்.

பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால்
தேவியைப் பிரித்த பாவி
வஞ்சனுக்கிளைய என்னை
வருக என்றருள் செய்தானோ!
தஞ்செனக் கருதினானோ!
தாழ் சடைக் கடவுள் உண்ட
நஞ்செனச் சிறந்தேன் அன்றோ
நாயகன் அருளின் நாயேன்.

பக்திப் பரவச நிலையைத் தமிழில் எளிதாகச் சொல்லிவிடலாம். ஆனால், ஆங்கிலத்தில் அதைச் சொல்லித் தீர்ப்பது மிகக் கடினம். பக்தியினால் பண்படாத மொழி ஆங்கிலம். அந்த ஆங்கிலத்தில் அல்லவா அய்யர் இந்தப் பாட்டை மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆங்கிலம் எப்படிப் பேசுகிறது என்பதைக் கவனிப்போம்:

Did he accept my homage, even mine
who am the brother of him, who parted Sita
From Him? Or did he pity feel, because
I come a refugee from Ravana's wrath
Unworthy though I be, O sir, I am
By Rama's ruth exalted high e'en as
The poison was when it was drunk by Shiv

வ.வெ.சு. அய்யரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, மூலத்திலுள்ள விஷயத்தை ஒருவாறு சொல்லிவிட்டது. ஆனால், மூலத்திலுள்ள பாவத்தையும் வடிவத்தையும் வெளியிட முடியாமல் திணறுகிறது. மொழியின் குறைபாடு இது; மொழிபெயர்ப்பாளரின் குறைபாடல்ல.

இன்னொரு கட்டம். கணையாழியைப் பெற்ற சீதை அனுமானை வாழ்த்துகிறாள். இந்த வாழ்த்தை ஆங்கில உரைநடையில் அய்யர் அழகாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்:

”O hero of the mountain chest, O thou, who hast lifted a heavy burden from off my heart, if I be one who knows not ill, if my heart be pure and conduct right, may blessing never fail, may eternity be to thee like unto a day, and live thou ever and ever”

இந்த மொழிபெயர்ப்பு அழகாக அமைந்துவிட்டது. என்றாலும் “hero of the mountain chest “என்று அனுமானை நோக்கி விளக்கும்போது, ஆங்கில மொழி கூசுகிறது. தமிழோ, “பாழிய பணைத் தோள் வீர!” என்று கூச்சமற்ற பரிவோடும், அன்போடும், அருமைப்பட்டோடும் பேசவல்லது. ஒரு மரபிலிருந்து இன்னொரு மரபுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யும்போது இத்தகைய பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கவேண்டி இருக்கிறது. பல இடங்களில் இவற்றைச் சாதுரியமாகச் சமாளித்திருக்கிறார் வ.வெ.சு. அய்யர்.

கம்பராமாயணப் பாடல்கள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்ததோடு, திருக்குறள் முழுவதையும் ஆங்கிலத்தில் உரைநடையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் வ.வெ.சு. அய்யர். 1914-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 1-ஆம் தேதியில் தொடங்கி, 1915-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 1-ஆம் தேதியில், அதாவது, 4 மாதங்களில் மொழிபெயர்ப்பை முடித்துவிட்டார். இப்படி அவசரம் அவசரமாக மொழிபெயர்ப்பதற்கு அவருக்குத் தகுந்த காரணம் இருந்தது.

முதலாம் மகாயுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது புதுவையில் சரணடைந்திருந்த அய்யர் போன்ற பல இந்திய தேச பக்தர்களை ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள ஆல்ஜீயெர்ஸுக்கு நாடு கடத்தவேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் அரசு ஃப்ரெஞ்ச் அரசை வற்புறுத்தி வந்தது. அவ்வாறு ஒருக்கால் நாடு கடத்திவிடுவார்களோ என்ற ஐயப்பாட்டில் இருந்த ஐயர், உருப்படியான ஒரு நூலையாவது மொழிபெயர்த்து முடித்துவிட்டு தாய்நாட்டைவிட்டுப் பிரிவோம் என்ற ஆர்வத்தில், மொழிபெயர்ப்பை மிக்க விரைவாகவே நடத்தி முடித்தார்.

வேறு சிலருடைய மொழிபெயர்ப்புகளை ஒத்துப் பார்க்கும்போது அய்யருடைய மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பானது என்று தெரிகிறது. உதாரணமாக:

நெருநல்உளன் ஒருவன் இன்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்து இவ்வுலகு

என்ற குறளை எடுத்துக்கொள்வோம். “நேற்று உள்ளவன் இன்று இல்லாமல் போய்விட்டான்” என்ற பெருமை இந்த உலகுக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லி, நிலையாமையே உலகுக்கு ஒரு பெருமையைத் தருகிறது என்று கிண்டலாகச் சொன்னார் வள்ளுவர். இந்தக் குறளை Drew என்ற ஆங்கிலேயர் இப்படி மொழிபெயர்த்தார்:

“ This world possesses the greatness of one who
yester-day was and today is not.”

நேற்றிருந்து இன்று இல்லாமல் போனவனுடைய பெருமை இந்த உலகத்துக்கு இருக்கிறது என்று பொருள் புரியாது மொழிபெயர்த்துவிட்டார் Drew.

அய்யருடைய மொழிபெயர்ப்பிலே குறளின் உண்மைப்பொருள் தெரிகிறது.

இதோ பாருங்கள் அவர் மொழிபெயர்ப்பை:

But yesterday a man was and today he is not;
that is the wonder of wonders in this world.

Monsieur Ariel என்ற French அறிஞர் குறளைப் பற்றி: “ One of the highest and purest expressions of human thought” என்று சொன்னார். “மனிதச் சிந்தனையின் மகோன்னதமான, மிகப் புனிதமான வெளியீடுகளில் ஒன்றாக இருப்பது குறள்” என்றார். அத்தகைய நூலின் பெருமையையும், கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரின் பெருமையையும் தம் மொழிபெயர்ப்புப் பணியின் மூலம் உலகத்துக்கே எடுத்துச்சொன்ன பெருமை வ.வெ.சு. அய்யரைச் சாரும்.